

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
(czwarta izba w składzie powiększonym)

z dnia 28 października 2004 r. *

W sprawie T-35/01

Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd, z siedzibą w Szanghaju (Chiny),
reprezentowana przez adwokata P. Waera,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez S. Marquardta, działającego
w charakterze pełnomocnika, wspieranego początkowo przez G. Berrischa oraz
P. Nehla, a następnie przez G. Berrischa, adwokatów,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez V. Kreuzschitz, S. Meany
oraz T. Scharfa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń
w Luksemburgu,

interwenient,

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2605/2000 z dnia 27 listopada 2000 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe na przywóz niektórych wag elektronicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Korei i Tajwanu (Dz.U. L 301, str. 42),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(czwarta izba w składzie powiększonym),

w składzie: V. Tiili, prezes, J. Pirrung, P. Mengozzi, A. W. H. Meij i Vilaras, sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 marca 2003 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuł 1 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) stanowi:

„Do celów [...] rozporządzenia [podstawowego] »podobny produkt« oznacza produkt, który jest identyczny, to jest, który przypomina pod wszystkimi względami

rozpatrywany produkt lub, w braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod każdym względem, ale którego właściwości są bardzo zbliżone do cech danego produktu”.

- 2 Artykuł 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 905/98 z dnia 27 kwietnia 1998 r. (Dz.U. L 128, str. 18, ze sprostowaniem w Dz.U. 2000, L 263, str. 34) stanowi:

- „a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej [...], normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej, będące przedmiotem tego samego dochodzenia.

Wkrótce po wszczęciu dochodzenia jego strony informuje się o wyznaczeniu państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, pozostawiając 10 dni na skomentowanie wyboru.

- b) W postępowaniach antydumpingowych dotyczących przywozu z [Rosji] i [Chin] normalną wartość ustala się zgodnie z ust. 1–6, jeżeli zostanie wykazane, na

podstawie właściwie uzasadnionych wniosków jednego producenta lub więcej, w stosunku do których toczy się postępowanie, oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w przypadku tego producenta lub tych producentów w odniesieniu do produkcji oraz sprzedaży rozpatrywanego produktu podobnego. Jeśli nie zachodzi taka sytuacja, stosuje się przepisy określone w lit. a).

c) Wniosek na mocy lit. b) składa się w formie pisemnej oraz zawiera [Wniosek, o którym mowa w lit. b) musi być sporządzony w formie pisemnej i zawierać] wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:

- decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe,
- przedsiębiorstwa posiadają jeden wyraźny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana pod każdym względem,
- koszty produkcji i sytuacja finansowa przedsiębiorstw nie podlegają znaczącym wahaniom, wynikającym z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki, w szczególności w odniesieniu do amortyzacji środków trwałych, innych odpisów, wymiany barterowej oraz płatności poprzez rekompensatę długów,

- rozpatrywane przedsiębiorstwa podlegają przepisom ustawowym dotyczącym upadłości i własności, które gwarantują pewność i stabilność prawną działania tych przedsiębiorstw,

oraz

- przeliczenie kursów walutowych dokonywane jest według kursów rynkowych.

Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania, po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy przez cały okres postępowania”.

3 Artykuł 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Ustalenie szkody

1. Zgodnie z [...] rozporządzeniem [podstawowym] termin »szkoda« oznacza, jeżeli nie określono inaczej, znaczną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie znaczną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub znaczne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie istniejących dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno: a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty, oraz b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych albo w stosunku do produkcji lub konsumpcji we Wspólnocie. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny uwzględnia się fakt, czy nastąpiły znaczne redukcje cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen podobnych produktów w przemyśle wspólnotowym lub czy przywóz ten ma w inny sposób spowodować znaczne obniżki cen bądź zapobiec ich znacznym podwyżkom, które w innych warunkach miałyby miejsce. Żaden z powyższych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki.

4. Jeżeli przedmiotem dochodzenia antydumpingowego jest jednocześnie przywóz produktów z szeregu krajów, skutki tego przywozu ocenia się w sposób skumulowany wyłącznie w przypadku stwierdzenia, że: a) ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza *de minimis* poziom zdefiniowany w art. 9 ust. 3, zaś wielkość przywozu z poszczególnych krajów jest nieznaczną, oraz b) kumulacyjna ocena skutków przywozu jest właściwa w świetle warunków konkurencji między produktami przywożonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywożonymi a wspólnotowym produktem podobnym.

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników znaczących dla stanu przemysłu, w tym: faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces odbudowy po skutkach poprzedniego dumpingu lub subwencji, rozmiarów

faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału na rynku, rentowności, zwrotu inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych, czynników wpływających na ceny wspólnotowe, faktycznych i potencjalnych skutków dla przepływu gotówki, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie informacji zgromadzonych w związku z ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkody w rozumieniu [...] rozporządzenia [podstawowego]. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości i/lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł wspólnotowy, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny.

7. Znane czynniki, inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych, w tym samym czasie powodujące szkody dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie, w celu stwierdzenia, czy spowodowane przez nie szkody nie zostały przypisane przywozowi towarów po cenach dumpingowych, na mocy ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny towarów wywozowych [ilość i ceny towarów przywiezionych] niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana modelu konsumpcyjnego, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami zagranicznymi i producentami wspólnotowymi, postęp techniczny, działalność wywozowa i rentowność przemysłu wspólnotowego.

8. Skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych ocenia się w odniesieniu do wyrobu produktów podobnych w przemyśle wspólnotowym, o ile dostępne dane umożliwiają oddzielną identyfikację tej produkcji na podstawie takich kryteriów, jak

proces produkcyjny oraz obroty i zyski producenta. Jeżeli oddzielna identyfikacja tej produkcji nie jest możliwa, skutki dumpingu ocenia się poprzez zbadanie najbardziej zbliżonego zestawu lub zakresu produktów, obejmującego produkt podobny, dla którego dostępne są niezbędne informacje.

9. Zagrożenie znaczną szkodą ustala się na podstawie faktów, a nie tylko zarzutów, przypuszczeń bądź ewentualnych możliwości. Zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkód, powinny być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

Ustalając zagrożenie znaczną szkodą, należy uwzględnić takie czynniki, jak m.in.:

- a) znaczna stopa wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Wspólnoty, wskazująca na możliwość znacznego wzrostu przywozu;
- b) swobodnie kontrolowany lub nieuchronny, znaczny wzrost wydajności eksportera, wskazujący na możliwość znacznego rozwoju wywozu towarów po cenach dumpingowych do Wspólnoty, przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz;
- c) fakt, czy przywóz jest prowadzony w cenach mogących w znacznym stopniu spowodować obniżki cen lub zapobiec ich podwyżkom, które w innych warunkach miałyby miejsce, oraz w cenach mogących zwiększyć popyt na dalszy przywóz

oraz

d) fakt, czy zbadano stan zapasów produktu.

Żaden z czynników wymienionych powyżej nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki powinny doprowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieuchronny i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda.”

4 Zgodnie z art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego:

„Przy postępowaniach wszczętych na podstawie art. 5 ust. 9 dochodzenie zamyka się w ciągu jednego roku, jeżeli tylko jest to możliwe. W każdym przypadku dochodzenia te zamyka się w ciągu 15 miesięcy od daty wszczęcia, zgodnie z ustaleniami dokonanyymi na podstawie art. 8 dla zobowiązań lub art. 9 dla podjęcia działań ostatecznych”.

5 Wreszcie art. 20 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„[...]”

2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o ostateczne ujawnienie zasadniczych faktów i ustaleń, na podstawie których zalecane jest zastosowanie ostatecznych środków lub zakończenie dochodzenia, bądź postępowanie bez zastosowania takich środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystywanych do celów środków tymczasowych.

3. Wnioski o ostateczne ujawnienie określone w ust. 2 sporządza się w formie pisemnej i przekazuje Komisji, nie później niż w ciągu miesiąca po opublikowaniu informacji o nałożeniu cła, w przypadku zastosowania cła tymczasowego. Jeżeli cło tymczasowe nie zostało nałożone, stronom umożliwia się wystąpienie z wnioskiem o ostateczne ujawnienie w terminie określonym przez Komisję.

4. Ostateczne ujawnienie ma formę pisemną. Sporządza się je bezzwłocznie, przy odpowiedniej ochronie informacji poufnych, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed ostateczną decyzją lub przedstawieniem przez Komisję propozycji działań ostatecznych, na podstawie art. 9. W przypadku gdy Komisja nie jest władna ujawnić określonych faktów lub ustaleń w tym terminie, ujawni je bezzwłocznie po jego upływie. Ujawnienie nie narusza żadnej dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję bądź Radę, ale w przypadku gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane.

5. Oświadczeni[a] złożone po ostatecznym ujawnieniu uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należyтым uwzględnieniu pilności sprawy”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 6 W następstwie skargi złożonej w dniu 30 lipca 1999 r. przez wspólnotowych producentów wag elektronicznych wytwarzających przeważającą część całkowitej produkcji wspólnotowej towaru będącego przedmiotem postępowania, zawiadomieniem opublikowanym w dniu 16 września 1999 r. (Dz.U. C 262, str. 8) Komisja wszczęła na podstawie z art. 5 rozporządzenia podstawowego postępowanie antydumpingowe w sprawie przywozu niektórych wag elektronicznych pochodzących z Chin, Korei Południowej i Tajwanu.
- 7 Dwaj wspólnotowi producenci wag elektronicznych, Avery Berkel Ltd i Bizerba GmbH, wytwarzający łącznie 39% produkcji wspólnotowej, podjęli od tego momentu współpracę z Komisją w ramach prowadzonego przez nią dochodzenia.
- 8 Równocześnie ośmiu producentów eksportujących z krajów objętych postępowaniem, w tym skarżąca spółka, czterech importerów, których działalność była związana z omawianą produkcją, jak również producent referencyjny z kraju analogicznego, tj. Indonezji, udzieliło odpowiedzi na kwestionariusze przesłane przez Komisję.
- 9 Dochodzenie dotyczące dumpingu i wyrządzonej nim szkody objęło okres od dnia 1 września 1998 r. do dnia 31 sierpnia 1999 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem”). Badanie tendencji istotnych dla ustalenia szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 1995 r. do końca okresu objętego dochodzeniem (zwany dalej „badanym okresem”).
- 10 Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd (zwana dalej „skarżącą” lub „Shanghai Teraoka”) jest spółką prawa chińskiego, utworzoną w 1992 r., w której udziały w całości objęli inwestorzy zagraniczni, produkującą i wywożącą, w szczególności do Wspólnoty, wagi elektroniczne.

- 11 W dniu 11 października 1999 r. skarżąca wystąpiła do Komisji z wnioskiem o przyznanie jej, w ramach dochodzenia, statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, o którym mowa w art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Faksem z dnia 17 grudnia 1999 r. Komisja poinformowała skarżącą, że nie spełnia przesłanek uznania za przedsiębiorstwo działające w warunkach gospodarki rynkowej przewidzianych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- 12 W odpowiedzi na oddalenie jej wniosku skarżąca przedstawiła Komisji swoje uwagi w dwóch pismach, z dnia 27 grudnia 1999 r. i z dnia 11 stycznia 2000 r.
- 13 W dniach 4 stycznia i 3 lutego 2000 r., Komisja potwierdziła odmowę przyznania skarżącej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.
- 14 Po spotkaniu w dniu 6 kwietnia 2000 r. między Komisją a reprezentantami objętego postępowaniem przemysłu wspólnotowego, dwaj producenci wspólnotowi przedstawili Komisji w dniach 10 i 14 kwietnia 2000 r. uwagi w zakresie jej wstępnych ustaleń co do występowania szkody po stronie przemysłu wspólnotowego.
- 15 W dniu 1 sierpnia 2000 r. skarżąca przekazała Komisji uwagi dotyczące kwestii szkody i związku przyczynowego.
- 16 Faksem z dnia 21 września 2000 r. Komisja poinformowała skarżącą o najważniejszych faktach i ustaleniach, na których zamierzała oprzeć wniosek o nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego w wysokości 13,1% na przywóz niektórych wag elektronicznych produkowanych przez skarżącą.

- 17 Faksem z dnia 29 września 2000 r. skarżąca wystąpiła o przedstawienie dodatkowych informacji w zakresie istnienia dumpingu i ustalenia powoływanej szkody nim spowodowanej.
- 18 Komisja odpowiedziała na ten wniosek dwoma pismami, odpowiednio z dnia 29 września 2000 r. i z dnia 4 października 2000 r.
- 19 Faksem z dnia 4 października 2000 r. skarżąca wniosła o przedłużenie terminu na przedstawienie swych uwag. Faksem z dnia 5 października 2000 r. Komisja oddaliła ten wniosek, uzasadniając to pilnością sprawy.
- 20 W dniu 10 października 2000 r. skarżąca przestawiła swe uwagi odnośnie do otrzymanych przez nią informacji.
- 21 Faksem z dnia 11 października 2000 r. Komisja odpowiedziała na uwagi skarżącej i zmniejszyła margines dumpingu z 13,1 do 12,8%.
- 22 Faksem z dnia 23 października 2000 r. Komisja uzupełniła swą odpowiedź na uwagi skarżącej.
- 23 Na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2605/2000 z dnia 27 listopada 2000 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wag elektronicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Korei i Tajwanu (Dz.U. L 301, str. 42, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”),

Rada nałożyła cło antidumpingowe w wysokości 12,8% na wywożone przez skarżącą produkty, które zdefiniowano poniżej. Artykuł 1 zaskarżonego rozporządzenia stanowi:

„1. Wprowadza się niniejszym ostateczne cło antidumpingowe na przywóz wag elektronicznych o maksymalnej nośności nieprzekraczającej 30 kg do stosowania w sprzedaży detalicznej, które są zaopatrzone w cyfrowy wyświetlacz wagi, ceny jednostkowej i ceny należnej (bez względu na to, czy są wyposażone w urządzenie drukujące czy nie), obecnie klasyfikowanych w symbolach [ramach kodu] CN ex 8423 8150 (kod TARIC 8423 8150 10) i pochodzących z [Chin], Korei [Południowej] i Tajwanu.

2. Cło obliczone na podstawie ceny netto franco na granicy Wspólnoty przed ocleniem, wynosi [w odniesieniu do skarżącej]: [...] 12,8% [...]”.

Przebieg postępowania i żądania stron

24 W dniu 16 lutego 2001 r. skarżąca wniosła do Sądu niniejszą skargę.

25 W dniu 12 czerwca 2001 r. Komisja złożyła przed Sądem wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania strony pozwanej. Postanowieniem z dnia 11 września 2001 r. prezes czwartej izby Sądu w składzie powiększonym przychylił się do tego wniosku.

26 Ponieważ Komisja zrezygnowała z przedstawienia swych uwag, procedura pisemna została zakończona w dniu 28 listopada 2001 r.

- 27 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba w składzie powiększonym) postanowił o otwarciu procedury ustnej.
- 28 W ramach środków organizacji postępowania Sąd wezwał strony do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane na piśmie oraz przedstawienia pewnych dokumentów. Strony częściowo zastosowały się do tego wezwania.
- 29 Na rozprawie w dniu 6 marca 2003 r. Sąd wysłuchał zarówno wystąpień głównych stron sporu, jak i interwenientów, oraz ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd.
- 30 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim ustanawia on ostateczne cło antydumpingowe na wywożone przez nią wagi elektroniczne;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 31 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do istoty sprawy

32 Skarżąca podnosi zasadniczo cztery zarzuty na poparcie swej skargi. Zarzut pierwszy wskazuje na oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Zarzut drugi oparty jest na naruszeniu art. 3 ust. 2, 3, 5 i 8 rozporządzenia podstawowego oraz na oczywistym błędzie w ocenie przy ustaleniu szkody. Zarzut trzeci oparty jest na naruszeniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Wreszcie zarzut czwarty oparty jest na naruszeniu zasad proceduralnych przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym.

A — W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego

1. Wstęp

33 Zdaniem skarżącej instytucje wspólnotowe błędnie ustaliły, że nie spełnia ona przesłanek przewidzianych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, dotyczącego przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Twierdzi ona, że przedstawiła wystarczające dowody, iż powinna korzystać ze wskazanego statusu.

34 Rada uzasadnia odmowę przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, wskazując motyw 46 zaskarżonego rozporządzenia:

„Komisja stwierdziła, że obie spółki [w tym skarżąca] sprzedawały przez kilka lat swe produkty w Chinach po cenach wyliczonych z mniejszymi lub większymi stratami. Ponadto obie spółki nie miały pełnej swobody w decydowaniu, czy i w jakim stopniu

powinny one sprzedawać swoją produkcję na rynku krajowym. Stałą praktyką Komisji było odrzucanie wniosków o przyznanie statusu SGR [przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej] w sytuacjach, kiedy sprzedaż krajowa podlegała ograniczeniom i kiedy ceny dla różnych odbiorców nie ulegały zmianie, w takim stopniu, w jakim [gdyż] taka polityka cenowa może wynikać z centralnie narzuconego systemu kontroli cen. Co więcej, dowody wskazywały, że ceny te były utrzymywane na poziomie powodującym straty przez kilka lat, co również dowodzi, że producenci nie działali w warunkach gospodarki rynkowej”.

- 35 W konsekwencji Rada stwierdziła w motywie 47 zaskarżonego rozporządzenia, że skarżąca „nie spełniał[a] zatem warunków ustalonych art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego”.
- 36 Ze swej strony Komisja — jak Sąd przypomniał to w pkt 11 i 13 powyżej — faksem z dnia 17 grudnia 1999 r. oddaliła wniosek skarżącej o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej i potwierdziła swą odmowę faktami z dnia 4 stycznia i z dnia 3 lutego 2000 r. Po przedstawieniu rezultatów dochodzenia, Komisja oparła swą analizę na trzech następujących względach. Po pierwsze, skarżąca działała zgodnie z chińską ustawą o cenach z dnia 29 grudnia 1997 r. (zwaną dalej „ustawą o cenach”), która zobowiązywała ją do sprzedaży towarów na rynku chińskim po mniej więcej jednolitych cenach, ze stratą. Po drugie, skarżąca nie miała całkowitej swobody decydowania o dokonywaniu sprzedaży jej towarów na chińskim rynku wewnętrznym bądź na rynkach zagranicznych, ani o proporcjach sprzedaży. Wreszcie skarżąca przedstawiła Komisji nieprawdziwe informacje lub nie przedstawiła jej istotnych dokumentów i w ten sposób utrudniła dochodzenie.
- 37 W ramach niniejszego zarzutu skarżąca w pierwszej kolejności kwestionuje przyjętą przez Komisję, a następnie przez Radę, wykładnię art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.
- 38 W drugiej kolejności kwestionuje ona ustalenia Komisji i Rady, które doprowadziły te instytucje do stwierdzenia, że przesłanki przewidziane w art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego nie zostały spełnione. W szczególności skarżąca

kwestionuje ustalenia Komisji zawarte w fakcie z dnia 17 grudnia 1999 r., w części zatytułowanej „Wyniki dochodzenia”, odnośnie do braku obowiązku po stronie skarżącej stworzenia w bilansie po stronie pasywów rezerwy na pokrycie wątpliwych należności, limitu jej konta dewizowego ustalonego w wysokości kapitału zakładowego, systematycznych sprzedaży ze stratą stwierdzonych na chińskim rynku wewnętrznym, ciążącego na skarżącej w świetle ustawy o cenach zakazu stosowania odmiennych cen w stosunku do podobnych klientów, ograniczeń w zakresie swobody sprzedaży na chińskim rynku wewnętrznym oraz okoliczności, że skarżąca przedstawiła Komisji w toku dochodzenia informacje wprowadzające w błąd.

- 39 Należy odrzucić całość argumentów skarżącej dotyczących pierwszych dwóch z powołanych w powyższym punkcie okoliczności. Związane z nimi argumenty nie mają znaczenia dla sprawy, ponieważ ani Rada, ani Komisja nie oparły swych ustaleń na tych okolicznościach.
- 40 W trzeciej kolejności skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe nie przekazały jej dokumentów, na podstawie których następnie odmówiły jej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Również ten zarzut należy odrzucić, jako że instytucje wspólnotowe dokonały swej oceny w tym względzie na podstawie dokumentów, które sama skarżąca przekazała Komisji w ramach odpowiedzi na część D kwestionariusza przesłanego w ramach dochodzenia, jak również na podstawie dokumentów, z którymi Komisja zapoznała się podczas weryfikacji na miejscu.
- 41 Ponadto należy stwierdzić, że skarżąca nie wyjaśniła o jakie „nowe dane” jej chodzi i ograniczyła się do wskazania informacji zawartych w jej własnych dokumentach. Przyznała ona również w replice, że „[w]szystkie faktury dotyczące ogółu transakcji indywidualnych na [chińskim] rynku wewnętrznym zostały udostępnione prowadzącym dochodzenie w czasie ich weryfikacji na miejscu, podobnie jak wszystkie inne informacje dotyczące księgowości i kosztów produkcji”. Zatem instytucje wspólnotowe nie miały obowiązku przekazania Shanghai Teraoka omawianych dokumentów po tym, jak wyciągnęły wnioski na ich podstawie, ponieważ dokumenty te jako pochodzące od skarżącej były jej znane.

- 42 Należy dodać, że nowy argument, który skarżąca przedstawiła w replice, oparty na naruszeniu art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, w świetle którego Rada przedstawiła w toku postępowania przed Sądem dane, z którymi skarżąca nie miała możliwości zapoznać się w toku postępowania administracyjnego, nie ma znaczenia dla sprawy. Argument ten świadczy o niezrozumieniu różnicy pomiędzy postępowaniem w zakresie przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej a postępowaniem w zakresie nałożenia ostatecznych ceł antydumpingowych. Ponieważ art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego dotyczący tej ostatniej procedury nie ma związku z przyznaniem statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, jego naruszenie nie może w konsekwencji zostać skutecznie powołane przez skarżącą w odniesieniu do dokumentów mających wyłącznie na celu uzyskanie tego statusu.

2. *W przedmiocie struktury art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego*

a) Argumenty stron

- 43 Skarżąca kwestionuje dokonaną przez instytucje wspólnotowe wykładnię art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, w szczególności w zakresie ciężaru dowodu. Twierdzi ona, że Rada naruszyła ratio legis zmiany art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, którą jest wola uwzględnienia podstawowych zmian w strukturze gospodarczej Chin.
- 44 Ponadto skarżąca powołuje się na wyrok Sądu z dnia 26 września 2000 r. w sprawie T-80/97 Starway przeciwko Radzie, Rec. str. II-3099, pkt 112, z którego miałyby wynikać, że okoliczność żądania od eksportera przedstawienia dowodu, który nie jest mu dostępny, stanowi naruszenie zasady pewności prawa i poszanowania prawa do obrony.
- 45 Wreszcie skarżąca uważa, że gdy instytucje wspólnotowe wskazują na wystąpienie pewnych okoliczności faktycznych, spoczywa na nich ciężar wykazania, że

okoliczności te istotnie wystąpiły oraz że ustaleń w tym zakresie dokonano w prawidłowy sposób. Skarżąca powołuje w tym względzie wyrok Trybunału z dnia 26 czerwca 2001 r. w sprawie C-381/99 Brunnhofer, Rec. str. I-4961, pkt 52.

46 Rada podnosi, że rozumowanie skarżącej oparte jest na błędnej wykładni art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. W szczególności z preambuły rozporządzenia nr 905/98 wynika, że powyżej cytowany przepis wprowadza w odniesieniu do Chin i Rosji wzruszalne domniemanie braku występowania warunków charakteryzujących gospodarkę rynkową oraz że do objętego postępowaniem producenta eksportującego, a w niniejszej sprawie do skarżącej, należy przedstawienie przeciwnego dowodu. Zdaniem Rady rozumowanie przedstawione przez skarżącą opiera się na odwróceniu ciężaru dowodu. Ponadto instytucje wspólnotowe, jak wynika to z jednej strony z orzecznictwa (wyrok Sądu z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-118/96 Thai Bicycle przeciwko Radzie, Rec. str. II-2991, pkt 32), a z drugiej strony z pojęć „właściwie uzasadnione wnioski” i „wystarczające dowody”, zawartych w art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego, dysponują w tej dziedzinie szerokim zakresem swobodnego uznania.

47 Rada podnosi ponadto, że co do zasady pięć przewidzianych w powołanym powyżej przepisie przesłanek powinno zostać spełnionych łącznie. Podkreśla ona jednakże okoliczność, że przesłanki te nie mają takiej samej wagi. Pierwsza przesłanka, zgodnie z którą decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji ze strony państwa, ma w tym zakresie podstawowe znaczenie. Już samo stwierdzenie braku spełnienia przez skarżącą powołanej powyżej przesłanki byłoby zatem wystarczające, by uzasadnić oddalenie jej wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej

b) Ocena Sądu

48 Na wstępie należy przypomnieć, że w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze

względu na złożoność okoliczności gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (wyroki Sądu z dnia 5 czerwca 1996 r. w sprawie T-162/94 NMB France i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-427, pkt 72, z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie T-97/95 Sinochem przeciwko Radzie, Rec. str. II-85, pkt 51, ww. w pkt. 46 wyrok w sprawie Thai Bicycle przeciwko Radzie, pkt 32, i z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie T-340/99 Arne Mathisen przeciwko Radzie, Rec. str. II-2905, pkt 53).

- 49 Z tego względu kontrola dokonywana przez sąd wspólnotowy musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 240/84 Toyo przeciwko Radzie, Rec. str. 1809, pkt 19, ww. w pkt 46 wyrok w sprawie Thai Bicycle przeciwko Radzie, pkt 33, oraz ww. w pkt 48 wyrok w sprawie Arne Mathisen przeciwko Radzie, pkt 54). Dotyczy to również sytuacji faktycznej, prawnej i politycznej występującej w państwie objętym postępowaniem, której oceny muszą dokonać instytucje wspólnotowe w celu ustalenia czy eksporter działa w warunkach rynkowych bez znacznej interwencji państwa, a zatem czy może korzystać ze statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-155/94 Climax Paper przeciwko Radzie, Rec. str. II-873, pkt 98).
- 50 Ponadto należy stwierdzić, że przewidziana w art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego metoda ustalenia wartości normalnej produktu stanowi wyjątek w odniesieniu do szczególnej metody, o której mowa w art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia, ponieważ ta ostatnia jest co do zasady stosowana do przypadków przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej. Jest utrwalone w orzecznictwie, że wykładni wszelkich odstępstw i wyjątków od reguł ogólnych należy dokonywać w sposób ścisły (wyroki Trybunału z dnia 12 grudnia 1995 r. w sprawie C-399/93 Oude Luttikhuis i in., Rec. str. I-4515, pkt 23, z dnia 18 stycznia 2001 r. w sprawie C-83/99 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. str. I-445, pkt 19, oraz z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie C-5/01 Belgia przeciwko Komisji, Rec. str. I-11991, pkt 56).
- 51 Artykuł 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego został początkowo zmieniony rozporządzeniem nr 905/98, ponieważ Rada stwierdziła, że reformy podjęte w Rosji

i Chinach doprowadziły do fundamentalnych zmian w gospodarkach tych państw i powstania przedsiębiorstw działających w warunkach gospodarki rynkowej. Tak więc motyw piąty rozporządzenia nr 905/98 podkreśla wagę dokonania rewizji praktyki antydumpingowej Wspólnoty w odniesieniu do tych państw, w szczególności wskazując, że wartość normalna może zostać ustalona zgodnie z zasadami stosowanymi w państwach o gospodarce rynkowej, jeśli można wykazać, że warunki rynkowe przeważają w przypadku jednego lub więcej producentów objętych dochodzeniem dotyczącym produkcji i sprzedaży danego wyrobu. Motyw szósty tegoż rozporządzenia stanowi, że „konieczne jest określenie, że ocena, czy przeważają warunki rynkowe, będzie dokonywana na podstawie odpowiednio uzasadnionych wniosków jednego producenta lub więcej [większej ilości producentów], w stosunku do których toczy się postępowanie, którzy chcą skorzystać z możliwości ustalania wartości normalnej [produktu objętego postępowaniem] w oparciu o zasady stosowane w państwach o gospodarce rynkowej”.

52. Zatem z art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, jak również z cytowanych powyżej motywów rozporządzenia nr 905/98 wynika, po pierwsze, że w sytuacji takiej jak mająca miejsce w niniejszej sprawie instytucje wspólnotowe zobowiązane są do dokonania indywidualnej oceny każdego przypadku, ponieważ Chiny nie mogą jeszcze być uważane za państwo o gospodarce rynkowej. Wartość normalna produktu pochodzącego z Chin może zatem zostać ustalona zgodnie z regułami mającymi zastosowanie do państw o gospodarce rynkowej wyłącznie, „jeżeli zostanie wykazane [...], że warunki gospodarki rynkowej przeważają w przypadku tego producenta lub tych producentów [...]”.
53. Po drugie, ze wspomnianych powyżej przepisów wynika, że ciężar dowodu spoczywa na producencie eksportującym, który chce skorzystać ze statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Artykuł 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego stanowi, że wniosek „zawiera wystarczające dowody”. Zatem na instytucjach wspólnotowych nie spoczywa ciężar udowodnienia, że producent eksportujący nie spełnia przesłanek przewidzianych dla korzystania z tego statusu. Do instytucji wspólnotowych należy natomiast dokonanie oceny, czy dowody przedstawione przez producenta-eksportera są wystarczające dla wykazania, że spełnione zostały przesłanki przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, a do sądu wspólnotowego kontrola, czy ocena ta nie jest dotknięta oczywistym błędem.

- 54 W celu dokonania oceny czy dowody przedstawione przez zainteresowanego producenta są wystarczające, należy zastosować przesłanki wskazane w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. W tym zakresie zarówno z użycia spójnika „oraz” między tiret czwartym i piątym tego przepisu, jak i z charakteru tych przesłanek wynika, że są one łączne. Zatem, aby skorzystać ze statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, dany producent musi spełnić wszystkie przesłanki wskazane w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, a w razie braku spełnienia jednej z nich, jego wniosek musi zostać oddalony.
- 55 Zatem należy zbadać, czy skarżąca wykazała, że spełnia pierwszą z przesłanek wskazanych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którą decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów muszą być podejmowane w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa.

3. *W przedmiocie pierwszej przesłanki, przewidzianej w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego*

a) *W przedmiocie stosowania jednolitych cen*

Argumenty stron

- 56 Skarżąca podnosi, że ustalenie, w świetle którego sprzedawała swe produkty w Chinach po jednolitych cenach, jest dotknięte oczywistym błędem. Twierdzi ona,

że ustawa o cenach nie ma zastosowania do rynku wag elektronicznych. W każdym razie już samo brzmienie ustawy o cenach nie jest zgodne z opisem Komisji. Skarżąca podkreśla również, że cennik, na którym oparła się Rada nie odzwierciedla rzeczywistości zafakturowanych cen, które są przedmiotem renegotjacji z pośrednikami. Skarżąca dodaje, że okoliczność stosowania identycznych cen w stosunku do partnerów handlowych znajdujących się na tym samym szczeblu dystrybucji świadczy o przestrzeganiu przez nią zasady uczciwej konkurencji, stosowanej również we Wspólnocie Europejskiej w postaci ograniczenia nadużyć pozycji dominującej.

57 Skarżąca przypomina, że wyjaśniła, iż jej ceny były ustalane przez popyt i podaż oraz że rynek chiński był wysoce konkurencyjny. Ponadto instytucje wspólnotowe przyjęły niepełne i nieprecyzyjne podejście, w szczególności poprzez uwzględnienie wyłącznie trzynastu faktur dotyczących sprzedaży na chińskim rynku wewnętrznym, które jednakże dotyczyły 25 701 sztuk produktu w okresie objętym dochodzeniem. Ogół faktur dotyczących wszystkich transakcji indywidualnych na chińskim rynku wewnętrznym wskazujących, że miały miejsce negocjacje cenowe pomiędzy skarżącą a jej klientami, udostępniono prowadzącym dochodzenie urzędnikom Komisji w czasie weryfikacji na miejscu. W tym zakresie instytucje wspólnotowe nie uwzględniły okoliczności, że podczas tych negocjacji nie odnoszono się w żaden sposób do istnienia rządowej kontroli cen. Ponadto skarżąca uważa, że wykazała w swej odpowiedzi na kwestionariusz dotyczący przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, że średnia miesięczna cena sprzedaży stosowana na chińskim rynku wewnętrznym cechowała się znacznymi odchyleniami, co potwierdza jej twierdzenie, że ceny indywidualnych transakcji, które zawierała, różniły się w znaczny sposób.

58 Rada twierdzi, że skarżąca nie dowiodła istnienia rzeczywistych negocjacji cenowych.

Ocena Sądu

- 59 Należy zbadać, czy skarżąca dostarczyła w toku dochodzenia dowodów wystarczających do stwierdzenia, że dysponowała swobodą przy ustalaniu cen na chińskim rynku wewnętrznym „w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa”, zgodnie z wymogiem art. 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego.
- 60 Na skarżące spoczywał w toku dochodzenia również obowiązek dostarczenia Komisji dowodów zróżnicowania cen w zawieranych przez nią indywidualnych transakcjach, na przykład faktur. W tym względzie skarżąca nie może zarzucać instytucjom wspólnotowym, że nie wzięły pod uwagę wszystkich faktur (ponad 25 000) dotyczących poszczególnych sprzedaży produktów w okresie objętym dochodzeniem. Do skarżące należało wskazanie tych faktur, z których wynikało, że rzeczywiście stosowała różne ceny za ten sam model sprzedawany różnym klientom. Należy przypomnieć, że gdy skarżąca dowiedziała się o ustaleniach Komisji, w świetle których dokonywała sprzedaży po jednolitych cenach, mogła jeszcze w toku postępowania administracyjnego dostarczyć Komisji faktury, które uważała za istotne.
- 61 Należy następnie zbadać, czy skarżąca spełniła wymogi w zakresie przedstawienia dowodów, w świetle okoliczności, że w czasie weryfikacji na miejscu przedstawiła prowadzącym dochodzenie urzędnikom Komisji zestawienia negocjacyjne (negotiation sheets) oraz umowy (national contracts) w celu wykazania, że miały miejsce negocjacje cenowe z lokalnymi filiami chińskimi Carrefour SA (zwanej dalej „spółką Carrefour”). Należy stwierdzić, że dokumenty te, przedstawione przez skarżącą przed Sądem, będąc dalekie od wykazania zastosowania rabatów na rzecz tego klienta, wskazują, że ceny zafakturowane odpowiadają cenom przyjętym w cenniku dla chińskiego rynku wewnętrznego. Tak więc cena podstawowego modelu sprzedawanego w największych ilościach spółce Carrefour była identyczna z cennikiem skarżące dla chińskiego rynku wewnętrznego. Porównanie między przedstawionymi dokumentami i cennikiem rozpatrywanego produktu na chińskim rynku wewnętrznym pozwala na stwierdzenie, że cena omawianego modelu (to jest wagi elektronicznej SM-80SXB należącej do wyższego segmentu) nie różni się od ceny określonej w cenniku, to jest 6 837,61 yuans ren-min-bi (CNY), przyjmując, że faktury sporządzone przez spółkę Carrefour i przedstawione przez skarżącą podczas

dochodzenia odnoszą się do ceny w wysokości 8 000 CNY, zawierającej 17% podatek od wartości dodanej (VAT) zwiększający cenę określoną w cenniku. Zestawienia negocjacyjne dotyczące spółki Carrefour wskazują cenę 12 000 CNY, co jest ceną określoną w cenniku, plus 17% podatku VAT, powiększoną o dodatkową kwotę tytułem usług w wysokości 4 000 CNY. Ta sama jednolitość dotyczy cen stosowanych w przypadku modelu SM-80SXP. Wreszcie, w odpowiedzi na pytanie przedstawione na piśmie, Rada przekazała Sądowi fakturę dostarczoną przez spółkę Carrefour, z której wynika, że rzeczywiście fakturowane ceny odpowiadają sumie ceny wskazanej w cenniku, 17% podatku VAT i dodatkowej kwoty w wysokości 4 000 CNY, co również świadczy o tej samej logice, którą ujawniło badanie zestawień negocjacyjnych. Skarżąca potwierdziła ponadto na rozprawie istnienie stałej praktyki wpłacania ryczałtowej kwoty w wysokości 4 000 CNY z tytułu usług.

62 Należy zatem stwierdzić, że ceny wskazane w fakturach, umowach i zestawieniach negocjacyjnych spółki Carrefour nie różnią się od cen wskazanych w cenniku. Z badania zestawień negocjacyjnych wynika, że ta sama zasada ma zastosowanie również odnośnie do cen stosowanych przez skarżącą względem spółki Nanjing Supermarket Ltd, będącej jednym z jej klientów.

63 W konsekwencji przedstawione zestawienia negocjacyjne, umowy ani faktury nie wykazują, że skarżąca stosowała różne ceny względem różnych klientów za ten sam produkt.

64 Stwierdzenia tego nie podważa powołana przez skarżącą okoliczność, że jej główny klient na chińskim rynku wewnętrznym, spółka Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd, wynegocjowała z nią ceny korzystniejsze od cen uzyskanych przez innych klientów. Jak bowiem Komisja słusznie wskazała w swym fakcie z dnia 17 grudnia 1999 r., można mieć wątpliwości co do niezależności tego przedsiębiorstwa od skarżącej. Ponadto skarżąca nie podjęła nawet próby zakwestionowania wskazanego powiązania ani w swej korespondencji z Komisją, ani skardze, czy też replice. W swym piśmie z dnia 27 grudnia 1999 r., w którym zakwestionowała ustalenia Komisji przesłane faksem z dnia 17 grudnia 1999 r., nie odniosła się w żaden sposób do argumentu, w świetle którego spółka Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd była z nią powiązana. Podobnie było w przypadku pisma z dnia 11 stycznia 2000 r.,

w którym skarżąca kwestionowała odpowiedzi przedstawione przez Komisję w piśmie z dnia 4 stycznia 2000 r. na jej uwagi, w których to odpowiedziach powtórnie wyrażono wątpliwości tej instytucji wspólnotowej co do powiązań pomiędzy skarżącą a tą spółką. Jako że skarżąca nie zakwestionowała istnienia powiązań pomiędzy nią a spółką Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd, Komisja mogła zasadnie pominąć w swym badaniu ceny wskazane w fakturach wystawionych przez skarżącą temu przedsiębiorstwu.

65 Należy ponadto zbadać, czy — pomimo okoliczności, że skarżąca nie przedstawiła odpowiednich faktur — dostarczyła ona jednakże ważkich dowodów w swej odpowiedzi znajdującej się w części D kwestionariusza dochodzeniowego Komisji, dotyczącej przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. W odpowiedzi skarżąca przekazała Komisji następujące informacje w zakresie swej sprzedaży: miesięczną wielkość sprzedaży rozpatrywanego produktu na chińskim rynku wewnętrznym, średnią cenę sprzedaży w skali miesiąca rozpatrywanego produktu na chińskim rynku wewnętrznym w okresie objętym dochodzeniem, całkowitą wielkość sprzedaży podstawowych produktów zbywanych przez skarżącą na chińskim rynku wewnętrznym w okresie objętym dochodzeniem w ujęciu ilościowym i w rozbięciu na produkty, cennik sprzedaży rozpatrywanego produktu dla chińskiego rynku wewnętrznego, miesięczne ilości sprzedaży eksportowej rozpatrywanego produktu oraz średnią cenę sprzedaży eksportowej rozpatrywanego produktu w skali miesiąca w okresie objętym dochodzeniem, cennik sprzedaży eksportowej rozpatrywanego produktu i listę sprzedaży eksportowych do Wspólnoty, ustaloną na bazie miesięcznej dla trzech podstawowych miesięcy okresu objętego dochodzeniem, to jest września 1998 r., stycznia 1999 r. i marca 1999 r.

66 Na podstawie danych znajdujących się w tabeli załączonej do skargi, zawierających średnie miesięczne ceny sprzedaży rozpatrywanego produktu na chińskim rynku wewnętrznym w okresie objętym dochodzeniem, skarżąca przygotowała nową tabelę przedstawioną w jej replice, wskazującą procentowe odchylenia między najniższą i najwyższą średnią ceną poszczególnych modeli wag elektronicznych, w celu wykazania, że nie stosowała identycznych cen. Należy w tym zakresie przedstawić — na podstawie niezakwestionowanych przez instytucje wspólnotowe danych zawartych w odpowiedzi skarżącej na część D kwestionariusza dochodzeniowego Komisji — tabelę wskazującą ilości i procent sprzedaży na chińskim rynku wewnętrznym każdego z modeli, jak również procentowe odchylenie ceny sprzedaży w okresie

objętym dochodzeniem. Należy podkreślić, że w świetle zaskarżonego rozporządzenia rynek wag elektronicznych jest zwykle podzielony na trzy odrębne segmenty: segment niższy, segment średni i segment wyższy.

Model	Ilość sprzedana na chińskim rynku wewnętrznym	Sprzedaż na chińskim rynku wewnętrznym w %	Odchylenie cen sprzedaży na chińskim rynku wewnętrznym w %
DS-685B	13 693	53,28	2,21
DS-685FB	2 127	8,27	9,72
DS-685FP	26	0,10	15,86
DS-688B	3 455	13,44	11,88
DS-688P	6	0,02	niedostępne
DS-688FB	3 471	13,50	9,54
DS-688FP	88	0,34	13,47
DS-650	361	1,40	8,70
DS-681	189	0,74	68,75
SM-80/81B	151	0,59	71,89
SM-80/81P	1 982	7,71	34,55
SM-90H	18	0,07	21,87
RM-30	134	0,52	47,64

- 67 W tabeli tej ujęto osiem modeli (DS-685FP, DS-688P, DS-688FP, DS-650, DS-681, SM-80/81B, SM-90H i RM-30), które stanowią ogółem 3,78% sprzedaży skarżącej na chińskim rynku wewnętrznym. Są to w szczególności te modele, których ceny różnią się w największym stopniu. W konsekwencji należy stwierdzić, że biorąc pod uwagę nieznaczną wysokość całkowitej sprzedaży tych modeli, dotyczące ich odchylenia cen nie mogą zostać uznane jako reprezentujące tendencję, która charakteryzowałaby ogół zachowań skarżącej w zakresie ustalania cen stosowanych przez nią w odniesieniu do różnych klientów.
- 68 Gdy chodzi o odchylenia cen w wysokości 71,89 i 34,55% stwierdzone w przypadku sprzedaży wag elektronicznych SM-80/81B i SM-80/81P, które należą do wyższego sektora, zgodnie ze stwierdzeniem Rady, które nie zostało zakwestionowane przez skarżącą, są one przede wszystkim rezultatem okoliczności, że w ramach wskazanych modeli występuje szereg wersji. Okoliczność, że każda z wersji modelu ma inną cenę, prowadzi do odchyień średnich cen miesięcznych, które są funkcją ilości sprzedaży każdej z wersji w danym okresie, pomimo iż ta sama wersja modelu jest sprzedawana po jednolitej cenie.
- 69 Z tabeli tej wynika również, że dla modelu sprzedawanego w największych ilościach (to jest dla modelu DS-685B, stanowiącego 53,28% sprzedaży na wewnętrznym rynku chińskim), średnie ceny miesięczne różnią się o 2,21%. Jednakże należy stwierdzić, że pozostając bardzo nieznacznym, odchylenie to jako takie nie potwierdza stosowania różnych cen w odniesieniu do różnych klientów. Wreszcie odchylenie cen w wysokości 10%, dotyczące każdego z pozostałych trzech modeli, które należy zbadać (to jest modeli DS-685FB, DS-688B i DS-688FB), nie może samo w sobie być uważane za znaczne.
- 70 Dane przedstawione przez skarżącą dotyczą wyłącznie średniej ceny sprzedaży w skali miesiąca, której zmiana może również wynikać z odchyień cen w czasie, i nie

wyklucza zatem, że jednolite ceny mogły być stosowane w odniesieniu do różnych klientów w tym samym okresie. Należy w konsekwencji stwierdzić, że dane znajdujące się w aktach, a w szczególności zebrane w tabeli przedstawionej powyżej w pkt 66, nie dowodzą, że w odniesieniu do różnych klientów w okresie objętym dochodzeniem rzeczywiście miałyby zostać zafakturowane różne ceny.

71 Ponadto, gdy chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym działała ona w ramach ogólnej konkurencji, kształtując i dostosowując swe ceny do konkurentów, wystarczy stwierdzić, że nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie tych twierdzeń. Ponadto nie wykazała, że warunki, w których stosowanie zróżnicowanych cen mogłyby zostać uznane za nadużycie w świetle prawa konkurencji, zostały spełnione w niniejszej sprawie.

72 Wreszcie, gdy chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym ustawa o cenach nie miała wpływu na jej politykę cenową, wystarczy stwierdzić, że Rada nie oparła się na ewentualnym zastosowaniu tej ustawy, lecz na okoliczności, że skarżąca nie przedstawiła wystarczających dowodów, że ustalała swe ceny oparciu o warunki rynkowe.

73 W konsekwencji, nie dopuszczając się oczywistego błędu w ocenie, Komisja, a następnie Rada mogły stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła w toku dochodzenia wystarczających dowodów wykazujących, że żądała za ten sam produkt różnych cen od różnych klientów.

b) W przedmiocie sprzedaży ze stratą

Argumenty stron

- 74 Skarżąca podnosi, że stwierdzenie Komisji, w świetle którego skarżąca miałaby systematycznie dokonywać na wewnętrznym rynku chińskim sprzedaży ze stratą, jest przedwczesne i pozbawione znaczenia. Po pierwsze bowiem, Komisja nie zaczęła na przedstawienie jej pełnych danych niezbędnych dla podjęcia decyzji w tym zakresie. Po drugie, z ustaleń Rady wynika, że praktyki takie są powszechnie stosowane przez niektóre podmioty gospodarcze działające w warunkach gospodarki rynkowej. Skarżąca powołuje się w tym zakresie na motywy 30 i 38 zaskarżonego rozporządzenia.
- 75 Co się tyczy ogólnej oceny zysków i strat, skarżąca kwestionuje ustalenia instytucji wspólnotowych, w świetle których ponosiła znaczne i systematyczne straty na chińskim rynku wewnętrznym i osiągała znaczne zyski na rynkach eksportowych. Skarżąca wskazuje, że na chińskim rynku krajowym sprzedaje znaczną część produktów innych niż wagi elektroniczne. Ogół danych w zakresie sprzedaży na chińskim rynku wewnętrznym zawartych w rachunku zysków i strat dotyczy wszystkich produktów, nie może zatem — podnosi skarżąca — stanowić niezawodnej wskazówki co do rentowności sprzedaży wag elektronicznych na tym rynku. Ponadto bilans nie wykazuje osobno strat i zysków z jednej strony dla sprzedaży eksportowej, a z drugiej strony dla sprzedaży na chińskim rynku krajowym. W tych warunkach zdaniem skarżącej twierdzenie, że rachunek zysków i strat wskazuje jasno wysokie zyski w przypadku wywozu i istotne straty dla sprzedaży na chińskim rynku krajowym, jest nieprawidłowe.
- 76 Zdaniem skarżącej instytucje wspólnotowe nigdy nie podały do wiadomości obliczeń stanowiących podstawę tego twierdzenia. Skarżąca uważa, że na podstawie założeń,

które mogła przyjąć co do wyliczeń dokonanych przez instytucje wspólnotowe, ich rezultaty wskazują, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych na chińskim rynku wewnętrznym, zysk w wysokości 1,96% za rok 1997 i stratę — ocenianą przez skarżącą jako nieznaczna — w wysokości 0,73% za rok 1998. Zgodnie z tym samym wyliczeniem jej zyski z wywozu wyniosły 8,68% w 1997 r. i 10,50% w 1998 r. Zdaniem skarżącej Rada dopuściła się zatem oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że dane te jasno wskazywały na istotne straty w zakresie sprzedaży na chińskim rynku wewnętrznym w ciągu wielu lat.

77 Ponadto — sprzecznie z twierdzeniem Rady - skarżąca kwestionuje, by poniosła „ogromne straty” w zakresie sprzedaży modelu DS-685B na chińskim rynku wewnętrznym w okresie objętym dochodzeniem i podnosi, że Rada nie ujawniła dowodów, na których oparła się, dochodząc do takiego wniosku. Skarżąca wskazuje, że jej korespondencja z Komisją dowodzi natomiast, że większość jej zysków pochodziła ze sprzedaży na chińskim rynku wewnętrznym, w szczególności ze sprzedaży modeli SM-80 i SM-90.

78 Ponadto skarżąca wzywa Radę do przedstawienia danych, które wykorzystwała, dochodząc do wniosku, że skarżąca na chińskim rynku wewnętrznym sprzedawała prawie wszystkie modele ze stratą i po jednolitych cenach. W razie gdyby Rada przedstawiła nowe dane, skarżąca pragnie podnieść nowy zarzut co do prawa, zgodnie z którym dane te nie zostały ujawnione w rozumieniu rozporządzenia podstawowego, co stanowi naruszenie art. 20 ust. 4 tego rozporządzenia.

79 Zdaniem Rady z odpowiedzi skarżącej na kwestionariusz dochodzeniowy Komisji jak również z dokumentów zebranych w toku weryfikacji na miejscu wynika, że skarżąca osiągała wysokie zyski z wywozu i ponosiła znaczne straty na chińskim rynku wewnętrznym.

- 80 Ponadto Rada jest zdania, że wyliczenie przeprowadzone przez skarżącą nie jest właściwe, jako że skarżąca nie uwzględniła otrzymanych przez nią subwencji, jak również — w przypadku roku 1998 — dochodów pochodzących z innych operacji. Zatem zgodnie z wyliczeniem Rady dokonana przez skarżącą sprzedaż na chińskim rynku wewnętrznym przyniosła w istocie, oceniony przez nią jako nieznaczny, zysk w wysokości 0,24% w roku 1997 r. i stratę, którą ocenia jako znaczną, w wysokości 2,59% w roku 1998, podczas gdy zyski ze sprzedaży wyniosły 6,96% w 1997 r. i 8,67% w 1998 r. Rada sporządziła w tym zakresie poniższą tabelę, opartą na tabeli zysków i strat przedstawionej przez skarżącą, włączając do niej otrzymane przez skarżącą subwencje, których kwoty wskazane są pogrubioną czcionką (tabela ta była przedmiotem zmian dokonanych przez Sąd w celu zapewnienia większej jej dokładności).

	1998			1997		
	Ogółem	Wywóz	Rynek wewnętrzny	Ogółem	Wywóz	Rynek wewnętrzny
Sprzedaż	123 463 310,37	76 972 132,82	46 491 177,55	106 828 244,78	64 065 349,63	42 762 895,15
Koszty sprzedaży	97 605 947,54	57 656 631,16	39 949 316,38	84 044 953,44	48 673 547,18	35 371 406,26
Inne wydatki i dochody	18 113 541,34	11 230 395,63	6 883 145,71	16 381 137,64	9 828 682,58	6 552 455,06
	+ 2 273 246,55	+ 1 409 412,86	+ 863 833,68	+ 1 844 989,62	+ 1 106 993,77	+ 737 995,84
	+ 150 000,00					
	20 536 787,89	12 639 808,49	7 746 979,39	18 226 127,26	10 935 676,35	7 290 450,90
Zysk/strata	7 743 821,49	8 085 106,03	- 311 284,54	6 402 153,70	5 563 119,87	839 033,83
	5 320 574,94	6 675 693,17	- 1 205 118,22	4 557 164,08	4 456 126,10	101 037,99
Zysk/strata % obrotów (sprzedaż)	6,27	10,50	- 0,73	5,99	8,68	1,96
	4,31	8,67	- 2,59	4,27	6,96	0,24

Ocena Sądu

- 81 W pierwszej kolejności należy sprawdzić, czy naruszone zostały uprawnienia proceduralne skarżącej w zakresie okoliczności faktycznych, na których instytucje wspólnotowe oparły swe ustalenia co do sprzedaży ze stratą, w drugiej kolejności, czy instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w ocenie uznając, że sprzedaż ze stratą stanowi element pozwalający stwierdzić, że skarżąca nie działała w warunkach gospodarki rynkowej, a w trzeciej kolejności, czy instytucje wspólnotowe popełniły oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając na podstawie tych okoliczności występowanie sprzedaży ze stratą.
- 82 Co się tyczy w pierwszej kolejności zarzutu skarżącej dotyczącego naruszenia praw proceduralnych, wystarczające jest odesłanie do pkt 40 powyżej.
- 83 W drugiej kolejności należy wskazać, że argument skarżącej, w świetle którego niektórzy przedsiębiorcy działający w ramach gospodarki rynkowej czasem również dokonują sprzedaży ze stratą, nie ma jako taki wpływu na okoliczność, że praktyka taka może być uważana za wskazówkę pozwalającą dojść do wniosku — w szczególności wobec występowania innych okoliczności takich jak jednolite ceny i ograniczenia sprzedaży — że przedsiębiorca nie wykazał, iż spełnia pierwszą przesłankę wynikającą z art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- 84 W trzeciej kolejności należy przypomnieć, że Rada uzasadniła odmowę przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej tym, że „dowody wskazywały, że ceny [skarżącej na chińskim rynku wewnętrznym] były utrzymywane na poziomie powodującym straty przez kilka lat”. Należy również podkreślić, że na skarżącej ciąży obowiązek udowodnienia, że działała w warunkach gospodarki rynkowej. Jednakże po uzyskaniu od Komisji informacji zawartej w piśmie z dnia 17 grudnia 1999 r., że ta ostatnia uważa, iż skarżąca systematycznie ponosiła straty na chińskim rynku wewnętrznym, skarżąca, będąc daleka od przedstawienia dowodów przeciw tej tezie, ograniczyła się do stwierdzenia w swych

pismach z dnia 27 grudnia 1999 r. i z dnia 11 stycznia 2000 r., że Komisja nie mogła dojść do takich wniosków, nie znajdując się w posiadaniu danych wymaganych wyłącznie w ramach odpowiedzi na część C kwestionariusza dochodzeniowego, dotyczącą w szczególności rentowności przedsiębiorstwa. Jeśli skarżąca uważała, że wnioski Komisji nie były prawidłowe, nic nie przeszkadzało jej w przedstawieniu Komisji istotnych dowodów wykazujących — jeśli miałyby to miejsce — występowanie zysków na chińskim rynku wewnętrznym w rozpatrywanych latach. Jednakże skarżąca nie przedstawiła takich dowodów.

- 85 Następnie co się tyczy dowodów, na których instytucje wspólnotowe oparły swą ocenę, należy na wstępie stwierdzić, że okoliczność, iż skarżąca sprzedawała oprócz wag elektronicznych również inne produkty, nie oznacza w niniejszej sprawie, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, opierając się na danych zawartych w rachunku zysków i strat skarżącej w celu dokonania oceny jej strat i zysków w zakresie produktu objętego postępowaniem. Na podstawie dokumentów przedstawionych przez skarżącą w toku dochodzenia, można było bowiem ustalić wielkość sprzedaży wag elektronicznych w rzeczywistej kwocie pieniężnej. Należy zauważyć w tym zakresie, że przy dokonywaniu oceny sprzedaży według kryterium wartości pieniężnej, a nie ilości sprzedanych sztuk, stwierdza się, że sprzedaż wag elektronicznych stanowiła około $\frac{3}{4}$ sprzedaży skarżącej na chińskim rynku wewnętrznym. W świetle bowiem rachunku zysków i strat za rok 1998 obroty skarżącej na chińskim rynku wewnętrznym wynosiły prawie 46,5 miliona CNY (całkowity obrót pomniejszony o obroty eksportowe), podczas gdy według przedstawionej przez skarżącą i nie zakwestionowanej przez Radę tabeli zawierającej średnie ceny sprzedaży w ujęciu miesięcznym i miesięczne wielkości sprzedaży wag elektronicznych na chińskim rynku wewnętrznym w okresie objętym dochodzeniem, wartość sprzedaży wag elektronicznych wyniosła 34,1 miliona CNY.

- 86 Następnie należy rozstrzygnąć co do prawidłowości wyliczenia skarżącej, w świetle którego jej sprzedaż na chińskim rynku wewnętrznym przyniosła zysk w wysokości 1,96% w roku obrachunkowym 1997, a w roku obrachunkowym 1998 stratę w wysokości 0,73%. W tym względzie Rada słusznie twierdzi, że skarżąca dodała do przychodów ze sprzedaży w okresie 1997–1998 subwencje w wysokości przekraczającej 4 miliony CNY.

87 Okoliczność ta pozwala na podważenie prawidłowości wyliczenia skarżącej. O ile jest bowiem prawdą, że w gospodarce rynkowej również występują subwencje, są one zawsze elementem obcym rynkowi i stanowią interwencję władz publicznych mogącą spowodować odmienne zachowanie przedsiębiorstw niż to, które wynikałoby z gry sił rynkowych. Należy podkreślić, że nawet jeśli wysokość omawianych subwencji była nieznaczna w porównaniu z całkowitymi obrotami skarżącej w okresie dwóch lat, jest ona znaczna w porównaniu z niskimi i sporadycznie osiąganymi zyskami na chińskim rynku wewnętrznym.

88 Po odjęciu subwencji otrzymanych przez skarżącą od osiągniętych przez nią zysków — jak uczyniła to Rada (zob. pkt 80) — stwierdza się bowiem, co wydaje się prawdopodobne, że straty skarżącej na chińskim rynku wewnętrznym wynosiły 2,59% w roku 1998, podczas gdy w roku 1997 jej sytuacja był bliska równowagi przy zysku 0,24%. Wyliczenie takie wskazuje również, że straty skarżącej na chińskim rynku wewnętrznym za dwa omawiane lata mogły przekroczyć 1,1 miliona CNY, podczas gdy jej zyski z wywozu wyniosły ponad 11,1 miliona CNY.

89 W tych okolicznościach należy niewątpliwie stwierdzić, że sformułowania zastosowane w motywach zaskarżonego rozporządzenia wykraczają poza to, co wynika z dowodów, na których oparły się instytucje wspólnotowe. Jednakże instytucje wspólnotowe mogły, nie dopuszczając się oczywistego błędu, stwierdzić na podstawie tych dowodów, że sprzedaż skarżącej w Chinach była ogólnie nierentowna w okresie, za który dostępne były dane.

90 Stanowi to wskazówkę, która w połączeniu z innymi dowodami w tej sprawie mogła uzasadniać stwierdzenie, że skarżąca nie wykazała, iż działała w warunkach gospodarki rynkowej.

- 91 Wobec takiego wskazania do skarżącej należało bądź dostarczenie w toku postępowania administracyjnego dowodów podważających oparte na nim stwierdzenie instytucji wspólnotowych, bądź przedstawienie konkretnych dowodów wykazujących, że pomimo ogólnego braku rentowności jej operacje sprzedaży w Chinach były zgodne z zachowaniem przedsiębiorstwa działającego w warunkach rynkowych.
- 92 W tym względzie skarżąca stwierdza jedynie, że na chińskim rynku wewnętrznym większość zysków była osiągnięta ze sprzedaży modeli SM-80 i SM-90 wag elektronicznych. Jednakże osiągnięcie zysków z tytułu sprzedaży wskazanych modeli, podczas gdy jak stwierdzono, w przypadku ogółu pozostałych wag elektronicznych skarżąca musiała ponosić na chińskim rynku wewnętrznym straty, pozwala na logiczne stwierdzenie występowania wyższych strat w przypadku innych modeli, w szczególności modeli najczęściej sprzedawanych, takich jak należący do niższego segmentu model DS-685B, co podważa wyliczenie skarżącej, zwłaszcza w odniesieniu do roku 1998. Te same modele z segmentu niższego były wywożone przez skarżącą do Wspólnoty Europejskiej.
- 93 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, że instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że sprzedawała swe produkty w Chinach ze stratą.
- c) W przedmiocie współczynnika sprzedaży na chiński rynek wewnętrzny w stosunku do wywozu

Argumenty stron

- 94 Skarżąca zaprzecza zawartemu w zaskarżonym rozporządzeniu twierdzeniu, w świetle którego nie miała pełnej swobody decyzji w zakresie proporcji między jej sprzedażą na chiński rynek wewnętrzny a sprzedażą eksportową.

95 Skarżąca zaprzecza zarzutom jakoby współczynnik wywozu został jej narzucony — zgodnie z postanowieniami jej statutu i art. 15 szczegółowych przepisów wykonawczych do chińskiej ustawy o spółkach, których udziały zostały w całości objęte przez inwestorów zagranicznych (zwanym dalej „przepisami wykonawczymi”) — umową zawartą między nią a władzami lokalnymi ds. inwestycji. Twierdzi ona, że braku istnienia takiego współczynnika dowodzi z jednej strony certyfikat wydany przez komisję ekonomiczną ds. zagranicznych dla Jinshan (Chiny) z dnia 22 grudnia 1999 r., który przedstawiła na żądanie (zwany dalej „certyfikatem z Jinshan”), a z drugiej strony okoliczność, że dokonywała większości swych operacji sprzedaży na chińskim rynku wewnętrznym. Skarżąca wskazuje, że certyfikat z Jinshan wyraźnie potwierdza, że władze chińskie nie ustaliły żadnego współczynnika w odniesieniu do sprzedaży eksportowej. Zdaniem skarżącej dowód ten jest jedynym dowodem mającym znaczenie dla wykazania, że rząd chiński nie narzucił jej żadnego współczynnika.

96 Skarżąca podważa ustalenia Rady dotyczące polityki rządu chińskiego w tym zakresie. Zdaniem skarżącej nie można poważnie kwestionować istnienia chińskich przedsiębiorstw publicznych produkujących wagi elektroniczne, które rozpoczęły w latach 80. sprzedaż tych wag na chiński rynek wewnętrzny.

97 Rada podnosi, że instytucje wspólnotowe stwierdziły występowanie w okresie między rokiem 1996 a okresem objętym dochodzeniem stałej proporcji pomiędzy sprzedażą eksportową Shanghai Teraoka a sprzedażą dokonywaną przez to przedsiębiorstwo na chiński rynek wewnętrzny oraz że skarżąca nie wyjaśniła, dlaczego pomimo strat ponoszonych na chińskim rynku wewnętrznym utrzymywała tę proporcję, jeżeli żaden współczynnik dotyczący sprzedaży eksportowej nie został jej narzucony.

Ocena Sądu

98 Certyfikat z Jinshan jest sformułowany w następujący sposób:

„My, komisja ekonomiczna ds. zagranicznych dla Jinshan, jesteśmy organem zatwierdzającym utworzenie w Chinach przedsiębiorstwa Shanghai Teraoka

Electronic Co. Ltd, którego udziały w całości obejmuje przedsiębiorstwo Teraoka Seiko Co. Ltd, Japonia. Wobec znakomitych negocjacji pomiędzy p. Kazuharu Teraoką, przewodniczącym zarządu, a nami, nie ustaliliśmy współczynnika proporcji sprzedaży eksportowej dla tej spółki. Ponadto w świetle okoliczności, że Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd jest spółką, w której udziały należą w całości do inwestorów zagranicznych, nie wystąpiliśmy o podpisanie umowy”.

- 99 W celu ustalenia czy dokument ten dowodzi, że skarżąca dysponowała swobodą decydowania na podstawie warunków rynkowych o proporcji sprzedaży swych produktów odpowiednio na chińskim rynku wewnętrznym i na rynkach zagranicznych, należy na wstępie przypomnieć przepisy ustawodawstwa chińskiego dotyczące tworzenia przedsiębiorstw takich jak przedsiębiorstwo skarżące.
- 100 Artykuł 15 przepisów wykonawczych stanowi, że wniosek w przedmiocie utworzenia przedsiębiorstwa, którego udziały należą w całości do inwestorów zagranicznych, musi zawierać w szczególności współczynnik sprzedaży na chiński rynek wewnętrzny i rynek międzynarodowy. Na mocy art. 45 tych samych przepisów „przedsiębiorstwo, w którym udziały objęte są w całości przez inwestorów zagranicznych, zobowiązane jest przy dokonywaniu sprzedaży produktów na chińskim rynku [wewnętrznym] do stosowania zatwierdzonego współczynnika sprzedaży” oraz „w przypadku gdy przedsiębiorstwo, w którym udziały zostały w całości objęte przez inwestorów zagranicznych, zamierza sprzedawać więcej swych produktów na chiński rynek [wewnętrzny] niż przewiduje zatwierdzony współczynnik sprzedaży, wymagana jest zgoda władz odpowiedzialnych za badanie i zatwierdzenie”.
- 101 Co się tyczy istnienia „umowy” zawartej na podstawie art. 15 przepisów wykonawczych, należy stwierdzić, że chodzi w istocie o „wniosek w przedmiocie utworzenia przedsiębiorstwa, w którym udziały zostaną w całości objęte przez inwestorów zagranicznych”, który nakłada obowiązek ustalenia w szczególności współczynnika sprzedaży produktów na chiński rynek wewnętrzny i na rynkach

zagranicznych. Jednakże należy stwierdzić, że pomimo żądania Komisji, by przedstawiono ten dokument, nie znajduje się on pośród informacji przekazanych przez skarżącą w toku dochodzenia.

102 Natomiast w odpowiedzi na pytanie na piśmie skarżąca przekazała Sądowi dokumenty dotyczące procedury związanej z jej utworzeniem. Z trzech pierwszych dokumentów, to jest studium wykonalności projektu produkcji i funkcjonowania wykrywaczy wysokiego ciśnienia i jego zastosowania w drodze jednorazowej inwestycji, przedstawionego w dniu 8 sierpnia 1992 r. przez skarżącą, oficjalnej odpowiedzi na projekt udzielonej przez prowincję Jinshan w dniu 3 września 1992 r. i wniosku o zatwierdzenie projektu utworzenia przedsiębiorstwa o udziałach objętych przez inwestorów zagranicznych, zarejestrowanego w komisji ds. handlu zagranicznego i współpracy gospodarczej prowincji Jinshan w dniu 4 września 1992 r. wynika, że 50% produktów musiało zostać sprzedanych za granicą. Pozostałe dokumenty, w szczególności złożone w komisji ds. rozwoju i planowania prowincji Jinshan w dniu 31 sierpnia 1992 r. akta dotyczące nowo utworzonych lub rozbudowanych przedsiębiorstw, raport dotyczący studium wykonalności i postanowień statutowych przedsiębiorstwa, którego udziały są objęte przez inwestorów zagranicznych, sporządzony przez komisję ds. handlu zagranicznego i współpracy gospodarczej prowincji Jinshan w dniu 17 września 1992 r. oraz oficjalna odpowiedź dotycząca studium wykonalności i postanowień statutowych dotyczących przedsiębiorstw, w których udziały objęte są przez inwestorów zagranicznych, udzielona przez prowincję Jinshan w dniu 17 września 1992 r., wspominają jedynie okoliczność, że „część” produkcji byłaby eksportowana. Dokumenty te potwierdzają z jednej strony, że wnosząc wniosek w zakresie utworzenia spółki o udziałach w całości objętych przez inwestorów zagranicznych, skarżąca musiała wskazać proporcję sprzedaży przeznaczoną na wywóz, a z drugiej strony, że proporcja ta była przedmiotem zatwierdzenia ze strony władz prowincji Jinshan w oficjalnej odpowiedzi z dnia 3 września 1992 r. na wniosek w przedmiocie utworzenia skarżącej spółki. Dokumenty te wskazują, że podczas tworzenia skarżącej spółki nie przewidziano, by korzystała ona z pełnej swobody w zakresie podziału swej sprzedaży. Przeczą one zatem treści certyfikatu z Jinshan. W tych okolicznościach certyfikat ten nie jest wystarczający, by wykazać, że skarżąca miała swobodę decydowania, wyłączającą wpływ władz chińskich w tym zakresie, w jakiej proporcji jej produkty będą sprzedawane na chińskim rynku wewnętrznym, a w jakiej wywożone.

- 103 Należy zatem sprawdzić, czy skarżąca przedstawiła ponadto w toku postępowania administracyjnego dowody pozwalające stwierdzić, że nie został jej narzucony żaden współczynnik podziału sprzedaży między chiński rynek wewnętrzny a rynki zagraniczne oraz że jej decyzje gospodarcze były podejmowane w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt.
- 104 W tym zakresie należy przedstawić tabelę sporządzoną przez skarżącą, której zawartość nie została zakwestionowana przez Radę, podsumowującą dane, które skarżąca przedstawiła Komisji w swej odpowiedzi na kwestionariusz dochodzeniowy w przedmiocie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

	1995	1996	1997	1998	OD *
Sprzedaż w Chinach	9 020	26 122	23 241	26 183	25 695
Sprzedaż w WE	2 070	9 045	4 407	7 597	5 552
Sprzedaż na świecie ogółem	12 452	43 859	40 882	44 740	42 687
Procent sprzedaży w Chinach względem sprzedaży ogółem	72,44	59,56	56,85	58,52	60,19

* Okres objęty dochodzeniem.

- 105 Powyższa tabela wykazuje, że pomiędzy rokiem 1996 a końcem okresu objętego dochodzeniem sprzedaż na chińskim rynku wewnętrznym zawsze stanowiła pomiędzy 57 a 60% całości sprzedaży, wskazując w ten sposób na nieznaczne odchylenia. W świetle tej stałej proporcji należy stwierdzić, że występował pewien współczynnik pomiędzy sprzedażą skarżącej na chiński rynek wewnętrzny a jej sprzedażą na rynki zagraniczne i że współczynnik ten był niemal stały. Co się tyczy okoliczności, że sprzedaż na rynek chiński wynosiła w roku 1995 około 72%, należy

zauważyć, że sama skarżąca wskazała w toku weryfikacji na miejscu, że rozpoczęła produkcję wag elektronicznych dopiero w roku 1995, a pełną zdolność produkcyjną osiągnęła w roku 1996. Zatem współczynnik stwierdzony dla roku 1995, odmienny od współczynnika w innych latach, nie może być uważany za reprezentatywny z powodu szczególnych okoliczności mających miejsce w tym roku, jako że całkowita sprzedaż wynosiła w roku 1995 jedynie około 1/3 całkowitej sprzedaży odnotowanej w pozostałych latach. Nie ma więc żadnych przeszkód, by uwzględnić wyłącznie późniejsze lata, a w konsekwencji uznać istnienie współczynnika za stwierdzone.

- 106 Okoliczność, że współczynnik ten nie wynosił 50%, jak ustalono w postanowieniach i ustaleniach dotyczących utworzenia skarżącej spółki, lecz ok. 60%, nie dowodzi jako taka, że podział sprzedaży był rezultatem autonomicznych decyzji skarżącej, podejmowanych na podstawie sygnałów rynkowych, bez żadnego wpływu władz chińskich. Należy bowiem podkreślić, że postanowienia szczegółowe przewidywały możliwość podwyższenia kwoty sprzedaży wewnętrznej przedsiębiorstwa za zgodą właściwych władz.
- 107 Ponadto należy stwierdzić, że w niniejszym kontekście, który charakteryzuje sprzedaż ze stratą, a w każdym razie sprzedaż niskodochodowa, dokonywana przez skarżącą na chińskim rynku wewnętrznym, oraz przyznane jej subwencje, wniosek, że współczynnik ten nie jest rezultatem sił rynkowych, wydaje się najbardziej wiarygodny i do skarżącej należało przedstawienie przeciwnego dowodu.
- 108 Na zadane na rozprawie pytanie Sądu dotyczące okoliczności stałej sprzedaży przez Shanghai Teraoka 60% jej produktów na chińskim rynku wewnętrznym, podczas gdy sprzedaż ta przynosiła straty, skarżąca wyjaśniła, że ma powiązaną spółkę w Zjednoczonym Królestwie, produkującą znaczną część towarów przeznaczonych na rynek europejski, i że wobec tego nie było potrzeby, by skarżąca dokonywała wywozu na ten rynek z Chin. Jednakże argument ten nie jest wystarczający, by

wyjaśnić dlaczego dokonywała ona sprzedaży na chiński rynek wewnętrzny ze stratą. Jak bowiem podnosi Rada, w warunkach gospodarki rynkowej skarżąca próbowałaby zwiększyć swe ceny na rynku chińskim lub zaprzestać sprzedaży na tym rynku, by skoncentrować się wyłącznie na działalności eksportowej.

- 109 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła wystarczających dowodów, by wykazać, że miała swobodę decydowania o sprzedaży na chińskim rynku wewnętrznym i o proporcji tej sprzedaży.

d) Wnioski w przedmiocie pierwszej przesłanki, przewidzianej w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego

- 110 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że — jak wynika z pkt 59–73 powyżej — skarżąca nie przedstawiła w toku dochodzenia dowodów w wystarczający sposób wykazujących, że żądała odmiennych cen od różnych klientów i że jej decyzje ekonomiczne podejmowane były w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt.
- 111 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że — jak wynika z pkt 81–93 powyżej — skarżącej nie udało się wykazać, że nie sprzedawała swych produktów w Chinach ze stratą lub że istniały czysto handlowe powody dla jej zachowania.
- 112 W trzeciej kolejności należy wskazać, że — jak wynika z pkt 98–109 powyżej — skarżąca nie wykazała, że utrzymywała stały współczynnik pomiędzy swymi operacjami sprzedaży na chińskim rynku wewnętrznym a operacjami sprzedaży na

rynki zagraniczne ze względów czysto ekonomicznych ani że współczynnik ten nie został jej narzucony przez rozpatrywane przepisy chińskiego prawa. W szczególności nie przedstawiła ona jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu wyjaśniającego, dlaczego utrzymywała ten współczynnik pomimo strat na chińskim rynku wewnętrznym, podczas gdy sprzedaż eksportowa przynosiła zyski.

113 Z powyższego wynika, że instytucje wspólnotowe nie dopuściły się oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych, stwierdzając na podstawie dowodów przedstawionych przez skarżącą w toku dochodzenia, że nie wykazała ona, iż spełniła przesłankę przewidzianą w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego i że wobec tego działała w warunkach gospodarki rynkowej.

114 W konsekwencji zarzut pierwszy musi zostać oddalony jako bezzasadny.

B — W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 3 ust. 2, 3, 5 i 8 rozporządzenia podstawowego oraz oczywistym błędzie w ocenie przy ustalaniu szkody

1. Uwagi wstępne

115 Skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe naruszyły art. 3 ust. 2, 3, 5 i 8 rozporządzenia podstawowego stwierdzając, że przemysł wspólnotowy poniósł znaczną szkodę. Zarzut ten może zostać podzielony na sześć części. Pierwsza oparta jest na naruszeniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, druga na okoliczności uwzględnienia przy ustalaniu szkody przywozu, który nie był dokonywany po cenach dumpingowych, trzecia na stwierdzeniu poniesienia przez przemysł wspólnotowy znacznej szkody, czwarta na oczywistym błędzie instytucji wspólnotowych w ocenie

rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, piąty na naruszeniu art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego poprzez uwzględnienie danych Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich (Eurostat), a szósta na naruszeniu art. 3 ust. 2 i 8 rozporządzenia podstawowego, dotyczącego oceny skutków przywozu po cenach dumpingowych w odniesieniu do produkcji wspólnotowej części produktu podobnego.

- 116 Przed przystąpieniem do badania poszczególnych części zarzutu drugiego należy zbadać podniesiony przez skarżącą w replice zarzut naruszenia art. 48 regulaminu Sądu.
- 117 Skarżąca podnosi, że Rada naruszyła regulamin w zakresie, w jakim w swej odpowiedzi na skargę przedstawiła nowe okoliczności faktyczne lub ustalenia, o których skarżąca nie została poinformowana w toku postępowania administracyjnego. Skarżąca w szczególności wskazuje na stwierdzenie zawarte w odpowiedzi na skargę, zgodnie z którym „zmiana podziału sprzedaży wynikała w szczególności z mającego niedawno miejsce wzrostu sprzedaży wag elektronicznych w segmencie wyższym”. Należy stwierdzić, że powołanie się na art. 48 regulaminu jest pozbawione znaczenia, gdyż w niniejszej sprawie skarżąca zasadniczo zarzuca Radzie, że dokonała uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia na etapie odpowiedzi na skargę. W niniejszej sprawie wystarczy stwierdzić, że zarzut skarżącej oparty jest na błędnych podstawach. Jak wynika bowiem z dokumentu z dnia 21 września 2000 r. w przedmiocie ujawnienia, Komisja poinformowała skarżącą o zmianach wielkości sprzedaży oddzielnie dla każdego z segmentów. Zatem zarzut ten musi zostać oddalony.
- 118 Co do zarzutu drugiego, należy tytułem wstępu przypomnieć, jak Sąd uczynił to w pkt 48 powyżej, że w zakresie oceny złożonych zagadnień gospodarczych instytucje dysponują znaczną swobodą uznania.

- 119 Na skarżącej ciąży obowiązek przedstawienia dowodów pozwalających Sądowi na stwierdzenie, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy badaniu szkody (wyroki Sądu z dnia 17 grudnia 1997 r. w sprawie T-121/95 EFMA przeciwko Radzie, Rec. str. II-2391, pkt 106, z dnia 28 października 1999 r. w sprawie T-210/95 EFMA przeciwko Radzie, Rec. str. II-3291, pkt 58, i z dnia 19 września 2001 r. w sprawie T-58/99 Mukand i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-2521, pkt 41).
- 120 Należy rozpocząć od zbadania szóstej części zarzutu.

2. Szósta część: w przedmiocie naruszenia art. 3 ust. 2 i 8 rozporządzenia podstawowego, dotyczącego oceny skutków przywozu po cenach dumpingowych w odniesieniu do wspólnotowej produkcji części produktu podobnego

a) Argumenty stron

- 121 Skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła art. 3 ust. 8 w związku z art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, dokonując oceny skutków przywozu jedynie w odniesieniu do części produktu podobnego. Zdaniem skarżącej niepozostawiający wątpliwości sposób sformułowania art. 3 ust. 8 nie pozwala na dokonanie oceny przywozu w odniesieniu do produkcji części produktu podobnego, którą w niniejszej sprawie stanowi niższy segment wag elektronicznych. Ponadto skarżąca stwierdza, że Rada oddaliła wnioski w zakresie ustalenia szkody oparte na ocenie dotyczącej jedynie części produktu podobnego. Powołuje się ona w tym zakresie na rozporządzenie Rady (EWG) nr 3482/92 z dnia 30 listopada 1992 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz do Wspólnoty niektórych kondensatorów elektrolitycznych aluminiowych o dużej pojemności pochodzących z Japonii (Dz.U. L 353, str. 1), a w szczególności na motyw 12 tego rozporządzenia.

- 122 Rada miałaaby sobie sama zaprzeczyć, stwierdzając, że omawiane trzy segmenty produktu mają charakter substytutywny, by ostatecznie wyłączyć wskaźniki ekonomiczne dotyczące segmentu średniego i wyższego z zakresu swej analizy dotyczącej ustalenia szkody.
- 123 Zdaniem skarżącej wzrost sprzedaży modeli z wyższego segmentu w okresie objętym dochodzeniem nie był okolicznością nową dla instytucji wspólnotowych i wskazuje ona, że w toku ostatnio zakończonych dochodzeń instytucje wspólnotowe nie dokonywały osobnej oceny różnych segmentów produktu podobnego. Powołuje się ona w tym zakresie na motywy od 37 do 48 rozporządzenia Rady (WE) nr 468/2001 z dnia 6 marca 2001 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wag elektronicznych pochodzących z Japonii (Dz.U. L 67, str. 24) oraz na motywy od 47 do 58 rozporządzenia Rady (WE) nr 469/2001 z dnia 6 marca 2001 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wag elektronicznych pochodzących z Singapuru (Dz.U. L 67, str. 37).
- 124 Gdy chodzi o metodę określaną jako „obliczenie uśrednione”, skarżąca twierdzi, że art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego nakłada na instytucje wspólnotowe obowiązek oceny skutków przywozu po cenach dumpingowych w odniesieniu do wspólnotowej produkcji produktu podobnego, którym w niniejszej sprawie są wagi elektroniczne, i podkreśla cel tego przepisu. Żąda ona, by ocena zmian różnych wskaźników szkody wskazanych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz ocena wpływu przywozu dokonana przy uwzględnieniu jedynie części rozpatrywanego produktu, zostały uznane za sprzeczne z art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.
- 125 Rada twierdzi, że metoda analizy poszczególnych segmentów jest zgodna z art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Wskazuje ona, że wybór takiej metody został podyktowany istotnym wzrostem ilościowym przywozu wag elektronicznych należących do wyższego segmentu. Okoliczność ta wyjaśniałaby różnicę podejścia instytucji wspólnotowych między dochodzeniem, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, a podejściem, na które wskazuje skarżąca.

b) Ocena Sądu

- 126 Należy przypomnieć, że z motywu 10 zaskarżonego rozporządzenia wynika — jak przypomniiał to również Sąd w pkt 66 powyżej — iż rynek wag elektronicznych jest zwykle podzielony na trzy odrębne segmenty: segment niższy, średni i wyższy.
- 127 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że z art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego nie wynika, by analiza poszczególnych segmentów była wykluczona, a metoda uśrednionego obliczenia wymagana. Należy stwierdzić, że jak słusznie wskazała Rada, w ramach ustalenia szkody na podstawie art. 3 rozporządzenia podstawowego, instytucje wspólnotowe mogą przeprowadzić analizę poszczególnych segmentów w celu oceny różnych wskaźników szkody, w szczególności jeśli rezultaty uzyskane na podstawie innej metody są z jakiegokolwiek powodu zniekształcone, i o ile rozpatrywany produkt w całości zostanie należycie wzięty pod uwagę.
- 128 W świetle motywu 11 zaskarżonego rozporządzenia na rozpatrywany produkt składają się połączone trzy segmenty. Motyw 12 zaskarżonego rozporządzenia wskazuje, że wagi elektroniczne wyprodukowane we Wspólnocie są pod każdym względem analogiczne do wag wyprodukowanych i wywiezionych z Chin, Korei Południowej i Tajwanu do Wspólnoty oraz że produkty te stanowią zatem produkty podobne.
- 129 Ponadto przyjmując, że niższy sektor omawianego produktu stanowi 97% przywozu pochodzącego ze wskazanych krajów w okresie objętym dochodzeniem (zob. motyw 63 zaskarżonego rozporządzenia), jest logiczne, a nawet niezbędne dla prawidłowości wyników dochodzenia, by analiza ta zawierała oddzielną ocenę niższego segmentu produktu. Zatem brak jest jakiegokolwiek sprzeczności pomiędzy definicją rozpatrywanego produktu a oceną szkody.

- 130 W drugiej kolejności, gdy chodzi o zarzut skarżącej, w świetle którego oceniając odrębnie istotne czynniki takie jak cena sprzedaży, udział w rynku itp., dotyczące segmentu niższego, Rada oparła swą ocenę wyłącznie na części produktu podobnego, należy stwierdzić, że — jak wynika z motywów zaskarżonego rozporządzenia dotyczących szkody — Rada zawsze brała pod uwagę ogół wag elektronicznych, a nie tylko wagi elektroniczne z niższego segmentu (zob. motyw 81 zaskarżonego rozporządzenia). Jako że ogólne badanie opiera się na pojęciu produktu podobnego, zawierającego trzy segmenty wag elektronicznych, a nie wyłącznie segment niższy, należy stwierdzić, że Rada nie naruszyła art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.
- 131 W konsekwencji należy oddalić część szóstą zarzutu drugiego.

3. Pierwsza część: w przedmiocie naruszenia art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego

a) Argumenty stron

- 132 Skarżąca zarzuca Radzie, że ta nie dokonała analizy wszystkich istotnych czynników, w szczególności faktu, że przemysł wspólnotowy wciąż przechodzi proces odbudowy po skutkach poprzedniego dumpingu lub subwencji, jak również rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, w celu ustalenia szkody. Zdaniem skarżącej, zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, Rada zobowiązana jest dla celów ustalenia szkody uwzględnić każdy z istotnych czynników i wskaźników ekonomicznych wskazanych w tym przepisie. W tym zakresie skarżąca odsyła do decyzji Organu Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO) i powołuje się w szczególności na raport zespołu orzekającego WTO dotyczący ceł antidumpingowych nałożonych na białinę pościelową z bawełny pochodzącą z Indii (zwany dalej „raportem w sprawie białiny pościelowej”).

133 Skarżąca stwierdza, że z jednej strony brzmienie i kontekst art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, a z drugiej strony brzmienie i kontekst art. 3.4 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Dz.U. L 336, str. 103, zwanego dalej „kodeksem antydumpingowym z 1994 r.”), stanowiącego załącznik 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (zwanego dalej „porozumieniem WTO”), zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej, w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336, str. 1), są prawie identyczne i że art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego zobowiązuje instytucje wspólnotowe do zbadania każdego z szesnastu czynników ekonomicznych. Zapewnia ona, że takie stanowisko jest zgodne z ustaleniami raportu w sprawie bielizny pościelowej. Ponadto skarżąca twierdzi, że w razie zaistnienia takiej sytuacji brak znaczenia jednego z czynników musi zostać wykazany poprzez wskazanie powodów, które doprowadziły do tego wniosku, i wyraźnie przedstawiony w uzasadnieniu. Podkreśla ona, że brak w uzasadnieniu informacji wskazujących, że instytucje wspólnotowe w sposób oczywisty uczyniły zadość ciężącym na nich wymogom, utrudnia sądom wspólnotowym wykonywanie ich funkcji kontrolnych.

134 Skarżąca podkreśla, że motyw 77 zaskarżonego rozporządzenia nie zawiera wzmianki o dokonaniu przez Radę analizy wszystkich czynników wskazanych w rozporządzeniu podstawowym. Ponadto skarżąca twierdzi, że instytucje wspólnotowe nie dokonały oceny „faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces odbudowy po skutkach poprzedniego dumpingu lub subwencji” ani „rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu”. Co się tyczy pierwszego punktu, skarżąca podkreśla, że powołany przez Radę w ramach obrony motyw 59 zaskarżonego rozporządzenia dotyczy art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i nie może dowodzić, że instytucje wspólnotowe zadośćuczyniły obowiązkom wynikającym z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Ponadto ocena wskaźników przywozu, wspomnianych w motywach 88 i 94 zaskarżonego rozporządzenia i dotyczących jedynie części rozpatrywanego produktu, naruszałaby art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Zatem w oczach skarżącej elementy te nie mogą stanowić dowodów. Co się tyczy drugiego punktu skarżąca twierdzi, że nawet w razie braku naruszenia art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego nie można uznać, że omawiane wskazania zawierają ocenę powołanych przez nią wskaźników ekonomicznych, jako że zwykłe odesłanie do środków antydumpingowych nie oznacza, że instytucje wspólnotowe dokonały wskazanej analizy, a w szczególności oceny okoliczności, że przemysł wciąż przechodzi proces odbudowy po skutkach poprzedniego dumpingu.

Co się tyczy rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, skarżąca jest zdania, że stwierdzenie zawarte w motywie 90 zaskarżonego rozporządzenia nie może być uznane za ocenę, gdyż odnosi się do wielkości i cen rozpatrywanego przywozu, stanowiących odrębne wskaźniki, których badania instytucje wspólnotowe zobowiązane są również dokonać.

- 135 Rada podnosi w pierwszej kolejności, że raport w sprawie białiny pościelowej, na który powołuje się skarżąca, nie podlega bezpośredniemu stosowaniu we wspólnotowym porządku prawnym. Ponadto twierdzi ona, że skarżąca dokonała błędnej wykładni tego raportu, który pozostaje w całkowitej zgodności z metodą wykorzystaną przez instytucje wspólnotowe przy ustalaniu szkody. Zdaniem Rady obecny zarzut oparty jest na braku uzasadnienia w rozumieniu art. 253 WE. Powołuje się ona na wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 1999 r. w sprawach połączonych T-33/98 i T-34/98 Petrotub i Republica przeciwko Radzie, Rec. str. II-3837, (uchylony w wyniku odwołania wyrokiem Trybunału z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie C-76/00 P Petrotub i Republica przeciwko Radzie, Rec. str. I-79), by stwierdzić, że jedynym obowiązkiem ciążącym na instytucjach wspólnotowych jest przedstawienie w rozporządzeniu nakładającym ostateczne środki antydumpingowe analizy czynników, co do których stwierdzono, że są istotne.

- 136 Ponadto w drugiej kolejności Rada twierdzi, że instytucje wspólnotowe działały zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Rada wskazuje, że twierdzenie skarżącej, w świetle którego zaskarżone rozporządzenie nie zawiera analizy wszystkich czynników, jest błędne, a zatem pozbawione znaczenia.

b) Ocena Sądu

- 137 Na wstępie należy stwierdzić, że argumentacja skarżącej ogranicza się do zarzucenia instytucjom wspólnotowym braku zastosowania art. 3 ust. 5 rozporządzenia

podstawowego w świetle art. 3.4 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. i w konsekwencji naruszenia zasady zgodnej wykładni zawartej w orzecznictwie Trybunału.

138 Należy w tym względzie przypomnieć, że wykładni prawa wspólnotowego należy w najszerszym możliwym zakresie dokonywać w świetle prawa międzynarodowego, w szczególności gdy wyraźnie przewiduje ono wykonanie umowy międzynarodowej zawartej przez Wspólnotę (zob. w szczególności wyroki Trybunału z dnia 14 lipca 1998 r. w sprawie C-341/95 Bettati, Rec. str. I-4355, pkt 20, i. ww. w pkt. 135 z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 57), jak ma to miejsce w przypadku rozporządzenia podstawowego, które zostało ustanowione w celu zadośćuczynienia zobowiązaniom międzynarodowym wynikającym z kodeksu antydumpingowego z 1994 r. (ww. w pkt 135 wyrok z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 56).

139 W niniejszej sprawie art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego zawiera zasadniczo te same elementy co art. 3.4. kodeksu antydumpingowego z 1994 r. Przewiduje on, że badanie wpływu przywozu po cenach dumpingowych na rozpatrywany przemysł wspólnotowy polega na ocenie wszystkich istotnych czynników i wskaźników ekonomicznych mających wpływ na sytuację tego przemysłu. Zawiera on wykaz różnych czynników, które mogą zostać wzięte pod uwagę i wskazuje, że wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki. Treść tego przepisu jest prawie identyczna z art. 3.4 kodeksu antydumpingowego z 1994 r., z wyjątkiem czynnika w postaci „faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces odbudowy po skutkach poprzedniego dumpingu lub subwencji”, którego brakuje w art. 4.3 kodeksu antydumpingowego z 1994 r.

140 W konsekwencji należy stwierdzić, że art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego jako taki jest zgodny z porozumieniem antydumpingowym z 1994 r. Jednakże zdaniem skarżącej instytucji wspólnotowe naruszyły obowiązek dokonania oceny wszystkich istotnych czynników, wynikający z wykładni zawartej w raporcie

w sprawie białej pościelowej, nie uwzględniając dwóch czynników wskazanych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, to jest faktu, że przemysł wspólnotowy wciąż przechodzi proces odbudowy po skutkach poprzedniego dumpingu lub subwencji oraz rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu.

141 Należy zatem zbadać, czy instytucje wspólnotowe dokonały, czy też nie, oceny wskazanych dwóch czynników.

142 W motywie 77 zaskarżonego rozporządzenia Rada wskazuje:

„Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego badanie wpływu przywozu po cenach dumpingowych na przemysł Wspólnoty objęło ocenę wszystkich czynników ekonomicznych i wskaźników mających związek ze stanem przemysłu. Niektóre czynniki nie zostały jednak uwzględnione szczegółowo w podanych niżej wynikach badania, ponieważ nie uznano ich za odpowiednie dla sytuacji przemysłu Wspólnoty w trakcie prowadzenia omawianego badania. Należy też zauważyć, że żaden z tych czynników nie dostarcza informacji o charakterze determinującym”.

143 Gdy chodzi o czynnik dotyczący faktu, że przemysł wspólnotowy wciąż przechodzi proces odbudowy po skutkach poprzedniego dumpingu lub subwencji, należy zauważyć, że w niniejszej sprawie dokonano wyraźnego odesłania do obowiązujących środków antydumpingowych w części zaskarżonego rozporządzenia zatytułowanej „D. Szkoda”. Przede wszystkim w motywie 59 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdza:

„W okresie analizowanym struktura przemysłu Wspólnoty uległa znacznej zmianie. Od października 1993 r. (tj. od kiedy wprowadzono ostateczne środki antydumpin-

gowe na przywóz wag elektronicznych pochodzących z Singapuru i Korei [Południowej]) [przemysł wspólnotowy przeprowadził] program restrukturyzacji i konsolidacji [...]”.

144 Następnie w motywie 88 zaskarżonego rozporządzenia stwierdzono, że „[...] [s]traty w tej klasie [w tym segmencie] wag elektronicznych pomniejszyły ogólną rentowność przemysłu wspólnotowego i nie pozwoliły na odniesienie pełnych korzyści z działania efektu euro i z obowiązywania środków antydumpingowych dotyczących przywozu z Japonii i Singapuru [...]”.

145 Wreszcie w motywie 94 zaskarżonego rozporządzenia stwierdzono, że „[...] zła sytuacja ekonomiczna w [niższym segmencie] wag elektronicznych [...] uniemożliwiła przemysłowi wspólnotowemu osiągnięcie poziomu ogólnej rentowności, jakiego mógłby on oczekiwać w okolicznościach działania efektu euro i obowiązywania środków antydumpingowych, w szczególności mając na uwadze wysiłki związane z przeprowadzoną restrukturyzacją”.

146 Należy stwierdzić, że fragmenty te jasno wskazują, że instytucje wspólnotowe uwzględniły w ich badaniu wpływ przywozu po cenach dumpingowych na rozpatrywany przemysł wspólnotowy fakt, że rozpatrywany przemysł wciąż przechodził proces odbudowy po skutkach poprzedniego dumpingu.

147 Co się tyczy argumentu skarżącej, w świetle którego stwierdzenia zawarte w motywach 88 i 94 były nieważne i nie mogły stanowić dowodu przeprowadzenia przez instytucje wspólnotowe oceny tego czynnika, ponieważ ocena dotyczyła wyłącznie części rozpatrywanego produktu, naruszając tym samym art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, wystarczy stwierdzić, że jest on pozbawiony znaczenia. Jak bowiem stwierdzono w pkt 129 powyżej, ponieważ przywóz wag

elektronicznych należących do segmentu niższego stanowił 97% ogółu przywozu wag elektronicznych, segment niższy mógł zostać zbadany odrębnie w celu ustalenia szkody.

148 Gdy chodzi o czynnik w postaci „rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu”, Rada odniosła się do niego w motywie 90 zaskarżonego rozporządzenia. Stwierdzono tam, że „[w] odniesieniu do wpływu znaczenia obecnego marginesu dumpingu na przemysł wspólnotowy, uwzględniając wielkość oraz ceny wwozu [przywozu] z przedmiotowych krajów, wpływ ten nie może być uważany za nieistotny”.

149 Należy zatem stwierdzić, że Rada nie pominęła w swej ocenie czynnika w postaci rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu. Choć Komisja nie wspomniała o nim w dokumencie w przedmiocie ujawnienia z dnia 21 września 2000 r., to dokonała tego w pismach z dnia 4 i 23 października 2000 r. w odpowiedzi na uwagi skarżącej z dnia 29 września 2000 r.

150 W tych okolicznościach należy oddalić pierwszą część zarzutu drugiego.

4. Druga część: w przedmiocie uwzględnienia w analizie zmierzającej do ustalenia szkody przywozu, który nie był dokonywany po cenach dumpingowych

a) Argumenty stron

151 Skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego naruszenia art. 3 ust. 2, 3 i 5 rozporządzenia wykonawczego, uwzględniając w analizie szkody

przywóz, którego nie dokonywano po cenach dumpingowych, to jest przywóz CAS Corp., jednej ze spółek koreańskich objętych dochodzeniem, w odniesieniu do której stwierdzono brak praktyk dumpingowych.

152 Skarżąca interpretuje zawarte w art. 3 rozporządzenia podstawowego powołanie się na „przyw[óz] towarów po cenach dumpingowych” jako wyłączające możliwość uwzględnienia przywozu dokonywanego przez producentów nie dopuszczających się praktyk dumpingowych. W konsekwencji przewidziana w art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego kumulatywna ocena przywozu nie mogłaby obejmować przywozu dokonywanego przez producenta eksportującego, w przypadku którego stwierdzony margines dumpingu jest zerowy lub de minimis. Zatem okoliczność uwzględnienia przywozu produktów CAS Corp. miałyby uczynić analizę dokonaną przez instytucje wspólnotowe bezprawną i w całości nieważnym ustalenie szkody. Skarżąca powołuje się w tym zakresie na rozporządzenie Rady (WE) nr 1644/2001 z dnia 7 sierpnia 2001 r. zmieniające rozporządzenie (WE) 2398/97 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz białiny pościelowej z bawełny pochodzącej z Egiptu, Indii i Pakistanu oraz zawieszające jego zastosowanie w stosunku do przywozu pochodzącego z Indii (Dz.U. L 219, str. 1), które zostało przyjęte przez Radę w następstwie raportu w sprawie białiny pościelowej.

153 Skarżąca uważa, że Rada nie przedstawiła żadnego uzasadnienia ani innego dowodu na poparcie swego twierdzenia, w świetle którego okoliczność, że część przywozu pochodzącego od producenta koreańskiego nie była dokonywana po cenach dumpingowych, była pozbawiona znaczenia wobec ogólnego wpływu przywozu koreańskiego na przemysł wspólnotowy.

154 Rada nie zgadza się z wykładnią art. 3 ust. 2, 3 i 5 rozporządzenia podstawowego dokonaną przez skarżącą. Rada twierdzi, że przez „przyw[óz] towarów po cenach

dumpingowych” należy rozumieć przywóz pochodzący z państwa jako całości, dla którego ustalono margines dumpingu powyżej poziomu de minimis. Zdaniem Rady podejście to odzwierciedla ugruntowaną praktykę wspólnotową i nie jest sprzeczne z treścią tego przepisu.

155 Rada podnosi, że zastosowała opisane powyżej podejście, gdyż po pierwsze, oddzielenie przywozu po cenach dumpingowych od przywozu, który nie jest dokonywany po taki cenach, jest możliwe tylko w pewnych okolicznościach i zgodnie z określonym podejściem, które częstokroć nie mają zastosowania. Po drugie, wskazuje ona, że dumping stwierdzono wyłącznie dla okresu objętego dochodzeniem, podczas gdy wahania wskaźników szkody oceniane są w dłuższym okresie czasu. Ustalenie przez instytucje wspólnotowe, czy przywóz po cenach dumpingowych dokonywany w okresie objętym dochodzeniem był również przedmiotem dumpingu w pozostałym badanym okresie i odwrotnie, byłoby niemożliwe. Ponadto Rada podkreśla, że zastosowane przez nią podejście może być korzystne dla eksporterów, podczas gdy stanowisko, którego broni skarżąca może prowadzić do negatywnych dla nich skutków. Wreszcie Rada twierdzi, że działała w granicach swej szeroko zakreślonej swobody uznania, potwierdzonej w ww. w pkt 46 wyroku w sprawie Thai Bicycle przeciwko Radzie. Rada podnosi, że sprzecznie z tym co twierdzi skarżąca, rozstrzygnięcie zawarte w wyroku Trybunału z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 255/84 Nachi Fujikoshi przeciwko Radzie, Rec. str. 1861, ma charakter ogólny, i że Trybunał stwierdził w tym wyroku, iż nie było potrzeby odrębnego zbadania części szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, spowodowanej przywozem dokonywanym przez danego eksportera.

156 Rada twierdzi tytułem ewentualnym, że nawet jeżeli przy ustalaniu wielkości przywozu po cenach dumpingowych instytucje wspólnotowe popełniły błąd, zaliczając doń przywóz z CAS Copr., błąd ten nie miał konkretnego wpływu na ustalenie szkody jako takiej. Wreszcie Rada wskazuje, że w świetle treści przekazanego skarżącej dokumentu w przedmiocie ujawnienia, margines dumpingu dotyczący CAS Corp. musiał być jej dobrze znany i twierdzi, że skarżąca nie przedstawiła wówczas żadnych zastrzeżeń. Ponadto twierdzi ona, że nawet gdyby instytucje wspólnotowe nie dokonały kumulacji przywozu z Korei Południowej i Chin, doszłyby one do tych samych wniosków w odniesieniu do przywozu chińskiego.

b) Ocena Sądu

- 157 Artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zawiera ogólne zasady w zakresie ustalania szkody, a kolejne przepisy tego artykułu zawierają bardziej szczegółowe wskazania w tym zakresie. Artykuł 3 ust. 5 i 6 przewidują również badanie przywozu towarów po cenach dumpingowych.
- 158 Badanie drugiej części zarzutu drugiego wymaga przede wszystkim dokonania wykładni sformułowania „przywóz towarów po cenach dumpingowych”, zawartego w art. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 159 Należy stwierdzić na wstępie, że pojęcie to niewątpliwie obejmuje ogół transakcji po cenach dumpingowych. Ponieważ nie jest możliwe zbadanie wszystkich transakcji indywidualnych, dla celów analizy szkody należy uwzględnić wszelki przywóz dokonywany przez jakiegokolwiek producenta eksportującego, jeśli stwierdzono, że dopuszcza się praktyk dumpingowych. Natomiast przywóz pochodzący od producenta eksportującego, w odniesieniu do którego stwierdzono zerowy lub de minimis margines dumpingowy, nie może zostać uznany za „przywóz towarów po cenach dumpingowych” dla celów analizy szkody.
- 160 Należy następnie przypomnieć, że w świetle art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, jeżeli przedmiotem dochodzenia antydumpingowego jest jednocześnie przywóz produktów z kilku krajów, skutki tego przywozu ocenia się w sposób skumulowany wyłącznie wtedy, gdy ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza poziom de minimis, zdefiniowany w art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, wielkość przywozu

z poszczególnych krajów jest nieznaczną, a kumulacyjna ocena skutków przywozu jest właściwa w świetle warunków konkurencji.

- ¹⁶¹ Wykładni tego przepisu należy dokonywać w ten sposób, że pozwala on na uwzględnienie przywozu pochodzącego z pewnego państwa wyłącznie w zakresie, w jakim jest dokonywany przez producenta eksportującego, co do którego stwierdzono, że dopuszcza się dumpingu. W konsekwencji przywóz pochodzący z państwa, w odniesieniu do którego stwierdzono margines dumpingu wyższy od poziomu de minimis, może zostać uwzględniony w całości wyłącznie w zakresie, w jakim przywóz ten nie pochodzi od żadnego z producentów eksportujących, w odniesieniu do których stwierdzono zerowy lub de minimis margines dumpingu.
- ¹⁶² Zatem w niniejszym kontekście i w świetle przedmiotu i celu art. 3 rozporządzenia podstawowego należy stwierdzić, że pojęcie „przywóz towarów po cenach dumpingowych” nie obejmuje przywozu towarów producenta eksportującego, który nie stosuje dumpingu, pomimo jego przynależności do państwa, w odniesieniu do którego stwierdzono margines dumpingu wyższy od poziomu de minimis.
- ¹⁶³ Wykładnia ta nie pozostaje w sprzeczności z orzecznictwem, w świetle którego ustawodawca wspólnotowy w celu ustalenia szkody wybiera zakres terytorialny jednego lub więcej państw, biorąc pod uwagę w sposób ogólny całość przywozu po cenach dumpingowych towarów pochodzących z tych krajów (wyrok Sądu z dnia 20 października 1999 r. w sprawie T-171/97 Swedish Match Philippines przeciwko Radzie, Rec. str. II-3241, pkt 65). W tym względzie orzeczono, że szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu poprzez fakt przywozu towarów po cenach dumpingowych powinna być oceniana w sposób ogólny, bez potrzeby (ani możliwości) indywidualizacji części szkody przypisywanej każdej z odpowiedzialnych spółek (ww. w pkt 155 wyrok w sprawie Nachi Fujikoshi przeciwko Radzie, pkt 46, ww. wyrok w sprawie Swedish Match Philippines przeciwko Radzie, pkt 66, i ww. w pkt 48 wyrok w sprawie Arne Mathisen przeciwko Radzie, pkt 123).

164 Należy wskazać, że w sprawach tych chodziło o spółki, które były odpowiedzialne za przywóz dokonywany po cenach dumpingowych. Natomiast w niniejszej sprawie chodzi o spółkę, której przywóz nie był przedmiotem dumpingu, a innymi słowy chodzi o przywóz towarów spółki, która nie była odpowiedzialna za dumping. W konsekwencji wskazane w powyższym punkcie orzecznictwo nie ma jako takie zastosowania w niniejszej sprawie i nie ma wpływu na wykładnię pojęcia „przywozu towarów po cenach dumpingowych”.

165 Ponadto wykładnia ta jest zgodna z porozumieniem WTO w świetle raportu w sprawie białizny pościelowej, którego ustalenia — co zasługuje na podkreślenie — zostały przyjęte przez Radę. Stwierdziła ona w motywie 17 rozporządzenia nr 1644/2001, że „zdaniem zespołu orzekającego przywóz, który można przypisać producentowi eksportującemu, który nie stosuje praktyk dumpingowych, nie może zostać uznany jako objęty pojęciem »przywóz towarów po cenach dumpingowych« dla celów analizy szkody” [tłumaczenie nieoficjalne]. Następnie Rada dokonała nowej oceny skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych, wyłączając eksporterów nie stosujących praktyk dumpingowych.

166 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że instytucje wspólnotowe nie mogły uwzględnić przywozu towarów spółki koreańskiej CAS Corp., nawet jeśli w przypadku Korei Południowej stwierdzono margines dumpingu wyższy niż poziom de minimis, ponieważ spółka ta nie stosowała praktyk dumpingowych.

167 W drugiej kolejności należy zbadać skutki takiego błędu dla niniejszej sprawy. Należy zatem dokonać oceny — w świetle niniejszego zarzutu — wpływu uwzględnienia przywozu towarów CAS Corp. w ramach przywozu towarów po cenach dumpingowych na szkodę wyrządzoną skarżącą (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 2 maja 1995 r. w sprawach połączonych T-163/94 i T-165/93 NTN Corporation i Koyo Seiko przeciwko Radzie, Rec. str. II-1381, pkt 112–115). Dla

stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia nie wystarczy bowiem, by Rada popełniła błąd. Błąd ten musi mieć ponadto wpływ na stwierdzenie występowania szkody, a zatem i na treść samego rozporządzenia.

- 168 Rada podnosi, że mogła ustalić szkodę jedynie na podstawie przywozu pochodzącego z Chin. W swej duplice przygotowała w tym celu tabelę przedstawiającą główne wskaźniki szkody, takie jak oceniane w razie uwzględnienia wyłącznie przywozu pochodzącego z Chin, i dokonała ich porównania z tymi, które doprowadziły ją do wniosków zawartych w zaskarżonym rozporządzeniu. Błąd rachunkowy zawarty w tej tabeli został sprostowany w toku rozprawy.

Informacje zmienione	Dane początkowe (wszystkie brane pod uwagę kraje)	Nowe dane (wyłącznie Chiny)
Wielkość rozpatrywanego przywozu	Wzrost: z 14 853 sztuk w 1995 r. do 33 063 sztuk w okresie objętym dochodzeniem	Wzrost: z 3 456 sztuk w 1995 r. do 16 827 sztuk w okresie objętym dochodzeniem
Wzrost wielkości przywozu	123%	387%
Część rynku reprezentowana przez przywóz	Wzrost: z 9,2% w 1995 r. do 15,1% w okresie objętym dochodzeniem	Wzrost: z 2,1% w 1995 r. do 7,7% w okresie objętym dochodzeniem
Podcięcie cenowe w odniesieniu do poszczególnych krajów	od 0 do 52% dla Chin od 60 do 65% dla Tajwanu od 30 do 50% dla Korei Południowej	od 0 do 52%
Przywóz w segmencie niższym (ocena)	Wzrost: z 14 407 do 32 071 sztuk	Wzrost: z 3 352 do 16 322 sztuk
Wzrost ilości (segment niższy)	123%	387%

169

Z tabeli tej, której treść nie była kwestionowana przez skarżącą i która przedstawia dane dotyczące wielkości przywozu i jego udziału w rynku zawarte w aktach sprawy, wynika, że przywóz chiński do Wspólnoty wzrósł o 387%, z 3 456 sztuk w 1995 r. do 16 827 sztuk w okresie objętym dochodzeniem. Przywóz z Korei Południowej wzrósł w tym okresie tylko o 32% (5 532 sztuk w 1995 r. i 7 301 w 1999 r.), a przywóz z Tajwanu o 52% (5 865 sztuk w 1995 r. i 8 935 w 1999 r.). Skumulowany wzrost ilości przywozu z tych trzech krajów wynosił 123% (14 853 sztuk w 1995 r. i 33 063 w 1999 r.). Zatem przywóz z Chin wykazał znacznie silniejszy wzrost w ujęciu procentowym niż przywóz z pozostałych branych pod uwagę krajów. Należy jednakże przypomnieć, że w świetle art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego istotne jest ustalenie, czy nastąpił znaczny wzrost przywozu z państw trzecich w wartościach bezwzględnych, a nie tylko w ujęciu procentowym, bądź czy nastąpił znaczny wzrost we Wspólnocie konsumpcji w ramach udziału w rynku reprezentowanego przez przywóz. W tym zakresie można stwierdzić, że okoliczność przejścia z 3 456 sztuk w 1995 r. do 16 827 sztuk w okresie objętym dochodzeniem stanowi istotny wzrost w wartościach bezwzględnych. Co się tyczy udziału w rynku reprezentowanego przez przywóz, wzrósł on z 2,1% w 1995 r. do 7,7% w okresie objętym dochodzeniem. Należy zauważyć, że w tym samym okresie udział w rynku przemysłu wspólnotowego w zakresie ogółu wag elektronicznych zmniejszył się z 26,1 do 24,9%, co stanowi względną obniżkę o 4,6%. Dane te wskazują, że sam przywóz z Chin był wystarczający dla wykazania wystąpienia szkody.

170

Ponadto, choć szkoda mogła zostać stwierdzona na podstawie samego przywozu z Chin, należy zbadać skutki wyłączenia wywozu dokonywanego przez CAS Corp. na wielkość skumulowanego przywozu z trzech branych pod uwagę krajów. W swej duplice Rada przedstawiła również tabelę w tym zakresie, oceniając przywóz wspólnotowy z pominięciem CAS Corp. W odpowiedzi na pytanie Sądu zadane na piśmie Rada przedstawiła dane dotyczące CAS Corp. i uzupełniła wspomnianą tabelę w tym zakresie. Dokonała ona również korekt tabeli w toku rozprawy.

Informacje zmienione	Dane początkowe (wszystkie brane pod uwagę kraje)	Nowe dane (wszystkie brane pod uwagę kraje z wyłączeniem — w odniesieniu do Korei Połud- niowej — wywozu dokonanego przez CAS Corp.)
Wielkość rozpatrywanego przywozu	Wzrost: z 14 853 sztuk w 1995 r. do 33 063 sztuk w okresie objętym dochodzeniem	Wzrost: z 11 273 sztuk w 1995 r. do 29 248 sztuk w okresie objętym dochodzeniem
Wzrost wielkości przywozu	123%	159%
Część rynku reprezentowana przez przywóz	Wzrost: z 9,2% w 1995 r. do 15,1% w okresie objętym dochodzeniem	Wzrost: z 7,0% w 1995 r. do 13,4% w okresie objętym dochodzeniem
Podcięcie cenowe w odniesieniu do poszczególnych krajów	Od 0 do 52% dla Chin Od 60 do 65% dla Tajwanu Od 30 do 50% dla Korei Południowej	Od 0 do 52% dla Chin Od 60 do 65% dla Tajwanu Od 30 do 32% dla Korei Południowej
Przywóz w segmencie niższym (ocena)	Wzrost: z 14 407 do 32 071 sztuk	Wzrost: z 10 935 do 28 671 sztuk
Wzrost ilości (segment niższy)	123%	162%

- 171 Z tabeli tej, w której wykorzystano dane niekwestionowane przez skarżącą i — w zakresie w jakim dotyczą wielkości i udziału przywozu w rynku — zawarte w aktach sprawy, wynika, że wielkość wywozu do Wspólnoty ze wszystkich branż pod uwagę krajów, z wyłączeniem — w odniesieniu do Korei Południowej — wywozu dokonanego przez CAS Corp., wzrosła o 159%, w miejsce 123% w razie uwzględnienia wywozu tej ostatniej, z 11 273 sztuk w 1995 r. do 29 248 sztuk w okresie objętym dochodzeniem. Należy stwierdzić również, że miał miejsce znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych wywozu po cenach dumpingowych, podczas gdy wywóz dokonany przez CAS Corp. pozostał na prawie stałym poziomie. Ponadto część rynku reprezentowana przez przywóz do Wspólnoty z branż pod uwagę krajów, z pominięciem przywozu towarów CAS Corp., uległa zmianie z 7% na 13,4%, co stanowi istotny wzrost. Należy dodać, że ponieważ część rynku reprezentowana przez wywóz dokonywany przez CAS Corp. uległa zmniejszeniu, wzrost udziału w rynku innych producentów był jeszcze poważniejszy.

172 Ponadto nie wydaje się, że wykazano, iż wnioski Rady w przedmiocie wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny podobnych produktów wspólnotowych, jak również wnioski co do wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy, mogły ulec istotnej modyfikacji, gdyby Rada wyłączyła z zakresu swej analizy przywóz towarów eksportera, który nie dopuszczał się praktyk dumpingowych.

173 W konsekwencji należy stwierdzić, że uwzględnienie przywozu z trzech branż pod uwagę krajów, z wyłączeniem przywozu towarów CAS Corp., było jednakowoż wystarczające, by pozwolić Radzie na stwierdzenie wystąpienia szkody. Zatem błąd, którego instytucje wspólnotowe dopuściły się, uwzględniając również przywóz towarów CAS Corp., nie może zostać uznany za mający decydujący wpływ na ustalenia Rady co do wystąpienia szkody.

174 Tym samym stwierdzenie tego błędu nie jest wystarczające, by prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

5. Trzecia część: w przedmiocie ustalenia, w świetle którego przemysł wspólnotowy poniósł znaczną szkodę

175 Argumentacja skarżącej w przedmiocie trzeciej części zarzutu drugiego może zostać podzielona na cztery punkty, które zostaną zbadane oddzielnie.

a) Różnica między danymi wstępnymi i ostatecznymi

Argumenty stron

176 Skarżąca podnosi, że występuje sprzeczność pomiędzy danymi w zakresie szkody, które przekazano jej w załączniku do pisma z dnia 4 października 2000 r. w postaci

tabeli sporządzonej w kwietniu 2000 r. (zwanym dalej „dokumentem z kwietnia 2000 r.”), a danymi zawartymi w dokumencie w przedmiocie ujawnienia z dnia 21 września 2000 r. i w zaskarżonym rozporządzeniu. Dane te dotyczą w szczególności wielkości sprzedaży we Wspólnocie, udziału w rynku, ceny sprzedaży we Wspólnocie i zatrudnienia w przemyśle wspólnotowym, i w rezultacie tej sprzeczności nie są oparte na istniejących, niepodważalnych dowodów, wymaganych w świetle art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

- 177 Skarżąca twierdzi, że powinna była móc założyć, że dane przedstawione przez Komisję przemysłowi wspólnotowemu są prawidłowe, ponieważ wstępne wnioski są zwykle weryfikowane przez Komisję, która co do zasady nie akceptuje zmian po weryfikacji. Zdaniem skarżącej dane, przedstawione jej w kilka miesięcy po wszczęciu dochodzenia, mają kluczowe znaczenie dla ustalenia, czy instytucje wspólnotowe prawidłowo wykazały, że przemysł wspólnotowy poniósł znaczną szkodę.
- 178 Rada powołuje w pierwszej kolejności niedopuszczalność tego punktu trzeciej części zarzutu, jako niemającego związku z zarzucanym oczywistym błędem w ocenie. Skarżąca miałaby bowiem próbować w sposób pośredni przedstawić instytucjom wspólnotowym zarzut niedokonania w sposób wystarczający ostatecznego ujawnienia poprzez unikanie odpowiedzi na jej pytania dotyczące występowania sprzeczności pomiędzy danymi wstępnymi i ostatecznymi. Niniejszy punkt trzeciej części zarzutu jest ewentualnie zdaniem Rady bezzasadny, gdyż jedyną kwestią, która ma znaczenie, jest istnienie oczywistego błędu w ocenie w zakresie interpretacji ostatecznych danych przedstawionych w zaskarżonym rozporządzeniu.

Ocena Sądu

- 179 Tytułem wstępu, co się tyczy podnoszonej niedopuszczalności tego punktu trzeciej części zarzutu, wystarczy stwierdzić, że sprzecznie z twierdzeniem Rady, jest on związany z zarzutem oczywistego błędu w ocenie. Jeśli instytucje wspólnotowe

oparły swe ustalenia na błędnych danych, to dokonały nieprawidłowej oceny okoliczności faktycznych, a zatem mogły dopuścić się oczywistego błędu w ocenie. Zatem ten punkt trzeciej części zarzutu jest dopuszczalny.

180 Co do istoty, Komisja w piśmie z dnia 4 października 2000 r. udzieliła skarżącej dostępu do jawnej wersji tabeli przedstawionej w dokumencie, który przygotowała w kwietniu 2000 r. i który zdaniem Rady zawierał wstępne wnioski w przedmiocie szkody. Pewne dane zawarte w dokumencie z kwietnia 2000 r. różniły się od danych zawartych w dokumencie z dnia 21 września 2000 r. w przedmiocie ujawnienia i zaskarżonym rozporządzeniu. Dane te dotyczyły w szczególności wielkości sprzedaży we Wspólnocie, udziału w rynku, ceny sprzedaży we Wspólnocie i zatrudnienia w przemyśle wspólnotowym.

181 Z akt sprawy wynika, że producenci wspólnotowi nie zgadzali się z danymi dotyczącymi pewnych wskaźników szkody zawartych w dokumencie z kwietnia 2000 r. Instytucje wspólnotowe uwzględniły zatem uwagi przedstawione przez przemysł wspólnotowy podczas zebrania w dniu 6 kwietnia 2000 r. i w toku późniejszej korespondencji.

182 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że jak słusznie wskazała Rada, dochodzenie antydumpingowe jest w istocie procesem ciągłym, w toku którego liczne ustalenia podlegają ciągłej rewizji. Nie można zatem wykluczyć, że dokonane przez instytucje wspólnotowe ostateczne ustalenia będą odmienne od ustaleń poczynionych na pewnym etapie dochodzenia. Ponadto dane tymczasowe mogą z definicji ulec zmianom w toku dochodzenia. W konsekwencji skarżąca nie ma podstaw, by twierdzić, że podniesiona sprzeczność byłaby w jakikolwiek sposób ilustracją braku obiektywizmu i rzetelności tych danych. Wreszcie należy podkreślić, że szkoda musi zostać wykazana w odniesieniu do momentu przyjęcia ewentualnego aktu wprowadzającego środki ochronne (wyrok Trybunału z dnia 28 listopada 1989 r. w sprawie C-121/86 *Epicheiriseon Metallifiton Viomichanikon kai Naftiliakon* i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 3919, pkt 34 i 35).

- 183 Należy stwierdzić, że w świetle tego orzeczenia argument skarżącej dotyczący różnicy pomiędzy wstępnymi i ostatecznymi ustaleniami jest pozbawiony znaczenia.
- 184 W konsekwencji pierwszy punkt trzeciej części zarzutu nie może zostać uwzględniony.

b) Ocena pewnych wskaźników szkody

Argumenty stron

- 185 Skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że dane dotyczące udziału w rynku, ceny sprzedaży produktu podobnego i rentowności wskazywały na wystąpienie znacznej szkody. Dane te wskazywały na odmienny trend, gdy chodzi o wskaźniki ekonomiczne dotyczące sytuacji producentów wspólnotowych uczestniczących w postępowaniu pomiędzy rokiem 1995 a okresem objętym dochodzeniem.
- 186 Gdy chodzi o udział w rynku, skarżąca podnosi, że z powodu sprzeczności danych nie można stwierdzić, że wywiedzione z nich ustalenia były oparte na rzetelnych dowodach.
- 187 Gdy chodzi o ceny sprzedaży, skarżąca twierdzi, że wyłączenie czynnika dotyczącego ewolucji cen w trzech segmentach rynku wag elektronicznych było niezgodne z definicją produktu, zawartą w motywach 10 i 11 zaskarżonego rozporządzenia, jak również wzajemnie substytutynym charakterem trzech segmentów. Skarżąca podkreśla w tym względzie brak analizy poszczególnych segmentów we wcześniej-

szych postępowaniach antydumpingowych. Powołuje się ona również na motyw 73 rozporządzenia Rady (EWG) nr 993/93 z dnia 26 kwietnia 1993 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz niektórych wag elektronicznych pochodzących z Japonii (Dz.U. L 104, str. 4) oraz na motyw 36 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1103/93 z dnia 30 kwietnia 1993 r. w sprawie zastosowania tymczasowego cła antydumpingowego na przywóz do Wspólnoty niektórych wag elektronicznych pochodzących z Singapuru i Korei Południowej (Dz.U. L 112, str. 20). W każdym razie Rada miałaby naruszyć art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, dokonując analizy poszczególnych segmentów, ponieważ przepis ten nie pozwala na oddzielną ocenę segmentów produktu podobnego.

188 Skarżąca twierdzi dalej, że w najnowszych rozporządzeniach nakładających ostateczne cła antydumpingowe na wagi elektroniczne bierze się pod uwagę średnie ważone ceny sprzedaży a nie średnie ceny sprzedaży ustalone dla poszczególnych segmentów. Powołuje ona w tym zakresie motyw 42 rozporządzenia nr 468/2001 oraz motyw 52 rozporządzenia nr 469/2001.

189 Ponadto skarżąca kwestionuje ustalenie Rady, w świetle którego ceny sprzedaży uległy obniżce, oraz stwierdzenie Rady, że dane wskazujące na wzrost sprzedaży o 17% były błędne. Wskazuje ona, że to ostatnie stwierdzenie pozostaje w sprzeczności z motywem 83 zaskarżonego rozporządzenia i utrzymuje, że sprzeczność ta jest dowodem na to, że ustalenie szkody nie było oparte na niepodważalnych dowodach.

190 Ponadto w świetle art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Rada powinna była dokonać badania średniej ceny sprzedaży łącznie z czynnikami mającymi wpływ na cenę, takimi jak wspomniane w motywie 122 zaskarżonego rozporządzenia obniżenie kosztów produkcji. Zdaniem skarżącej najnowsza praktyka instytucji wspólnotowych wskazuje, że czynniki wpływające na ceny wspólnotowe są analizowane łącznie z samymi cenami, w celu ustalenia czy zmiany kosztów produkcji mogą mieć wpływ

na ceny sprzedaży stosowane przez przemysł wspólnotowy. Powołuje się ona w szczególności na motywy 80 i 81 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1612/2001 z dnia 3 sierpnia 2001 r. w sprawie zastosowania tymczasowego cła antidumpingowego na przywóz żelazomolibdenu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 214, str. 3).

- 191 Co się tyczy rentowności, skarżąca wskazuje również na występowanie oczywistej sprzeczności, nie pozwalającej na zaakceptowanie przedstawionej przez Radę definicji ceny, która nie powoduje szkody. Jej zdaniem wobec okoliczności, że marża zysku przemysłu wspólnotowego w okresie objętym dochodzeniem wynosiła ok. 10%, Rada powinna była stwierdzić, że ogólna rentowność była wystarczająca. Zdaniem instytucji wspólnotowych marża zysku w wysokości 10% to marża, której uzyskania przemysł wspólnotowy może się spodziewać w razie braku przywozu towarów po cenach dumpingowych. Skarżąca twierdzi, że wzrost zysku wydaje się być w znacznym stopniu skutkiem silnej obniżki kosztów produkcji.
- 192 Rada zaprzecza wystąpieniu oczywistego błędu w ocenie wskaźników ekonomicznych dotyczących udziałów w rynku i rentowności przemysłu wspólnotowego.

Ocena Sądu

- 193 Na wstępie, co się tyczy okoliczności oparcia argumentacji skarżącej na różnicy między danymi wstępnymi a ostatecznymi, należy przypomnieć, że ten punkt zarzutu został oddalony podczas oceny poprzedniego zarzutu.

— Cena sprzedaży produktu podobnego

194 W motywie 83 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła, że ceny sprzedaży wag elektronicznych na rynku wspólnotowym uległy obniżce o 11% w segmencie wyższym, 18% w segmencie średnim i 17% w segmencie niższym. W odpowiedzi na spostrzeżenie skarżącej wyrażone w toku postępowania antydumpingowego, w świetle którego średnie ceny sprzedaży dla ogółu wag elektronicznych wzrosły w toku badanego okresu, Rada stwierdziła w motywie 83 zaskarżonego rozporządzenia, podobnie jak uczyniła to Komisja w swym piśmie z dnia 23 października 2000 r., że „ten pozorny wzrost był w całości spowodowany zmianami w ofercie produktu (tzn. w okresie od 1995 r. do okresu badanego nastąpiły istotne zmiany w wielkości sprzedaży produktu w różnych segmentach rynku)”.

195 W odpowiedzi na pytanie Sądu zadane na piśmie, Rada przedstawiła uzasadnienie różnicy stwierdzonej pomiędzy wstępnym obliczeniem, wskazującym w dokumencie z kwietnia 2000 r. na wzrost ceny sprzedaży o 17% odnośnie do wszystkich wag elektronicznych, a obliczeniem ostatecznym wykazującym spadek cen w poszczególnych segmentach poddanych odrębnemu badaniu. Z odpowiedzi Rady wynika, że Komisja dokonała we wstępnym obliczeniu trzech modyfikacji, które łącznie wyjaśniają różnicę w rezultatach dotyczących zmiany cen. Po pierwsze, obliczenie przedstawione w dokumencie z kwietnia 2000 r. zawierało błąd, gdyż powinno było wskazywać wyłącznie sprzedaż niezależnym kontrahentom, czego nie odzwierciedlała treść tabeli. W konsekwencji dokument z kwietnia 2000 r. wskazywał wzrost cen sprzedaży, podczas gdy wobec okoliczności, że zawarte w nim obliczenie wskazywało na wzrost wielkości sprzedaży o 35% i wzrost obrotów o 27%, jego rezultat powinien był prowadzić do stwierdzenia spadku cen o 6%, co odpowiada wskaźnikowi 94, obliczonemu przy zastosowaniu metody zasadniczo wykorzystywanej dla obliczenia zmian cen, a polegającej na obliczeniu dla każdego roku stosunku całkowitej wartości sprzedaży do ich całkowitej wielkości (127/135), gdzie wskaźnik 100 dotyczy początku okresu objętego dochodzeniem (1995 r.). Po drugie, Komisja dokonała nieznacznych zmian w obliczeniu zmian wielkości sprzedaży. Podczas gdy obliczenie zawarte w dokumencie z kwietnia 2000 r. wskazywało wzrost wielkości sprzedaży o 35%, zgodnie z obliczeniem ostatecznym zarówno Komisji, jak i Rady, wzrost ten nie przekraczał 29% (zob. motyw 79 zaskarżonego rozporządzenia). Modyfikacja ta miała oczywiście wpływ na obliczenie

zmian cen. Przyjmując, że wzrost obrotów w zakresie ogółu wag elektronicznych wynosił 27% (zob. motyw 80), stosunek między tym wzrostem a całkowitą wielkością sprzedaży wyniósł 98 (127/129), co odpowiada obniżce ceny globalnej o 2%. Po trzecie, Komisja dokonała obliczenia zmian cen dla poszczególnych kategorii produktów, a nie w sposób globalny, co wyjaśnia pozostałe różnice w zakresie zmiany cen.

196 Ponadto z odpowiedzi Rady wynika również, że zgodnie ze zjawiskiem dobrze znanym statystykom, gdy produkt dzieli się na różne kategorie, obliczenie globalnej zmiany cen (oparte na zmianie wielkości i wartości sprzedaży) jest zniekształcone, jeżeli ceny i trendy dotyczące wielkości sprzedaży znacznie się różnią w ramach poszczególnych kategorii. Jako że ma to miejsce w niniejszej sprawie, Komisja dokonała obliczenia zmiany cen dla każdej kategorii produktu. Jak zostało orzeczone w pkt 127–131 powyżej, badanie poszczególnych kategorii produktu nie jest sprzeczne z art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

197 Zatem nie jest możliwe, by w tych okolicznościach zarzucić instytucjom wspólnotowym, że nie stosując, dla celów obliczenia, metody zmierzającej do uzyskania średniej ceny ważonej, dopuściły się oczywistego błędu w ocenie. W każdym razie należy stwierdzić, że żaden z zawartych w aktach sprawy dowodów nie podważa obliczenia, w świetle którego ceny sprzedaży dla wszystkich kategorii uległy obniżce o ok. 2% w okresie od 1995 r. do okresu objętego dochodzeniem, zamiast wzrosnąć o 17%, jak wskazywało obliczenie wstępne.

198 Wreszcie argument skarżącej, w świetle którego zmiana cen powinna była zostać przeanalizowana łącznie z innymi czynnikami mającymi na nią wpływ, takimi jak zmiana we Wspólnocie kosztów produkcji i wydajności w zakresie rozpatrywanego produktu, pozbawiony jest znaczenia. Choć instytucje wspólnotowe mogą zbadać łącznie z ceną również inne czynniki, należy zauważyć, że badanie to jest dokonywane na bazie indywidualnej, a zatem może się różnić w zależności od rozpatrywanej sprawy. W każdym razie, jak wskazała Rada, czynniki powołane przez

skarżącą zostały uwzględnione przy ocenie rentowności, jak również w ustaleniach końcowych Rady w przedmiocie szkody. Należy zatem stwierdzić, że instytucje wspólnotowe dokonały oceny „czynników wpływających na ceny wspólnotowe” zgodnie z wymogami art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

— Rentowność i skutki wprowadzenia euro

199 Rada stwierdziła w motywie 89 zaskarżonego rozporządzenia, że „ogólna rentowność przemysłu wspólnotowego nie osiągnęła poziomu, jaki mogłaby osiągnąć w [okresie objętym dochodzeniem], na skutek obniżania cen wywołanego przywozem po cenach dumpingowych”. Zdaniem skarżącej stwierdzenie to pozostaje w sprzeczności z motywem 131 zaskarżonego rozporządzenia, z którego wynika, że marża zysku w wysokości 10% została uznana za konieczną dla zapewnienia żywotności przemysłu wspólnotowego, jak również z motywem 84, w którym stwierdzono, że „[z]ysk ze sprzedaży wag elektronicznych wszelkiego rodzaju jako całość wzr[ó]sł w [okresie objętym dochodzeniem], z nieznacznie dodatniego poziomu do 10%”, podczas gdy „zysk w klasie niskiej spadł z niewielkiego jednak dodatniego poziom[u] w 1995 r. do silnie ujemnego w [okresie objętym dochodzeniem] (około 20%)”.

200 Rada słusznie twierdzi, że w świetle ogółu okoliczności marża zysku była jedynie minimalnym warunkiem dla kontynuowania działalności przez przemysł, w niniejszej sprawie niewystarczającym w świetle skutków wywołanych perspektywą wprowadzenia euro. W punkcie 4.4.7 dokumentu z dnia 21 września 2000 r. w przedmiocie ujawnienia, Komisja wyjaśniła, że zysk zwykle osiągniany przez przemysł wspólnotowy wynosi 10%. Jednakże przemysł nie mógł osiągnąć tego poziomu zysku w latach poprzedzających powstanie skutków wywołanych perspektywą wprowadzenia euro. Natomiast w okresie objętym dochodzeniem rentowność przemysłu wspólnotowego była na poziomie wystarczającym dla zapewnienia żywotności przemysłu wspólnotowego, gdyż perspektywa wprowadzenia euro doprowadziła do zwiększenia wielkości sprzedaży.

- 201 Należy zatem stwierdzić, że jak wynika z motywów 85–88 zaskarżonego rozporządzenia, instytucje wspólnotowe zneutralizowały wpływ perspektywy wprowadzenia euro na rentowność, stwierdzając, że rentowność nie byłaby bez nich wystarczająca. Należy przypomnieć, że nałożenie ceł antydumpingowych jest środkiem wywołującym skutki w przyszłości. Należy zatem stwierdzić, że w świetle przysługującej im znacznej swobody uznania instytucje wspólnotowe mogły wyeliminować z przeprowadzanego przez nie badania rentowności przemysłu wspólnotowego skutki wprowadzenia euro, nie dopuszczając się oczywistego błędu w ocenie.
- 202 W konsekwencji drugi punkt trzeciej części zarzutu nie może zostać uwzględniony.

c) Występowanie znacznej szkody i ocena okoliczności faktycznych

Argumenty stron

- 203 Skarżąca podnosi, że gdy chodzi o czynniki dotyczące podziału rynku i zmian średnich cen odnośnie do ogółu wag elektronicznych w trzech segmentach, Rada, w zakresie w jakim stwierdziła występowanie znacznej szkody po stronie przemysłu wspólnotowego, nie dokonała obiektywnej oceny okoliczności faktycznych, z której zdaniem skarżącej powinno wynikać z jednej strony, że między rokiem 1995 a okresem objętym dochodzeniem udział przemysłu wspólnotowego w rynku uległ zwiększeniu, a z drugiej strony, że doszło do równoległej obniżki kosztów produkcji. Ponadto Rada miałaby naruszyć art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, gdyż jej ustalenia dotyczące szkody nie powinny być opierać się na tych danych.
- 204 Rada wskazuje, że skarżąca ograniczyła się do powtórzenia argumentów przedstawionych w ramach drugiej części zarzutu drugiego.

Ocena Sądu

205 Skarżąca powołuje te same argumenty, które rozpatrzono i oddalono w pkt 127–131, 180–184 i 198 powyżej.

206 W konsekwencji nie można przychylić się do trzeciego punktu trzeciej części zarzutu.

d) Początek i apogeum skutków wywołanych perspektywą wprowadzenia euro

Argumenty stron

207 Skarżąca podnosi, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie wpływu perspektywy wprowadzenia euro na sytuację przemysłu wspólnotowego. Zdaniem skarżącej z powodu istotnych sprzeczności pomiędzy danymi, na podstawie których instytucje wspólnotowe dokonały oceny wpływu wprowadzenia euro i ustaleniami tych ostatnich, zaskarżone rozporządzenie nie opiera się na istniejących i niepodważalnych dowodach i nie zawiera obiektywnej analizy. Ponadto gdy chodzi o twierdzenie, że istnieje związek pomiędzy wzrostem rentowności a wprowadzeniem euro, skarżąca wskazuje, że wzrost ten wynika z obniżenia kosztów a nie perspektywy wprowadzenia euro.

208 Rada podnosi z jednej strony brak znaczenia argumentu przedstawionego przez skarżącą, gdyż nie podważa ona występowania skutków wprowadzenia euro jako

takich, a jedynie ich ustalenie w czasie. Z drugiej strony skarżąca nie przedstawiła zdaniem Rady dowodu, że ocena dokonana przez instytucje wspólnotowe była błędna.

Ocena Sądu

- 209 Należy stwierdzić, że skarżąca nie podważa okoliczności występowania skutków wprowadzenia euro jako takich, lecz dowody, na których Rada oparła swą ocenę w zakresie ustalenia początku i opogum tych skutków.
- 210 Co się tyczy momentu powstawania pierwszych skutków wywołanych perspektywą wprowadzenia euro, miał on zdaniem instytucji wspólnotowych miejsce w 1997 r., podczas gdy skarżąca wskazuje na rok 1998, powołując się na jawne streszczenie odpowiedzi spółki Bizerba z dnia 17 listopada 1999 r. na kwestionariusz dochodzeniowy. W pkt I.1 tego dokumentu wskazano, że „[n]a szczęście wprowadzenie euro spowodowało tymczasowy wzrost popytu od ostatniego kwartału 1998 r.”. W piśmie Bizerba z dnia 10 kwietnia 2000 r. wskazano, że „z powodu wprowadzenia euro obroty w zakresie sprzedaży wspólnotowej zaczęły znacznie wzrastać w 1998 r. i w okresie objętym dochodzeniem” i że „cały wspólnotowy rynek [wag elektronicznych był] jednakże zdolny do znacznie poważniejszego wzrostu, wynoszącego pomiędzy 1997 r. a okresem objętym dochodzeniem ok. 50%, z powodu [oczekiwanej] wymiany wag [elektronicznych] w związku z wprowadzeniem euro”. Wreszcie z wykresu, który Bizerba załączyła do swego pisma z dnia 10 kwietnia 2000 r. wynika, że sprzedaż wszelkich wag elektronicznych wzrosła począwszy od roku 1996. Zatem należy stwierdzić, że dane przedstawione przez Bizerba są wewnątrznie sprzeczne, a w każdym razie niewiarygodne.
- 211 Ponieważ w ramach dochodzenia antydumpingowego instytucje wspólnotowe muszą dokonać badania wszystkich przedstawionych im przez przemysł wspólno-

towy danych, możliwe jest — przy uwzględnieniu znacznej swobody uznania, którą instytucje wspólnotowe dysponują w tej dziedzinie — że dane zawarte w zaskarżonym rozporządzeniu, oparte na danych przedstawionych w ramach ostatecznego ujawnienia, będą się różnić od danych przedstawionych przez jedno przedsiębiorstwo w określonym momencie, w szczególności gdy dane te są sprzeczne lub niespójne. Ponadto, jak wynika ze stwierdzeń Bizerba z dnia 10 kwietnia 2000 r., silny wzrost pomiędzy rokiem 1997 a okresem objętym dochodzeniem dotyczył całości wspólnotowego rynku wag elektronicznych. Tak więc należy stwierdzić, że Rada mogła zasadnie uznać, że pierwsze skutki związane z wprowadzeniem euro były zauważalne w 1997 r. Ponadto skarżąca nie przedstawiła dowodów wskazujących, że instytucje wspólnotowe myliły się w tym zakresie.

212 Co się tyczy apogeum skutków wprowadzenia euro, zdaniem instytucji wspólnotowych miało ono miejsce w roku 1999, podczas gdy skarżąca twierdzi, powołując się na dane przekazane przez przemysł wspólnotowy, że doszło do niego w trakcie roku 2001.

213 Okoliczność, że ustalenia instytucji wspólnotowych nie są całkowicie zgodne ze wszystkimi uwagami przedstawionymi przez przemysł wspólnotowy, nie oznacza, że instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w ocenie. Z pkt 7.4 pisma Komisji z dnia 4 października 2000 r. wynika, że Komisja oparła swe prognozy na informacjach dotyczących skutków wprowadzenia euro, przedstawionych przez przemysł wspólnotowy. Rada przypomina w swej odpowiedzi na skargę, że to na podstawie tej analizy instytucje wspólnotowe stwierdziły, że kulminacja skutków wywołanych przez perspektywę wprowadzenia euro miała mieć miejsce w roku 1999. Ponadto należy zauważyć, że ze skargi producentów wspólnotowych wynika, że wskazali oni, iż ustanie skutków wprowadzenia euro było oczekiwane w okresie pomiędzy latami 2000 a 2003. Wreszcie, choć w zaskarżonym rozporządzeniu stwierdzono, że apogeum skutków związanych z wprowadzeniem euro przypadało na rok 1999, wskazywało ono również, że tymczasowy wzrost sprzedaży trwał do roku 2000. W motywie 64 wyraźnie stwierdzono, że skutki wprowadzenia euro

doprowadziły do przesunięcia sprzedaży z jednego okresu (lata 2001–2004) na inny (lata 1997–2000). Tak więc w świetle zaskarżonego rozporządzenia skutki wprowadzenia euro występowały jeszcze w roku 1999.

- 214 Należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła dowodów, iż prognozy instytucji wspólnotowych były oczywiście błędne i nieoparte na istniejących dowodach. Należy również zauważyć, że skarżąca nie wykazała, w jaki sposób ustalenia Rady w przedmiocie szkody uległyby zmianie, gdyby pierwsze skutki związane z wprowadzeniem euro wystąpiły pod koniec roku 1998, a ich apogeum nastąpiło w roku 2001. W każdym razie, wprowadzenie euro wywołało skutki w okresie objętym dochodzeniem.
- 215 W konsekwencji nie można przychylić się do czwartego punktu trzeciej części zarzutu.
- 216 W tych okolicznościach należy oddalić trzecią część zarzutu drugiego.

6. Czwarta część: w przedmiocie oczywistego błędu instytucji wspólnotowych przy ocenie rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu

a) Argumenty stron

- 217 Skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe, z naruszeniem art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, dopuściły się oczywistego błędu przy ocenie rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu. Margines podcięcia cenowego wspólnotowych wag elektronicznych przez wagi pochodzące z państw objętych postępowaniem był znacznie wyższy od faktycznego marginesu dumpingu. Zatem

ewentualne wyeliminowanie praktyk dumpingowych nie pociągnęłoby za sobą żadnej istotnej zmiany marginesu podcięcia cenowego. Skarżąca podnosi zatem, że należy porównać margines dumpingu i margines podcięcia cenowego. Porównanie takie może wykazać, że szkoda jest wynikiem innych czynników niż dumping.

- 218 Rada zaprzecza, by na instytucjach wspólnotowych ciążył obowiązek dokonania porównania między marginesem podcięcia cenowego a marginesem dumpingu, pojęciami których porównanie jest trudne do przeprowadzenia. Margines dumpingu powinien być zawsze uważany za mający samoistne znaczenie dla ustalenia szkody, jeśli przekracza on poziom *de minimis* w rozumieniu art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, niezależnie od marginesu podcięcia cenowego.

b) Ocena Sądu

- 219 Należy zauważyć, że rozporządzenie podstawowe nie stanowi, że margines dumpingu powinien być porównywany z marginesem podcięcia cenowego i że, w przypadku gdy margines dumpingu jest niższy od marginesu podcięcia cenowego, porównanie takie wskazywałoby, że szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy nie jest spowodowana dumpingiem, lecz innymi czynnikami, takimi jak naturalna przewaga eksporterów w zakresie kosztów.

- 220 Zatem nie można zarzucić instytucjom wspólnotowym, że nie przeprowadziły takiego porównania. Na podstawie bowiem art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ocena podcięcia cenowego w odniesieniu do cen podobnego produktu przemysłu wspólnotowego dokonywana jest w ramach oceny wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny, podczas gdy zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oceny różnych czynników, w tym rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, dokonuje się w ramach oceny wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na przemysł wspólnotowy. Rada przedstawiła

swe badanie w zakresie podcięcia cenowego w motywach 72–74 zaskarżonego rozporządzenia, a w motywie 90 zaskarżonego rozporządzenia dokonała oceny rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, zgodnie z tym co stwierdzono powyżej. Tak więc w celu dokonania oceny szkody wzięła ona pod uwagę jeden z czynników wymienionych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, bez potrzeby dokonania w tym zakresie jego porównania z marginesem podcięcia cenowego.

221 W konsekwencji należy oddalić czwartą część zarzutu drugiego jako bezzasadną.

7. Piąta część: w przedmiocie naruszenia art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, związanego z uwzględnieniem danych Eurostatu

a) Argumenty stron

222 Skarżąca podnosi, że ustalenia Rady dotyczące występowania znacznej szkody po stronie przemysłu wspólnotowego zostały poczynione z naruszeniem art. 3 ust. 3 w związku z art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, w zakresie w jakim w celu określenia wielkości przywozu, Rada oparła się na danych Eurostatu, które obejmowały przywóz produktów innych niż rozpatrywany produkt.

223 Klasyfikacja w ramach kodu CN 8423 8150 obejmowała bowiem zdaniem skarżącej produkty znajdujące się poza zakresem postępowania, jako że zastosowane w nim kryterium odnosiło się do wag wszelkich typów, o nośności nieprzekraczającej 30 kg, do stosowania w sprzedaży detalicznej. Skarżąca stwierdza, że Rada przyznała, iż kod CN 8423 8150 obejmuje wagi inne niż elektroniczne.

224 Skarżąca wskazuje również na dane wynikające z badania rynku przeprowadzonego przez producentów wspólnotowych, którzy wnieśli skargę antydumpingową, w świetle którego wagi elektroniczne będące przedmiotem zaskarżonego rozporządzenia stanowiły jedynie 50% przywozu pochodzącego z Chin klasyfikowanego w ramach powyżej wspomnianego kodu.

225 Skarżąca odrzuca oświadczenie Rady, w świetle którego wszystkie zebrane dowody wskazują, że wyłącznie wagi elektroniczne były wywożone z branych pod uwagę krajów. Po pierwsze, zdaniem skarżącej w toku dochodzenia różne strony przedstawiły poszlaki wskazujące na to, że Eurostat nie był wiarygodnym źródłem dla ustalenia wielkości przywozu wag elektronicznych. Po drugie, gdy chodzi o przywóz dokonany w ramach kodu CN 8423 8150, skarżąca wskazuje, że ponieważ współpracujący w toku dochodzenia eksporterzy i importerzy wag elektronicznych dokonywali wyłącznie wywozu i przywozu wag elektronicznych, nie mogli oni wykazać, że w ramach tego kodu dokonywany był również przywóz innych produktów. Po trzecie, zdaniem skarżącej Komisja wiedziała o istnieniu chińskich producentów wag innych niż elektroniczne. Jednakże, ponieważ inne wagi nie były przedmiotem dochodzenia, nie można było założyć, że ci producenci eksportujący współpracowali z Komisją w jego ramach. Po czwarte, skarżąca wskazuje, że wielkość przywozu z Chin powinna być ustalona w oparciu o zweryfikowane dane dotyczące trzech eksporterów chińskich. Po piąte, zdaniem skarżącej dane Eurostatu zawarte w załączniku do skargi i dotyczące średniej ceny przywozu wyraźnie wskazują, że Eurostat od początku nie był wiarygodnym źródłem jeśli chodzi o Chiny. Skarżąca stwierdza, że szereg czynników wskazywał na niewłaściwość zastosowania danych Eurostatu.

226 Wreszcie skarżąca wskazuje, że w szeregu nowych postępowań antydumpingowych Rada kwestionowała znaczenie statystyk Eurostatu dla celów ustalenia szkody, w zakresie w jakim kod CN, w ramach którego klasyfikowane były rozpatrywane produkty, obejmował produkty, których toczące się postępowanie nie dotyczyło. Tak więc powołuje się ona w szczególności na motyw 35 rozporządzenia Rady (WE) nr 2313/2000 z dnia 17 października 2000 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym poborze nałożonego cła tymczasowo-

wego na przywóz niektórych katodowych kineskopów do odbiorników telewizyjnych z ekranem do odbioru kolorowego pochodzących z Indii i Republiki Korei oraz kończącego postępowanie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu towarów pochodzących z Litwy, Malezji oraz Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 267, str. 1). Podejście to zostało potwierdzone w wyroku Trybunału z dnia 27 listopada 1991 r. w sprawie C-315/90 Gimelec i in. przeciwko Komisji (Rec. str. I-5589, pkt 13 i 14).

227 Rada nie zaprzecza, że kod CN 8423 8150 ma również zastosowanie do wag nieobjętych dochodzeniem i że Eurostat nie stosuje rozróżnienia między różnymi modelami klasyfikowanymi w ramach tego kodu. Jednakże Rada stwierdza, że wszystkie uzyskane dowody, w tym dowody przekazane przez współpracujących w toku dochodzenia eksporterów i importerów, wskazywały, że wyłącznie wagi elektroniczne były przedmiotem wywozu z branż pod uwagę krajów. Ponadto Rada stwierdza, że z powodu niezwykle ograniczonej współpracy ze strony eksporterów, w szczególności eksporterów chińskich, instytucje wspólnotowe dysponowały informacjami dotyczącymi jedynie 50% ogółu przywozu. Okoliczność, że dostępne były jedynie ograniczone informacje na temat wywozu z Chin, nie pozwalała na stwierdzenie, że opierając swą ocenę na danych dostarczonych przez Eurostat, Rada przekroczyła wyznaczone jej granice swobodnego uznania.

b) Ocena Sądu

228 Skarżąca twierdzi, że instytucje wspólnotowe nie oparły swych ustaleń w zakresie wielkości przywozu na istniejących dowodach, ponieważ określając wielkość przywozu na podstawie statystyk Eurostatu wiedziały o okoliczności, że kod CN 8423 8150 obejmuje towary inne niż wagi elektroniczne. Zatem Sąd ogranicza swe badanie w przedmiocie wykorzystania danych Eurostatu dla określenia wielkości przywozu do tego specyficznego aspektu.

229 Skarżąca powołuje się w tym względzie na ww. w pkt 226 wyrok w sprawie Gimelec i in. przeciwko Komisji (pkt 13 i 14). W sprawie tej Trybunał orzekł co następuje:

„Komisja słusznie oparła się na konkretnych danych zebranych w toku prowadzonego przez nią dochodzenia, nawet jeśli nie były one zgodne ze wspólnotowymi danymi statystycznymi, wskazanymi przez skarżące. Jak stwierdziła bowiem Komisja — a skarżąca nie zakwestionowała — statystyki wspólnotowe nie mogą dostarczać dowodów, ponieważ klasyfikują silniki elektryczne w ramach pozycji taryfowej, która obejmuje również inne produkty.

Wynika ze tego, że Komisja dokonała ustalenia wielkości rozpatrywanego przywozu na podstawie danych, w sposób rozsądny jej dostępnych.”

230 Z orzeczenia tego wynika, że instytucje wspólnotowe nie dopuszczają się oczywistego błędu w ocenie, opierając się na danych, w sposób rozsądny im dostępnych. Z orzecznictwa wynika również, że instytucje wspólnotowe nie są związane odpowiedziami stron toczącego się postępowania, gdy poziom współpracy w dochodzeniu jest niski, jak również, że dane przekazane przez jedno lub dwa przedsiębiorstwa objęte postępowaniem nie mogą być uważane za reprezentatywne (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 11 lipca 1996 r. w sprawie T-161/94 Sinochem Heilongjiang przeciwko Radzie, Rec. str. II-695, pkt 65).

231 W niniejszej sprawie instytucje wspólnotowe stwierdziły, że pomimo okoliczności, iż kod CN 8423 8150 mógł obejmować również inne produkty niż wagi elektroniczne, takie jak wagi liczące i wagi kontrolne, przy ustalaniu dla potrzeb prowadzonego przez te instytucje dochodzenia wielkości przywozu z branych pod uwagę krajów należało skorzystać z danych Eurostatu, gdyż w toku dochodzenia Komisja nie natknęła się na żadne dowody wskazujące, że wagi inne niż elektroniczne były przywożone do Wspólnoty z tych państw.

232 W odpowiedzi na pytanie Sądu zadanie na piśmie Rada wskazała, że instytucje wspólnotowe nie wykorzystały danych Eurostatu jako takich. Co się tyczy przywozu z Chin w latach 1995 i 1998, oraz w okresie objętym dochodzeniem, Komisja stwierdziła bowiem, że ilości wskazane przez Eurostat były zbyt wysokie a ceny zbyt niskie. Na przykład za rok 1995 Eurostat wskazał średnią cenę w wysokości 7 euro za sztukę. Było zatem oczywiste, że ceny te nie mogły dotyczyć kompletnych wag elektronicznych, lecz dotyczyły przywozu części. W konsekwencji Komisja dokonała modyfikacji danych Eurostatu. Zdaniem Rady modyfikacje Komisji zbliżyły wielkości przywozu do bliższego rzeczywistości poziomu, który wydawał się rozsądny w świetle danych przedstawionych przez współpracujących w toku dochodzenia eksporterów z Chin, stopnia współpracy ze strony rynku chińskiego oraz spostrzeżeń przemysłu wspólnotowego, który przedstawił skargę. Komisja wykorzystła zatem w dochodzeniu dane, o których skarżąca została poinformowana pismem z dnia 21 września 2000 r. Ponadto zdaniem Rady skarżąca wiedziała o modyfikacjach podstawowych danych Eurostatu, nie podważając ich. Stwierdziła ona jedynie, że Komisja nie przedstawiła dowodów, że dane Eurostatu nie obejmowały innych produktów niż wagi elektroniczne.

233 W swej odpowiedzi Rada przekazała Sądowi dane Eurostatu, na podstawie których dokonano modyfikacji. Należy stwierdzić, że dane te różnią się od danych Eurostatu, które przemysł wspólnotowy załączył do swojej skargi. W celu uzasadnienia tej różnicy Rada wyjaśniła na rozprawie, że ponieważ dane Eurostatu podlegają stałym korektom, podstawowe dane Eurostatu, z których Komisja korzystała w końcowym stadium swego dochodzenia, nie są identyczne z danymi dostępnymi w chwili złożenia skargi przez przemysł wspólnotowy.

234 Z przekazanych przez Radę danych Eurostatu wynika, że w okresie objętym dochodzeniem, przywóz z Chin wynosił 47 658 sztuk. Jednakże Komisja, po modyfikacjach, oparła się na ilości 16 827 sztuk. Zatem również w miejsce ilości 63 894 sztuk, stanowiącej według Eurostatu wywóz z branż pod uwagę trzech

krajów, Komisja przyjęła niższą liczbę 33 063 sztuk. Podobnie, gdy chodzi o rok 1995, dane Eurostatu oceniały przywóz z Chin na 21 289 sztuk, podczas gdy Komisja oparła się na ilości 3 456 sztuk, a tam gdzie Eurostat wskazywał na przywóz z trzech branych pod uwagę krajów w wysokości 32 686 sztuk, Komisja przyjęła ilość tego przywozu w wysokości 14 853 sztuk.

235 Z motywów 63, 70 i 71 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że dane Eurostatu zostały wykorzystane dla celów oceny konsumpcji wspólnotowej, wielkości przywozu, a następnie udziałów w rynku. W świetle wyjaśnień Rady chodzi zatem o dane zmodyfikowane, zgodnie z którymi całkowita wielkość przywozu w okresie objętym dochodzeniem wyniosła 33 063 sztuk.

236 Jednakże z motywu 105 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że współpracujący w toku dochodzenia producenci eksportujący dokonali wywozu do Wspólnoty prawie 15 000 sztuk, z których 97% należało do niższego segmentu rynku.

237 W konsekwencji należy stwierdzić, że występuje znaczna różnica między danymi przedstawionymi przez współpracujących w toku dochodzenia producentów eksportujących a zmodyfikowanymi danymi Eurostatu. Rada powołuje się w tym zakresie na niski stopień współpracy eksporterów, a w szczególności eksporterów chińskich. Na rozprawie wyjaśniła ona, że w świetle raportu stowarzyszenia chińskich producentów węgla, którego Rada nie załączyła do akt, rynek był podzielony między 15 spółek. Tylko trzy z tych spółek podjęły współpracę w toku dochodzenia. Zatem zdaniem Rady znaczna liczba spółek nie współpracowała w toku dochodzenia i w świetle danych Eurostatu, które wskazywały na różnicę pomiędzy ustaloną, faktyczną sprzedażą a sprzedażą zarejestrowaną, instytucje wspólnotowe miały powody, by przypuszczać, że znaczna część tych spółek dokonywała wywozu, lecz nie podjęła współpracy.

- 238 Zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego, w razie braku współpracy, ustalenia mogą zostać dokonane „w oparciu o fakty dostępne”, które sprawdza się, o ile to możliwe, poprzez odniesienie do informacji pochodzących z innych niezależnych źródeł, które są dostępne, takich jak opublikowane urzędowe statystyki dotyczące przywozu.
- 239 Należy również przypomnieć, że jak wynika z motywu 5 zaskarżonego rozporządzenia, w niniejszej sprawie wszyscy producenci eksportujący, za wyjątkiem producenta eksportującego z Tajwanu, w tym trzy chińskie spółki, które przemysł wspólnotowy wskazał w swojej skardze, współpracowały w toku dochodzenia. Okoliczność, że przemysł wspólnotowy wskazał w swej skardze jedynie trzy spółki, nie oznacza, że na rynku nie było innych chińskich producentów eksportujących. W konsekwencji instytucjom wspólnotowym nie można zarzucić, że uznały, iż niektórzy producenci eksportujący nie podjęli współpracy. W tym zakresie należy zauważyć, że podczas rozprawy skarżąca stwierdziła, iż raport stowarzyszenia chińskich producentów wag został załączony do odpowiedzi na kwestionariusz Komisji. Jednakże w aktach sprawy raport ten nie występuje. W odpowiedzi skarżącej na kwestionariusz dotyczący przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej skarżąca wskazała sześciu głównych producentów wag elektronicznych, wśród nich trzy współpracujące spółki.
- 240 Gdy chodzi o argument skarżącej, w świetle którego omawiany kod CN miał również zastosowanie do innych produktów niż wagi elektroniczne, należy przypomnieć, że Komisja słusznie dokonała modyfikacji danych Eurostatu, gdyż uznała, że w ramach tego kodu przywożono również inne produkty (to jest części wymienne), i ostatecznie przyjęła liczbę 33 063 sztuk. Następnie instytucje wspólnotowe nie uzyskały szczegółowych informacji, w świetle których liczba ta obejmowałaby również przywóz towarów innych niż wagi elektroniczne. Ponadto skarżąca nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów w tym zakresie. W tych okolicznościach Komisja słusznie stwierdziła, że choć omawiany kod stosuje się do innych produktów, liczba 33 063 sztuk reprezentuje wyłącznie przywóz wag elektronicznych. W tym względzie należy przypomnieć szeroki zakres swobodnej oceny

przyznany instytucjom wspólnotowym, jak również okoliczność, że jak wskazano powyżej w pkt 119, do skarżącej należy przedstawienie dowodów, które pozwoliłyby Sądowi na stwierdzenie, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie. Jednakże skarżąca nie przedstawiła takich dowodów.

- 241 W okolicznościach niniejszej sprawy należy stwierdzić, że instytucje wspólnotowe nie dopuściły się oczywistego błędu w ocenie, opierając się na zmodyfikowanych danych Eurostatu dla celów analizy konsumpcji we Wspólnocie, ustalenia całkowitej wielkości przywozu z branż pod uwagę krajów i udziałów przemysłu wspólnotowego i importerów w rynku.
- 242 W konsekwencji nie można przychylić się do piątej części zarzutu drugiego. Zatem zarzut drugi należy w całości oddalić.

C — W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego

1. *Wstęp*

- 243 Skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, dopuszczając się rażącego błędu w ocenie przy ustalaniu związku przyczynowego.

- 244 Związek przyczynowy omówiono w motywach 98–116 zaskarżonego rozporządzenia. W motywach 115 i 116 zaskarżonego rozporządzenia stwierdzono, co następuje:

„Mając na uwadze zbieżność w czasie, z jednej strony ustalonego podcięcia cenowego i zwiększenie się udziału w rynku przywozu po cenach dumpingowych z rozważanych [branych pod uwagę] krajów, a z drugiej, odpowiadające temu straty w udziale w rynku, jakie poniósł przemysł wspólnotowy a także spadek cen sprzedaży, można było wyciągnąć wniosek [stwierdzono], że przywóz po cenach dumpingowych z rozważanych [branych pod uwagę] krajów spowodował istotne szkody w przemyśle wspólnotowym.

Nasunął się więc wniosek [Stwierdzono zatem], że przywóz po cenach dumpingowych z rozważanych krajów spowodował istotne szkody w przemyśle wspólnotowym. Chociaż inne czynniki mogły się również do tego przyczynić, nie są one tej natury, by przerwać związek przyczynowy między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą, jaką poniósł przemysł wspólnotowy”.

- 245 Skarżąca powołuje szereg argumentów na poparcie zarzutu trzeciego. W większości pokrywają się one z zarzutami zbadanymi w odniesieniu do ustalenia szkody, w ramach zarzutu drugiego. W takim przypadku przedstawione zostanie odesłanie do wcześniejszych punktów. Argumenty skarżącej można podzielić na cztery części.

2. Pierwsza część: w przedmiocie rentowności

a) Argumenty stron

- 246 Skarżąca wskazuje na znaczny wzrost rentowności przemysłu wspólnotowego między rokiem 1995 a okresem objętym dochodzeniem, jako na dowód braku wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych. Zawarte w motywie 102

zaskarżonego rozporządzenia stwierdzenie Rady, że występuje „niesprzyjający wpływ na rentowność przemysłu Wspólnotowego”, jest sprzeczne z danymi zawartymi w motywie 84 zaskarżonego rozporządzenia, wskazującym że „[z]ysk ze sprzedaży wag elektronicznych wszelkiego rodzaju jako całość wzrósł w okresie badania [objętym dochodzeniem], z niewielkiego dodatniego poziomu w 1995 r. do 10%”.

247 Rada zaprzecza argumentom skarżącej.

b) Ocena Sądu

248 Wystarczy stwierdzić, że skarżąca nie uwzględniła skutków wprowadzenia euro. Należy odesłać w tym zakresie do pkt 199–202 powyżej, w których wykazano, że argument ten, dotyczący raczej szkody niż związku przyczynowego, jest pozbawiony podstaw.

3. *Druga część: w przedmiocie kierunków zmian cen sprzedaży*

a) Argumenty stron

249 Skarżąca twierdzi, że spadek cen modeli wag elektronicznych z wyższego i średniego segmentu nie mógł zostać spowodowany przywozem z branych pod uwagę krajów. W świetle bowiem ustaleń samej Rady przywóz do Wspólnoty wag należących do średniego i wyższego segmentu był nieznaczny. Rada nie zbadała i nie wyjaśniła okoliczności, że ceny w segmencie średnim uległy poważniejszej obniżce niż

w segmencie niższym, i że w segmencie wyższym ceny uległy obniżce w podobnych proporcjach.

250 Zdaniem skarżącej obniżka cen była w rzeczywistości wynikiem naturalnej tendencji cen produktów elektronicznych do spadku w miarę postępu technologicznego. Tak więc oceniając wpływ przywozu na zmiany cen wag elektronicznych w segmencie średnim i wyższym, instytucje wspólnotowe nie dokonały badania zmiany kosztów produkcji w tych segmentach. Ponadto zdaniem skarżącej powołanie się na nieunikniony wpływ na ceny jest pozbawione znaczenia. Skarżąca twierdzi, że obniżka cen wag elektronicznych w segmencie średnim i wyższym nie spowodowała spadku rentowności. Przeciwnie — wskazuje skarżąca — nastąpił wzrost rentowności.

251 Ponadto skarżąca wskazuje, że instytucje wspólnotowe nie uwzględniły z należytą starannością okoliczności pojawienia się użytkowników znacznych rozmiarów, co doprowadziło do zmian siły nabywczej i w efekcie miało wpływ na obniżkę cen. Skarżąca jest zdania, że błąd w ocenie jest skutkiem okoliczności, iż instytucje wspólnotowe wzięły pod uwagę zmiany struktury i fuzje spółek nie będących częścią przemysłu wspólnotowego. Czyniąc to, instytucje wspólnotowe nie przedstawiły dowodów, że wzrost siły nabywczej sieci supermarketów nie spowodował znacznej szkody, o której mowa w motywach 113 i 114 zaskarżonego rozporządzenia.

252 Ponadto skarżąca podnosi, że w celu wykazania, iż obniżka cen wskazana w przypadku każdej z trzech kategorii wag elektronicznych w istocie wyrządza znaczną szkodę produktowi podobnemu, niezbędne jest również wykazanie wpływu tych obniżek na rentowność w ramach każdej z tych trzech kategorii. Skarżąca wskazuje, że przemysł wspólnotowy odnotował znaczne zyski i że jeżeli ceny sprzedaży spadają, lecz zyski są na wystarczającym poziomie, nie może być mowy o znacznej szkodzie wyrządzonej przez przywóz. Zdaniem skarżącej oligopolistyczne zyski osiągnięte przez producentów we Wspólnocie mogły ulec obniżce wskutek konkurencji ze strony przywozu.

253 Rada nie zgadza się z argumentami skarżącej.

b) Ocena Sądu

254 Co się tyczy argumentu, w świetle którego instytucje wspólnotowe nie uwzględniły wpływu wzrostu wydajności na ceny sprzedaży, wystarczy stwierdzić że kwestia ta została omówiona w pkt 198 powyżej, gdzie stwierdzono, iż jest on pozbawiony znaczenia. Gdy chodzi o twierdzenie, że spadek cen modeli wag elektronicznych w segmencie wyższym i niższym został spowodowany znaczną obniżką kosztów produkcji, również ono było rozpatrywane w pkt 198 powyżej. Co się tyczy nieuniknionego wpływu na ceny, opisanego w motywie 88 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym „[...] presja na ceny spowodowana przywozem po cenach dumpingowych odczuwalna była również w segmencie wag elektronicznych klasy średniej i wysokiej, jako że ceny wag elektronicznych jednej klasy w sposób nieunikniony wpływają na ceny wag elektronicznych innych klas” należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła dowodów podważających analizę Rady. Ponadto, jak wynika z motywu 114 zaskarżonego rozporządzenia, instytucje wspólnotowe zbadały wpływ wzrostu wydajności na ceny w ramach badania innych czynników. Skarżąca nie wykazała, w jaki sposób instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że wzrost wydajności nie przerwał związku przyczynowego w tej sprawie.

255 Ponadto, co się tyczy zarzutu pojawienia się użytkowników o znacznych rozmiarach, należy stwierdzić — że jak przyznała to sama skarżąca — Rada dokonała badania tego czynnika. W świetle motywu 113 zaskarżonego rozporządzenia:

„W całej Wspólnocie w rynku udział dużych użytkowników (tzn. duże sieci supermarketów) wzrósł znacznie, ponieważ liczba użytkowników mniejszych spadła. Ta zmiana struktury spowodowała zwiększenie ogólnej siły nabywczej przemysłu użytkowników i jest prawdopodobne, że zmiana ta spowodowała spadek cen średnich [W całej Wspólnocie udział w rynku dużych użytkowników (tzn. dużych sieci supermarketów) wzrósł znacznie, podczas gdy liczba użytkowników mniejszych spadła. Ta zmiana struktury spowodowała zwiększenie ogólnej siły nabywczej przemysłu użytkowników i jest prawdopodobne, że ze zmianą tą wiązał się nacisk na obniżkę średnich cen]”.

256 W motywie 114 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdza:

„Jak wspomniano w motywie 59, struktura przemysłu wspólnotowego zmieniła się w rozważanym okresie również w sposób znaczący. Zmniejszenie liczby spółek i wzrost wydajności, wspomniane w motywie 90, zaplanowane były w celu zaradzenia tym zmianom rynkowym [adaptacji do tym zmian rynkowych]. Stwierdzono, że konkurencja na rynku wewnętrznym wynikająca ze zmian w strukturze handlu detalicznego Wspólnoty nie wpłynęła na związek przyczynowy między przywozem po cenach dumpingowych a szkodami, jakie poniósł przemysł wspólnotowy”.

257 Rada zbadała zatem w niniejszej sprawie okoliczność powstania użytkowników znacznych rozmiarów. Ponadto twierdząc, że błąd w ocenie jest skutkiem uwzględnienia przez instytucje wspólnotowe zmian w strukturze oraz fuzji spółek nienależących do przemysłu wspólnotowego, skarżąca w błędny sposób dokonała wykładni pojęcia „przemysł wspólnotowy”. Jej zdaniem pojęcie to obejmuje wyłącznie producentów wspólnotowych biorących udział w dochodzeniu. Jednakże w świetle art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego pojęcie „przemysł wspólnotowy” obejmuje wszystkich wspólnotowych producentów podobnych produktów lub tych producentów, których łączna produkcja stanowi większą część całkowitej wspólnotowej produkcji tych towarów.

258 Co się tyczy zarzutu skarżącej, w świetle którego instytucje wspólnotowe powinny były wykazać wpływ spadku cen na rentowność dla każdej z trzech kategorii, należy przypomnieć rozważania zawarte w pkt 127–131 powyżej. Wystarczy stwierdzić, że jak wskazała Rada, na instytucjach wspólnotowych nie ciąży żaden obowiązek przeprowadzenia odrębnej analizy szkody i związku przyczynowego dla każdego z segmentów produktu. Jak wynika z motywu 84 zaskarżonego rozporządzenia, modele w niższym segmencie, stanowiące 97% ogółu przywozu, miały szczególnie poważny wpływ w świetle okoliczności, że w ramach niższego segmentu przemysł wspólnotowy poniósł poważne straty w okresie objętym dochodzeniem.

259 W tych okolicznościach nie wykazano, że instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w ocenie.

4. *Trzecia część: w przedmiocie obliczenia podjęcia cenowego*

a) Argumenty stron

260 Skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe dokonały obliczenia podjęcia cenowego wyłącznie w odniesieniu do modeli wag elektronicznych z segmentu niższego i że wobec tego rozważania instytucji wspólnotowych dotyczące związku przyczynowego pozostają w sprzeczności z określeniem produktu podobnego.

261 Rada nie zgadza się z argumentem skarżącej.

b) Ocena Sądu

262 Zgodnie z motywem 73 zaskarżonego rozporządzenia:

„Zdecydowana większość modeli sprzedawanych we Wspólnocie przez współpracujących producentów eksportujących należała do klasy niższej (ponad 97% w ujęciu ilościowym). Przeprowadzone obliczenia nie objęły zatem niewielkich ilości wag elektronicznych klasy średniej i wysokiej, ponieważ zostały uznane one za występujące w ilościach niereprezentatywnych”.

- 263 Komisja wyjaśniła w dokumencie z dnia 21 września 2000 r. w przedmiocie ujawnienia, że „w celu zagwarantowania prawidłowego porównania marginesy podcięcia cenowego i marginesy ustalone w oparciu o koszty produkcji, powiększone o rozsądny zysk, zostały obliczone przy wykorzystaniu podobnych modeli należących do niższego segmentu, produkowanych i sprzedawanych przez przemysł wspólnotowy”. Ponieważ modele z segmentu niższego stanowiły 97% całego przywozu z branych pod uwagę krajów, należy uznać, że instytucje wspólnotowe mogły obliczyć podcięcie cenowe tylko dla segmentu niższego, nie popełniając oczywistego błędu w ocenie. Ponadto należy stwierdzić, że wszelki przywóz skarżącej należał do segmentu niższego i wobec tej okoliczności podcięcie cenowe w innych segmentach nie mogłoby w stosunku do niej zostać obliczone.
- 264 Zatem argument ten jest bezzasadny.

5. *Czwarta część: w przedmiocie udziału w rynku*

a) Argumenty stron

- 265 Skarżąca kwestionuje dane dotyczące zmian udziału w rynku. Jej zdaniem zmiany udziału w rynku i wielkość przywozu powinny być zostać przeanalizowane w wartościach bezwzględnych. Wskazuje ona z jednej strony na brak wpływu wzrostu wielkości przywozu z branych pod uwagę krajów na wielkość sprzedaży dokonywanej przez przemysł wspólnotowy, a z drugiej strony na spadek wielkości tegoż przywozu od 1997 r. Skarżąca wskazuje, że zmiany wielkości sprzedaży dokonywanej przez przemysł wspólnotowy były bardzo korzystne. Ponadto inne podmioty działające we Wspólnocie wydawały się odgrywać najważniejszą rolę na rynku wspólnotowym. Skarżąca wskazuje dalej, że instytucje wspólnotowe nie uwzględniły okoliczności, że przywożone produkty były konsumowane stopniowo i że wobec tego dane dotyczące konsumpcji są nieprawidłowe. Skarżąca twierdzi, że na podstawie danych przedstawionych przez instytucje wspólnotowe wykazała, iż

przywóz wag elektronicznych z branych pod uwagę krajów uległ mniejszemu wzrostowi niż konsumpcja i że ich udział w rynku uległ zmniejszeniu między rokiem 1996 a okresem objętym dochodzeniem. Przeciwnie, zdaniem skarżącej wielkość sprzedaży produktów przemysłu wspólnotowego wzrosła, a udział w rynku tego przemysłu pozostał bez zmian.

266 Zdaniem Rady udział w rynku jest z definicji pojęciem relatywnym, opartym na porównaniu między sprzedażą a konsumpcją. Zdaniem Rady wzrost sprzedaży dokonywanej przez przemysł wspólnotowy w wartościach bezwzględnych był skutkiem wprowadzenia euro. Co się tyczy twierdzenia skarżącej, że największy wzrost przywozu z branych pod uwagę krajów miał miejsce między latami 1995 i 1996, Rada podkreśla, że został on spowodowany gromadzeniem zapasów i że przywóz dokonany w roku 1996 nie był bezpośrednio konsumowany po wprowadzeniu go do Wspólnoty. Zauważa ona, że pomimo istnienia zapasów przywóz nie uległ zmniejszeniu oraz że jest to dowód zdolności penetracji rynku wspólnotowego przez przywóz po cenach dumpingowych.

267 Ponadto Rada nie zgadza się z twierdzeniem, że szkoda została wyrządzona przez innych producentów wspólnotowych, którzy nie poparli skargi. Należy bowiem zauważyć, że dwaj pozostali najwięksi producenci poparli skargę od samego początku, a znacznych rozmiarów spółka należąca do producenta z Chin, Mettler Toledo, nie mogła przyczynić się do szkody, gdyż stosowała ceny o słusznej wysokości.

b) Ocena Sądu

268 W motywie 81 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła, co następuje:

„Udział przemysłu wspólnotowego w rynku Wspólnoty spadł dla wszystkich wag elektronicznych z 26,1% w 1995 r. do 24,9% w okresie badania [objętym

dochodzeniem], tj. spadek wyniósł 4,6%. Udział przemysłu wspólnotowego w sprzedaży wag elektronicznych klasy niskiej spadł w tym czasie za to z 21,8% w 1995 r. do 17,1%, tj. spadek wyniósł 22%”.

269 W świetle motywu 100 zaskarżonego rozporządzenia:

„W rozważanym okresie konsumpcja na rynku Wspólnoty wzrosła o 35%. Jednak sprzedaż przemysłu wspólnotowego wzrosła tylko o 29%, a przywóz z rozważanych krajów aż o 123%”.

270 Wreszcie w motywie 101 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła:

„Jak zostało to wyjaśnione w motywie 81, udział w rynku przemysłu wspólnotowego spadł o 4,6% w rozważanym okresie. Za to udział w rynku przywozu z rozważanych krajów wzrósł w tym samym okresie z 9,2% do 15,1%”.

271 Skarżąca przedstawiła w swej skardze trzy tabele, przygotowane na podstawie danych zawartych w dokumencie z dnia 21 września 2000 r. w przedmiocie ujawnienia i zaskarżonym rozporządzeniu, dotyczące wielkości sprzedaży w wartościach bezwzględnych dokonywanej przez przemysł wspólnotowy, jak również udziału w rynku należącego do przemysłu wspólnotowego i branych pod uwagę krajów. Należy przedstawić nową tabelę zawierającą informacje z tych trzech tabel, a ponadto zmiany procentowe dla każdego typu danych. Sporządzenie tej tabeli ma na celu uwzględnienie okoliczności, że przywóz CAS Corp., który nie był dokonywany po cenach dumpingowych, nie powinien być zostać wzięty pod uwagę.

	1995	1996	1997	1998	OD	Zmiana w %
Udział przemysłu wspólnotowego w rynku	26,1%	25,1%	26,0%	23,6%	24,9%	- 4,6
Konsumpcja we Wspól- nocie	161 682	172 314	177 391	201 123	218 655	35
Wielkość sprzedaży przemysłu wspólnoto- wego	42 199	43 251	46 122	47 465	54 445	29
Wielkość sprzedaży innych podmiotów gospodarczych we Wspólnocie	93 301	87 749	93 897	105 554	120 491	29
Przywóz ogółem	26 182	41 314	37 372	48 104	43 719	67
Przywóz ogółem z Chin, Korei Południowej i Tajwanu*	14 853 11 273	32 834 28 753	26 422 20 850	34 464 29 838	33 063 29 248	123 159
Udział w rynku należący do Chin, Korei Połud- niowej i Tajwanu*	9,2% 7,0%	19,1% 16,7%	14,9% 11,8%	17,1% 14,8%	15,1% 13,4%	64 91
Inny przywóz	11 329	8 480	10 950	13 640	10 656	- 6

* Druga linia przedstawia sytuację z pominięciem przywozu dokonywanego przez CAS Corp.

272 Skarżąca stara się wykazać przy pomocy tych danych, że wielkość sprzedaży dokonywanej przez przemysł wspólnotowy ulegała stałemu i znacznemu wzrostowi w całym badanym okresie oraz że w zakresie, w jakim przemysł wspólnotowy w ujęciu relatywnym utracił udział w swym rynku, nie mogło to zostać spowodowane przywozem z branż pod uwagę krajów, które również utraciły udział w rynku.

273 Nie można przychylić się do argumentacji skarżącej. Ocena wielkości sprzedaży w odniesieniu do konsumpcji we Wspólnocie nie może zostać wyrażona w wartościach bezwzględnych, ponieważ udział w rynku jest pojęciem względnym, wyrażonym w procentach. Z przedstawionych powyżej danych wynika, że udział w rynku przemysłu wspólnotowego w 1995 r. wynosił 26,1%, a w okresie objętym

dochodzeniem 24,9%, co stanowi relatywny spadek o 4,6%. Udział w rynku przywozu po cenach dumpingowych w 1995 r. wynosił 7,0%, a w okresie objętym dochodzeniem 13,4%, co stanowi relatywny wzrost o 91%.

274 Należy przypomnieć, że udział w rynku w wysokości 13,4% może zostać uznany jako wystarczająco wysoki, by wykazać, że przywóz z branych pod uwagę krajów mógł wyrządzić szkodę przemysłowi wspólnotowemu (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 30 marca 2000 r. w sprawie T-51/96 Miwon przeciwko Radzie, Rec. str. II-1841, pkt 106). Ponadto, choć wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego wzrosła w badanym okresie o 29%, wzrost ten nie odpowiada proporcjonalnie wzrostowi konsumpcji, który wyniósł 35% w tym samym okresie. Z danych tych jasno wynika, że udział przemysłu wspólnotowego w rynku zmniejszył się zgodnie z tym, co twierdzi Rada. Przywóz wag elektronicznych z branych pod uwagę krajów wzrósł również o około 159% w badanym okresie. Skarżąca niesłusznie twierdzi, że inni przedsiębiorcy odgrywają większą rolę na rynku wspólnotowym. Wielkość ich sprzedaży wzrosła jedynie o 29% w tym samym okresie.

275 Ponadto, co się tyczy argumentu skarżącej, w świetle którego, gdyby dokonano porównania roku 1996 i okresu objętego dochodzeniem, rezultaty byłyby odmienne, w szczególności w zakresie zmniejszenia o 4% udziału w rynku przywozu po cenach dumpingowych, trzeba stwierdzić, że nawet jeśli należałoby uznać, iż udział w rynku przywozu z branych pod uwagę krajów uległ zmniejszeniu, to uwzględniając jako początek tego okresu rok 1996, udział ten kształtując się na poziomie 13,4% w okresie objętym dochodzeniem, pozostał znaczny (zob. podobnie ww. w pkt 274 wyrok sprawie Miwon przeciwko Radzie, pkt 106).

276 Ponadto należy stwierdzić, że rezultaty różnią się w zależności od okresu wybranego dla oceny danych. W niniejszej sprawie zakres czasowy analizy został wyznaczony jako obejmujący okres od roku 1995 do końca dochodzenia, to jest roku 1999. Jak twierdzi Rada najlepszymi i najbardziej wiarygodnymi danymi dla ustalenia parametrów dotyczących konsumpcji, a w konsekwencji udziałów w rynku są

ogólne dane dotyczące całego badanego okresu. Należy przychylić się do wniosku Rady, w świetle którego dane te potwierdzają oczywisty i ścisły związek przyczynowy między utratą udziałów w rynku przez przemysł wspólnotowy a zyskaniem udziałów w rynku przez przywóz po cenach dumpingowych.

277 W tym zakresie należy również przypomnieć, że dla ustalenia okresu, który należy uwzględnić w celu stwierdzenia szkody w ramach postępowania antydumpingowego, instytucje wspólnotowe dysponują znacznym zakresem swobodnego uznania (wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 Nakajima przeciwko Radzie, Rec. str. I-2069, pkt 86). W niniejszej sprawie skarżąca nie zakwestionowała ustalenia badanego okresu jako takiego i nie wykazano również, że przyjmując dla potrzeb oceny szkody okres od roku 1995 do końca okresu objętego dochodzeniem, instytucje wspólnotowe przekroczyły wyznaczone im granice swobodnego uznania.

278 W tych okolicznościach nie można przychylić się do czwartej części zarzutu trzeciego.

279 Z powyższych rozważań wynika, że skarżąca nie wykazała, iż instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w zakresie analizy związku przyczynowego. Zatem nie naruszyły one art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.

280 W konsekwencji zarzut trzeci należy oddalić.

D — *W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu zasad postępowania przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym*

281 Zarzut czwarty składa się zasadniczo z trzech części dotyczących nieprawidłowości w przebiegu postępowania.

1. *Część pierwsza: w przedmiocie naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego*

a) Argumenty stron

282 Skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe naruszyły art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, gdyż Komisja nie poinformowała jej o pewnych faktach i ustaleniach, na podstawie których przedstawiła Radzie wniosek o nałożenie ostatecznych ceł antydumpingowych.

283 Pomimo wniosku skarżącej o przedstawienie informacji uzupełniających, Komisja nie odpowiedziała na pytania nr 2, 3, 4, 6, 10, 11 i 12, które skarżąca zawarła w swym fakcie z dnia 29 września 2000 r., przez co uniemożliwiła skarżącej właściwą obronę jej interesów. Skarżąca twierdzi, że z odpowiedzi Komisji na każde z pytań w zakresie ustaleń poczynionych w toku dochodzenia wynika, że instytucje wspólnotowe świadomie odmawiały dostarczenia jej informacji i utrudniały korzystanie przez skarżącą z prawa do obrony.

284 Rada stwierdza, że Komisja jest zobowiązana do ujawnienia najważniejszych faktów i ustaleń, na podstawie których przedstawiła Radzie wniosek o nałożenie

ostatecznych ceł antydumpingowych, w zakresie w jakim są one istotne dla obrony przez strony ich interesów. Strona, która uważa, że informacje te są niewystarczające, powinna zdaniem Rady wezwać Komisję do przedstawienia dodatkowych wyjaśnień. Rada wskazuje, że jeśli Komisja odpowiada na wniosek o przedstawienie informacji uzupełniających, a strona ta uważa odpowiedź za niewystarczającą, musi to wyraźnie wskazać. Ponadto Rada stwierdza, że jeśli Komisja nie przekazuje pewnych informacji, których zażądała jedna ze stron, nie prowadzi to automatycznie do stwierdzenia nieważności ostatecznie ustanowionych środków, gdyż strona ta musi wykazać, że miało to rzeczywisty wpływ na jej zdolność do skutecznej obrony jej interesów.

285 Rada podnosi, że ponieważ skarżąca nie wyjaśniła, dlaczego nie była w stanie skutecznie bronić swych interesów, jej zarzuty są pozbawione uzasadnienia, a zatem niedopuszczalne. Rada twierdzi ewentualnie, że Komisja odpowiedziała w sposób staranny i odpowiedni na te pytania. Ponadto Rada twierdzi, że wyjaśnienia skarżącej przedstawione w replice nie mają znaczenia w sprawie i są w przeważającej części niedopuszczalne, gdyż powołują nowe okoliczności faktyczne, które powinny być zostać przedstawione Sądowi w skardze.

b) Ocena Sądu

286 Przede wszystkim, co się tyczy podniesionej niedopuszczalności pierwszej części zarzutu czwartego, wystarczy uznać, że argumenty skarżącej czynią zadość wymogom przewidzianym w art. 44 § 2 regulaminu i są zatem dopuszczalne.

287 Wynikający z art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego obowiązek Komisji poinformowania przedsiębiorstw objętych postępowaniem antydumpingowym o najważniejszych faktach i ustaleniach, na podstawie których podjęto decyzję o nałożeniu ostatecznych ceł antydumpingowych, ma na celu zagwarantowanie

poszanowania prawa do obrony przedsiębiorstw objętych takim postępowaniem (wyrok Sądu z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie T-88/98 Kundan i Tata przeciwko Radzie, Rec. str. II-4897, pkt 131). Niniejsza część zarzutu, dotycząca naruszenia tego przepisu, powinna być zatem interpretowana jako zasadniczo zmierzająca do wskazania na naruszenie, w toku zakończonego przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia postępowania antydumpingowego, prawa skarżącej do obrony.

- 288 Należy najpierw zauważyć, że zasada poszanowania prawa do obrony jest podstawową zasadą prawa wspólnotowego (wyrok Trybunału z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-49/88 Al-Jubail Fertilizer i Saudi Arabian Fertilizer przeciwko Radzie, Rec. str. I-3187, pkt 15, wyroki Sądu z dnia 18 grudnia 1997 r. w sprawach połączonych T-159/94 i T-160/94 Ajinomoto i NutraSweet przeciwko Radzie, Rec. str. II-2461, pkt 81, oraz z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie T-147/97 Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-4137, pkt 55).
- 289 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w świetle zasady poszanowania prawa do obrony, przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem poprzedzającym przyjęcie rozporządzenia antydumpingowego muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia w toku postępowania antydumpingowego swych opinii do co prawdziwości i znaczenia dla sprawy powołanych okoliczności faktycznych oraz dowodów przedstawionych przez Komisję na poparcie jej zarzutów co do występowania praktyk dumpingowych i spowodowanej nimi szkody po stronie przemysłu wspólnotowego (ww. w pkt. 288 wyrok w sprawie Al-Jubail Fertilizer i Saudi Arabian Fertilizer przeciwko Radzie, pkt 17, ww. w pkt 288 wyrok w sprawie Ajinomoto i NutraSweet przeciwko Radzie, pkt 83, ww. w pkt 288 wyrok w sprawie Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, pkt 55, oraz ww. w pkt 287 wyrok w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie, pkt 132).
- 290 Wymogi te są określone w w art. 20 rozporządzenia podstawowego. Artykuł 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego zobowiązuje Komisję, w szczególności w odniesieniu do eksportera produktu, który jest objęty dochodzeniem antydumpingowym, do dokonania ostatecznego ujawnienia najważniejszych faktów i ustaleń, na podstawie których zamierza przedstawić Radzie wniosek o nałożenie ostatecznych ceł antydumpingowych. Artykuł 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego stanowi, że ostateczne ujawnienie ma formę pisemną. Sporządza się je bezzwłocznie,

zwykle nie później niż jeden miesiąc przed ostateczną decyzją lub przedstawieniem przez Komisję propozycji działań ostatecznych, na podstawie art. 9. W przypadku gdy Komisja nie jest w stanie ujawnić określonych faktów lub ustaleń w tym terminie, ujawni je bezzwłocznie po jego upływie. Ujawnienie nie stoi na przeszkodzie jakiegokolwiek dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję bądź Radę, i w przypadku gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane.

291 Na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2423/88 z dnia 11 lipca 1988 r. w sprawie ochrony przed przywozem dumpingowym lub subsydiowanym z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 209, str. 1, zwanego dalej „poprzednio obowiązującym rozporządzeniem podstawowym”), oceny czy informacje przedstawione przez instytucje wspólnotowe są wystarczające należało dokonywać w świetle stopnia szczegółowości wniosku o ich przedstawienie (ww. w pkt 288 wyrok w sprawie Ajinomoto i NutraSweet przeciwko Radzie, pkt 93).

292 Ponadto niepełny charakter ostatecznego ujawnienia, które ma umożliwić zainteresowanym stronom skuteczne przedstawienie ich stanowiska w toku postępowania antydumpingowego, prowadzi do bezprawności rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe, wyłącznie jeżeli z powodu tego zaniechania strony te nie mogły skutecznie bronić swych interesów (ww. w pkt 288 wyrok w sprawie Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, pkt 55, 73 i 81–84).

293 Należy zatem zbadać, czy w świetle tych zasad prawo skarżącej do obrony zostało naruszone w toku dochodzenia.

294 W niniejszej sprawie Komisja przekazała skarżącej w dniu 21 września 2000 r. dokument w przedmiocie ujawnienia faktów i ustaleń, na podstawie których zamierzała przedstawić wniosek o nałożenie ostatecznych ceł antydumpingowych w wysokości 13,1% na przywóz wag elektronicznych produkowanych przez skarżącą.

Termin na przedstawienie przez skarżącą jej uwag został wyznaczony na dzień 11 października 2000 r. Faksem z dnia 29 września 2000 r. skarżąca wystąpiła do Komisji z wnioskiem o przedstawienie informacji uzupełniających. Komisja odpowiedziała dwoma odrębnymi pismami, z dnia 29 września 2000 r. (na pytania dotyczące dumpingu) i z dnia 4 października 2000 r. (na pytania dotyczące szkody i związku przyczynowego). Faksem z dnia 4 października 2000 r., poprzedzającym jednakże pismo Komisji z tego samego dnia, skarżąca wystąpiła o przedłużenie terminu na przedstawienie uwag. Faksem z dnia 5 października 2000 r. Komisja odmówiła przedłużenia terminu. Pismem z dnia 10 października 2000 r. skarżąca przedstawiła swe uwagi odnośnie do dumpingu, szkody i związku przyczynowego. W dniu 11 października 2000 r. Komisja udzieliła odpowiedzi na pismo z dnia 10 października 2000 r. w zakresie pewnych aspektów dumpingu. W szczególności Komisja przychyliła się przy tej okazji do argumentów skarżącej co do wynagrodzeń sprzedawców i zmniejszyła margines dumpingu z 13,1 do 12,8%. Wreszcie w dniu 23 października 2000 r. Komisja przedstawiła swe pozostałe uwagi odnośnie do pisma z dnia 10 października 2000 r.

295 W celu dokonania oceny, czy skarżąca mogła skutecznie bronić swych interesów, należy zbadać odpowiedzi Komisji na każde z pytań, w przypadku których zdaniem skarżącej odpowiedzi Komisji nie były wystarczające.

296 Swym drugim pytaniem skarżąca zwróciła się o wyjaśnienie „[b]y móc przedstawić uwagi w przedmiocie porównywalności wartości normalnej i cen eksportowych, [...] jakim korektom poddano ceny eksportowe i ceny sprzedaży producentów indonezyjskich na rynku wewnętrznym”.

297 W dokumencie w przedmiocie ujawnienia z dnia 21 września 2000 r. (załącznik A, pkt 2.c), Komisja przedstawiła następujące wyjaśnienia odnośnie do porównania:

„Porównania wartości normalnej i ceny eksportowej dokonano w oparciu o ceny ex-factory na tym samym poziomie obrotu (dystrybucja). W tym celu przyjęliśmy za punkt odniesienia dane dotyczące Państwa spółki, które zostały nam przekazane

w Państwa odpowiedzi na kwestionariusz. Komisja uwzględniła różnice, dokonując dostosowań zgodnie z propozycjami Państwa spółki. Zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. g) rozporządzenia podstawowego dokonaliśmy korekty o 1% cen wynikających z faktur w celu uwzględnienia różnicy w koszcie kredytu przyznanego w ramach rozpatrywanych operacji sprzedaży”.

298

W swym piśmie z dnia 29 września 2000 r. Komisja udzieliła informacji uzupełniających w zakresie charakterystyki technicznej wykorzystanych modeli indonezyjskich. Ponadto Komisja wyjaśniła, że nie dokonano żadnych dostosowań podwyższających ze względu na różnice we właściwościach fizycznych. Dotyczyło to sprzedaży na rynku wewnętrznym i na rynki zagraniczne modelu referencyjnego TEC SL-2200. Wyjaśniła ona również, że wszystkie modele TEC SL-2200 zostały zafakturowane według ceny ex-factory. W swym piśmie z dnia 11 października 2000 r., odpowiadającym na pismo z dnia 10 października 2000 r., w którym skarżąca podniosła, iż Komisja nie uwzględniła różnic we właściwościach fizycznych pomiędzy modelem wykorzystanym dla ustalenia wartości normalnej a różnymi modelami wywozonymi przez skarżącą, Komisja wyjaśniła, co następuje:

„Należy zauważyć, że jak wynika z listy indywidualnych transakcji [skarżące], nie ma pewności, czy — jak twierdzono — występuje wymagająca ewentualnego dostosowania różnica między wartością rynkową [wagi elektronicznej] z wyświetlaczem fluorescencyjnym i wyświetlaczem LCD. Zauważyliśmy, że pewne transakcje sprzedaży tego samego modelu z wyświetlaczem fluorescencyjnym były dokonywane po cenach niższych od modeli pozbawionych tej funkcji. Państwa wniosek zostaje zatem oddalony”.

299

Kontynuuje ona w pkt 2 swego pisma, wskazując, co następuje:

„Ponadto pragniemy Państwu przypomnieć, jak wskazaliśmy już w piśmie z dnia 29 września 2000 r., że do tej pory nie dokonano żadnego dostosowania

podwyższającego wartość normalną ze względu na różnice we właściwościach fizycznych, celem uwzględnienia szczegółów technicznych takich jak funkcjonowanie baterii, bezpośrednich przycisków PLU, składanych wyświetlaczy, itp., występujących w modelach wywożonych przez [skarżącą], a niewystępujących w modelu SL-2200 produkowanym przez TEC. Uwzględnienie istniejących różnic prowadziłoby do stwierdzenia wyższego dumpingu”.

300 Wreszcie w pkt 3 tego samego pisma Komisja wyjaśniła, że gdyby do obliczenia marginesu dumpingu zastosowała metodę proponowaną przez skarżącą, uzyskałaby margines wyższy od wynikającego z jej własnej metody.

301 W niniejszej sprawie skarżąca powołała się na różnice w kosztach kredytu udzielonego w ramach rozpatrywanych operacji sprzedaży. Jak wynika z pkt 2.c załącznika A do dokumentu w przedmiocie ujawnienia z dnia 21 września 2000 r., czynnik ten został zaakceptowany. Zgodnie z dokumentem w przedmiocie ujawnienia skarżąca przedstawiła pytania odnośnie do właściwości fizycznych produktów. Jak wykazano w punkcie poprzedzającym, Komisja w wystarczającym zakresie wyjaśniła powody, dla których nie dokonała dostosowania w zakresie właściwości fizycznych.

302 W konsekwencji należy uznać, że skarżąca mogła uzyskać informację, jakie modele zostały wykorzystane przez Komisję dla ustalenia wartości normalnej. Była ona również w wystarczającym stopniu poinformowana o powodach, dla których nie dokonano dostosowań z tytułu różnic we właściwościach fizycznych. Komisja bowiem z własnej inicjatywy powstrzymała się od dokonania dostosowania podwyższającego, którego skutkiem byłby wyższy margines dumpingu. Skarżąca wiedziała również, że ceny zostały porównane na tym samym poziomie handlu. Ponadto skarżąca nie wystąpiła o dokonanie innych dostosowań. Była ona zatem w stanie skutecznie bronić swych interesów, gdy chodzi o drugie pytanie zawarte w jej fakcie z dnia 29 września 2000 r.

303 Pytania trzecie i czwarte dotyczą dostosowania w zakresie wynagrodzenia sprzedawców, którego Komisja dokonała wstępnie w odniesieniu do ceny eksportowej skarżącej i które doprowadziło do redukcji ceny eksportowej, a zatem zwiększenia marginesu dumpingu.

304 Z pism z dnia 29 września 2000 r. i z dnia 11 października 2000 r. wynika, że Komisja nie dokonała dostosowania w zakresie wynagrodzenia sprzedawców dla celów ostatecznego obliczenia marginesu dumpingu. W piśmie z dnia 11 października 2000 r. obniżyła ona margines dumpingu z 13,1 do 12,8%. Podjęła ona zatem decyzję na korzyść skarżącej i w pełni przychyliła się do jej argumentów w tym zakresie. Nie ma zatem potrzeby badania, czy Komisja w należyty sposób odpowiedziała na pytania trzecie i czwarte skarżącej.

305 W swym szóstym pytaniu skarżąca przedstawiła następujące rozważania:

„To samo pismo z dnia 14 kwietnia 2000 r. skierowane do Komisji przez JKM Consulting stwierdza: »Jak uzgodniono w toku tego spotkania Bizerba i Avery Berkel przedstawią swe odpowiedzi w postaci poufnej i jawnej, a ja przekażę je Państwu w siedzibie Komisji«. [Skarżąca] chciałaby wiedzieć, jakich informacji musiały dostarczyć wówczas Bizerba i Avery Berkel w swych odpowiedziach”.

306 Komisja udzieliła następującej odpowiedzi w swym piśmie z dnia 4 października 2000 r.:

„Służby Komisji omówiły z przemysłem wspólnotowym załączone wskaźniki szkody. Przemysł wspólnotowy przedstawił następnie swe spostrzeżenia, których kopie uzyskaliście Państwo na podstawie jawnych akt postępowania”.

- 307 Pismo Bizerba z dnia 10 kwietnia 2000 r. otrzymane 14 kwietnia 2000 r., zawierające uwagi dotyczące szkody, znajduje się wśród dokumentów, które skarżąca załączyła do swej skargi. Pismo to zawiera dodatkowe informacje ze strony Bizerba, na które powołano się w piśmie JKM Consulting z dnia 14 kwietnia 2000 r. Co się tyczy informacji pochodzących od Avery Berkel, należy stwierdzić, że pismo tej spółki nie znajduje się pośród dokumentów, które skarżąca załączyła do swej skargi, choć z akt sprawy wynika, że było jej ono znane. Dokument ten załączony do dupliki przedstawionej przez Radę był dostępny w jawnych aktach postępowania, skopiowanych przez skarżącą. Rada załączyła w tym zakresie do dupliki dwa protokoły wskazujące, że pełnomocnik prawny skarżącej zapoznał się z jawnymi aktami postępowania w dniach 14 września i 1 grudnia 2000 r. Z pkt 12 protokołu z dnia 14 września 2000 r. wynika, że pełnomocnik prawny skarżącej sporządził kopie pisma Avery Berkel z dnia 14 kwietnia 2000 r., otrzymanego w dniu 17 kwietnia 2000 r. Zatem twierdzenie skarżące, w świetle którego „jawne akta nie [zawierały] żadnych uwag Bizerba i Avery Berkel w okresie następującym po tym piśmie z dnia 14 kwietnia 2000 r. [uzupełniającym] »ich odpowiedzi dotyczące konkretnie tych spółek«” i w świetle którego „zawierały one wyłącznie uwagi przedstawione przez Bizerba w dniu 10 kwietnia 2000 r., lecz żadnych uwag Avery Berkel”, nie jest zgodne z prawdą. Zarówno bowiem Bizerba jak i Avery Berkel przesłały pisma Komisji po spotkaniu na początku kwietnia 2000 r., uzupełniając w ten sposób swe odpowiedzi. Jak wykazano powyżej skarżąca wiedziała o tych dwóch pismach.
- 308 W konsekwencji należy stwierdzić, że skarżącej znana była całość jawnych streszczeń wszelkich uwag przekazanych przez przemysł wspólnotowy. Zatem skarżąca mogła skutecznie bronić swych interesów w zakresie szóstego pytania zawartego w jej fakcie z dnia 29 września 2000 r.
- 309 Dziesiątym pytaniem skarżąca zwróciła się do Komisji o wyjaśnienie, czy zbadała, w jakim stopniu wysoki kurs funta szterlinga w stosunku do euro wpłynął na konkurencyjność Avery Berkel w zakresie jej sprzedaży w obszarze euro.

310 W piśmie z dnia 4 października 2000 r. Komisja udzieliła następującej odpowiedzi:

„Niemożliwe było przedstawienie szczegółowego rozbicia danych dotyczących szkody dla obszaru euro i poza nim, z powodów przedstawionych powyżej w pytaniu dziewiątym. [Zmiany danych, o które wystąpiono nie [były] dostępne, gdyż tabela 4.2.2 została sporządzona w oparciu o dane przedstawione przez współpracujących producentów wspólnotowych. Zwykłą praktyką Komisji jest żądanie wyłącznie listy indywidualnych transakcji dokonanych w okresie objętym dochodzeniem.] Jednakże w świetle dostępnych informacji szkoda jest oczywista w świetle sprzedaży dokonywanych przez producentów wspólnotowych zarówno w obszarze euro, jak i poza nim”.

311 Zatem Komisja wyjaśniła, że nie dysponowała danymi dotyczącymi szkody w rozbiciu na obszar euro i poza nim. Ponadto wyjaśniła ona, że stwierdziła występowanie szkody po stronie współpracujących producentów wspólnotowych (w tym Avery Berkel) w zakresie sprzedaży dla klientów zarówno w obszarze euro jak i klientom poza tym obszarem. Komisja wyjaśniła zatem skarżącej jakiego rodzaju badanie przeprowadziła w tym zakresie.

312 Należy stwierdzić, że Komisja należycie udzieliła odpowiedzi na pytanie skarżącej i udostępniła jej wszystkich informacji niezbędnych, by ta ostatnia mogła skutecznie bronić swych interesów. Natomiast, jak wskazuje Rada, kwestia, czy Komisja w należyty sposób uwzględniła ten czynnik, nie jest związana z przestrzeganiem prawa skarżącej do obrony.

313 Jedenastym pytaniem skarżąca dążyła do wyjaśnienia „w jaki sposób [...] Komisja [była] w stanie ustalić wyraźny podział pomiędzy [wagami elektronicznymi] w niższym, średnim i wyższym segmencie, jak [uczyniła] to w swym badaniu szkody”, biorąc pod uwagę, że „dokument w przedmiocie ujawnienia wskaz[ywa]ł w pkt 2.1, że »dochodzenie m[iało] wykazać, że nie można było ustanowić wyraźnego rozróżnienia pomiędzy trzema segmentami, ponieważ modele w ramach sąsiadujących segmentów były często substytutywne«”.

- 314 Komisja odpowiedziała na to pytanie w piśmie z dnia 4 października 2000 r., stwierdzając, co następuje:

„W niniejszym dochodzeniu rozpatrywany jest ten sam produkt co we wcześniej przeprowadzonych lub wszczętych dochodzeniach. Wszystkie modele wykorzystane w celu porównania w niniejszym dochodzeniu zostały określone przez objęte postępowaniem współpracujące spółki (czy to będące producentami eksportującymi, czy spółkami wspólnotowymi) i zostały zweryfikowane w niezbędnym zakresie”.

- 315 Tak więc Komisja, wyjaśniła w jaki sposób dokonała podziału produktu na segment niższy, średni i wyższy. W konsekwencji należy stwierdzić, że odpowiedź Komisji była wystarczająca dla umożliwienia skarżącej skutecznej obrony swych interesów.

- 316 Ponadto, jak słusznie stwierdziła Rada, rozróżnienie pomiędzy wagami elektronicznymi z segmentu niższego a innymi wagami elektronicznymi miało wyłącznie charakter ilustracyjny, podczas gdy analiza szkody objęła całą gamę produktu (zob. pkt 127–131 powyżej).

- 317 W pytaniu dwunastym skarżąca przedstawiła uwagi w zakresie rozmiarów dumpingu:

„W dokumencie w przedmiocie ujawnienia w pkt 4.4.1 stwierdzono, że »badanie dotyczyło wszystkich czynników szczegółowo wskazanych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego«. Jednakże nie wydaje się, by przeprowadzono badanie w zakresie faktycznych rozmiarów marginesu dumpingu, o którym mowa w art. 3 ust. 5 [tego rozporządzenia]. Czy czynnik ten uznano w toku dochodzenia za

pozbawiony znaczenia? W jaki sposób Komisja doszła do wniosku, że to dumping spowodował wskazaną szkodę w świetle znacznej wysokości stwierdzonego przez Komisję marginesu podcięcia cenowego, znacznie przewyższającego margines dumpingu ustalony w odniesieniu do współpracujących producentów? Czy Komisja uwzględniła okoliczność, że przywóz, nawet dokonywany po cenach niebędących przedmiotem dumpingu, powodowałby tę samą zarzucaną szkodę, gdyż nawet po wyeliminowaniu zarzucanego dumpingu podcięcie cenowe pozostałoby wciąż znaczne i prawie niezmienione w przypadku większości współpracujących producentów?”.

318 Komisja odpowiedziała na to pytanie w piśmie z dnia 4 października 2000 r. w następujący sposób:

„Państwa pytanie dotyczy problemu o dalece hipotetycznym charakterze, gdyż wymaga od służb Komisji, by założyły, że doszło do sytuacji, w której sprzedaż dokonywana przez producentów eksportujących nie była dokonywana po cenach dumpingowych. Jest oczywiste, że sytuacja ta nie ma miejsca w niniejszym dochodzeniu. Jednakże służby Komisji dokonały badania wszystkich istotnych czynników, które mogłyby wpływać na szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy. W dziale »Związek przyczynowy« dokumentu w przedmiocie ujawnienia, związek przyczynowy pomiędzy przywozem będącym przedmiotem dumpingu a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy został potwierdzony”.

319 Komisja w należyty sposób udzieliła zatem odpowiedzi na dwunaste pytanie skarżącej.

320 Z powyższych powodów należy oddalić pierwszą część zarzutu czwartego.

2. *Część druga: w przedmiocie naruszenia art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego*

a) Argumenty stron

- 321 Skarżąca twierdzi, że instytucje wspólnotowe naruszyły art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie wyznaczając jej terminu co najmniej dziesięciu dni na przygotowanie uwag dotyczących dokumentu w przedmiocie ujawnienia. Jako że ostateczna odpowiedź Komisji na wniosek o przedstawienie informacji uzupełniających została przekazana w dniu 4 października 2000 r., a termin na przedstawienie przez skarżącą jej uwag został wyznaczony na dzień 11 października 2000 r., skarżąca nie mogła skorzystać z terminu przewidzianego we wskazanym powyżej przepisie.
- 322 Po pierwsze, skarżąca wskazuje, że Rada nie przedstawiła powodów, dla których twierdzenie skarżącej, że termin powinien być liczony od daty otrzymania wyjaśnień, miałyby być błędne. Po drugie, skarżąca nie zgadza się z wykładnią dokonaną przez Radę, w świetle której ostateczne ujawnienie uzupełniające należy traktować jako wyjaśnienie i nie ma potrzeby wyznaczenia stronom minimalnego terminu, niezbędnego dla przedstawienia ich uwag. Zdaniem skarżącej wykładnia ta lekceważy znaczenie prawa do obrony w postępowaniu antydumpingowym. Po trzecie, skarżąca twierdzi, że wystarczające jest by wykazała, iż nie zachowano obligatoryjnego terminu przewidzianego w rozporządzeniu. Wreszcie skarżąca podnosi, że ponieważ ostateczne ujawnienie w zakresie szkody zostało przekazane w dniu 4 października 2000 r. i biorąc pod uwagę ustawowe dni wolne od pracy w Chinach, nie mogła ona przedstawić swych uwag w terminie do dnia 7 października 2000 r., w sytuacji gdy dni 7 i 8 października przypadały na sobotę i niedzielę i pozostawał jej właściwie tylko jeden dzień na przygotowanie rzeczonych uwag. Chciała ona w szczególności zweryfikować twierdzenie Komisji, w świetle którego brak było różnicy w zakresie właściwości fizycznych między modelami sprzedawanymi w obszarze euro i poza nim oraz że modele te były porównywalne, jak również zweryfikować dane w zakresie konsumpcji, przekazane w załączniku do pisma z dnia 4 października 2000 r. i dowody wywozu produktów innych niż wagi elektroniczne, lecz klasyfikowanych w ramach tego samego kodu zastosowanego przez Eurostat. Podnosi ona, że jest niezwykle istotne, by w postępowaniu

antydumpingowym zapewnione było nienaruszalne minimum prawa do obrony, w ramach którego strony dysponują w szczególności co najmniej dziesięcioma dniami dla zapewnienia obrony swych interesów.

323 Rada nie zgadza się z argumentem skarżącej i wskazuje w pierwszej kolejności, że ostateczne ujawnienie nastąpiło w piśmie z dnia 21 września 2000 r. i że termin wyznaczono na dzień 11 października 2000 r. Zdaniem Rady termin był wobec tego dłuższy niż dziesięć dni.

324 Po drugie Rada wskazuje, że nawet gdyby interpretacja skarżącej co do początku biegu terminu był prawidłowa, okoliczność, że nie dysponowała ona dziesięcioma dniami na przedstawienie swych uwag, nie powoduje nieważności zaskarżonego rozporządzenia. Rada twierdzi, że skarżąca musi wykazać, że okoliczność, iż nie dysponowała dziesięcioma dniami na przedstawienie uwag w przedmiocie wyjaśnień, utrudniła skarżącej skuteczną obronę jej interesów. Rada twierdzi, że pismo z dnia 21 września 2000 r. zawierało wszelkie informacje, niezbędne skarżącej dla skutecznej obrony jej interesów.

325 Ponadto Rada twierdzi, że nowe fakty, w postaci okoliczności, że skarżąca nie mogła zebrać dowodów dotyczących różnic fizycznych między modelami sprzedawanymi w obszarze euro i poza nim ani w zakresie danych dotyczących konsumpcji, nie zostały przedstawione w replice a zatem są niedopuszczalne. W każdym razie są one zdaniem Rady bezzasadne.

b) Ocena Sądu

326 Zgodnie z art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego „[o]świadczeni[a] [uwagi] złożone po ostatecznym ujawnieniu uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy

zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należytych uwzględnieniu pilności sprawy”.

327 W niniejszej sprawie Komisja przekazała dokument w przedmiocie ujawnienia pismem z dnia 21 września 2000 r. Termin na przedstawienie uwag został wyznaczony na 11 października 2000 r. i był zatem dłuższy niż dziesięć dni. Faksem z dnia 29 września 2000 r. skarżąca zwróciła się do Komisji z wnioskiem o przedstawienie informacji uzupełniających. Komisja odpowiedziała na ten wniosek dwoma odrębnymi pismami z dnia 29 września 2000 r. i z dnia 4 października 2000 r. Faksem z dnia 4 października 2000 skarżąca wystąpiła o przedłużenie terminu na przedstawienie swych uwag. Faksem z dnia 5 października 2000 r. Komisja odmówiła przedłużenia terminu. Pismem z dnia 10 października 2000 r. skarżąca przedstawiła swe uwagi dotyczące ujawnienia dokonanego przez Komisję.

328 Skarżąca podnosi zasadniczo, że powinna była dysponować okresem dziesięciu dni, poczynając od pisma Komisji z dnia 4 października 2000 r. Rada twierdzi, że początkiem biegu terminu powinien być dzień, w którym dokonano ostatecznego ujawnienia, to jest dzień 21 września 2000 r.

329 Przed przystąpieniem do badania, czy słuszne jest twierdzenie Rady, że pismo z dnia 21 września 2000 r. stanowiło ostateczne ujawnienie, a późniejsze pisma miały charakter zwykłych wyjaśnień, należy na wstępie ustalić jakie byłyby konsekwencje w niniejszej sprawie, gdyby uznać, że również pisma z dnia 29 września 2000 r. i z dnia 4 października 2000 r. stanowiły ostateczne ujawnienie.

330 Z orzecznictwa wynika, że brak wskazania w dokumencie w przedmiocie ujawnienia pewnych okoliczności nie stanowi naruszenia prawa skarżącej do obrony, jeśli zostanie wykazane, że zapoznała się z nimi przy innej okazji, w czasie pozwalającym

jej na skuteczne przedstawienie swego stanowiska, w tym zakresie przed przyjęciem przez Komisję projektu zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie ww. w pkt. 288 wyrok w sprawie *Champion Stationery i in. przeciwko Radzie*, pkt 83).

331 Nawet jeżeli skarżąca powinna była dysponować minimalnym okresem dziesięciu dni na przedstawienie ewentualnych uwag co do okoliczności, których nie zawarto w przekazanym jej dnia 21 września 2000 r. dokumencie w przedmiocie ujawnienia, a termin ten nie został zachowany, okoliczność ta nie może sama w sobie prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia. Należy bowiem jeszcze ustalić, czy okoliczność, iż instytucje wspólnotowe nie wyznaczyły skarżącej terminu przewidzianego w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego na przedstawienie ewentualnych uwag w zakresie powyżej wskazanych dodatkowych informacji, miała konkretny wpływ na prawo do obrony w ramach omawianego postępowania.

332 W tym zakresie należy stwierdzić, że w swych uwagach przedstawionych w odpowiedzi na przekazany jej w dniu 21 września 2000 r. dokument w przedmiocie ujawnienia, skarżąca zakwestionowała kilka punktów, w tym punkty poddane badaniu powyżej, co do których wystąpiła do Komisji o udzielenie odpowiedzi. Pismami z dnia 29 września 2000 r. i 4 października 2000 r. Komisja udzieliła odpowiedzi na pytania skarżącej zawarte w faksie z dnia 29 września 2000 r. Jak wykazano w pkt 295–320 powyżej, prawo skarżącej do obrony nie zostało naruszone, gdy chodzi o te pytania. Ponadto skarżąca mogła w swym piśmie z dnia 10 października 2000 r. przedstawić swe uwagi zarówno co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia jak i odpowiedzi uzupełniających Komisji.

333 Skarżąca twierdzi w szczególności, że w krótkim okresie jaki jej wyznaczono po uzyskaniu przez nią informacji uzupełniających dotyczących szkody, zawartych w piśmie Komisji z dnia 4 października 2000 r., nie mogła zebrać dowodów w zakresie wywozu z Chin i pozostałych branż pod uwagę krajów produktów innych niż wagi elektroniczne objętych kocem CN 8423 8150.

- 334 Nie można przychylić się do tego argumentu. Skarżąca uzyskała bowiem na podstawie treści dokumentu w przedmiocie ujawnienia z dnia 21 września 2000 r., informację, że Komisja uznała cały wywóz zarejestrowany w ramach tego kodu nomenklatury scalonej za wagi elektroniczne. Zatem nie może być w tym przypadku mowy o nowym „ostatecznym ujawnieniu”.
- 335 Co się tyczy argumentu, że skarżąca nie miała czasu na dokonanie weryfikacji ustalenia Komisji, o którym poinformowano ją w dniu 4 października 2000 r., w świetle którego brak było jakiegokolwiek różnicy w zakresie właściwości fizycznych między modelami sprzedawanymi w obszarze euro i poza nim i występowały porównywalne modele, należy stwierdzić, że w dokumencie w przedmiocie ujawnienia z dnia 21 września 2000 r., w tabeli 4.2.2 Komisja wskazała ceny średnie (w liczbach indeksowanych) dla każdego z segmentów w obszarze euro i poza nim na poparcie jej argumentacji w zakresie skutków wprowadzenia euro. W pkt 8 faksu z dnia 29 września 2000 r. skarżąca wystąpiła z następującym wnioskiem: „Co się tyczy tabeli 4.2.2, [skarżąca] chciałaby wiedzieć, czy pomiędzy modelami sprzedawanymi przez przemysł wspólnotowy w obszarze euro i poza nim występuje jakakolwiek różnica właściwości fizycznych, na podstawie których dokonano porównania cen”. Komisja udzieliła odpowiedzi w tym zakresie w swym piśmie z dnia 4 października 2000 r. stwierdzając, „że [p]orównywalne modele zostały wykorzystane w tabeli 4.2.2, a zatem nie ma potrzeby dokonania dostosowania w zakresie różnic we właściwościach fizycznych”. W swym piśmie z dnia 10 października 2000 r. skarżąca stwierdziła jedynie, że „ponadto, znaczne różnice cenowe pomiędzy sprzedażą [w ramach] obszaru euro i [poza nim] dokonywaną przez skarżące spółki wspólnotowe, jak wynika to z dokumentów Komisji, jasno wskazują na zachowanie sprzeczne z zasadami konkurencji ze strony skarżących spółek oraz na okoliczność, że utrudniały one przywóz równoległy w ramach wspólnego rynku”.
- 336 Tak więc po odpowiedzi Komisji zawartej w piśmie z dnia 4 października 2000 r. skarżąca nie podjęła nawet próby argumentowania, że ma wątpliwości dotyczące występowania różnic w zakresie właściwości fizycznych między modelami sprzedawanymi w obszarze euro i poza nim oraz porównywalności tych modeli. Zatem należy stwierdzić, że prawo do obrony nie zostało naruszone.

337 Co się tyczy danych dotyczących konsumpcji, zawartych w dokumencie z kwietnia 2000 r. i przekazanych skarżącej w piśmie z dnia 4 października 2000 r., wystarczy stwierdzić, że chodziło o dane wstępne oraz że wyłącznie dane zawarte w dokumencie w przedmiocie ujawnienia z dnia 21 września 2000 r. były istotne. Zatem argument ten jest pozbawiony znaczenia.

338 W tych okolicznościach skarżąca mogła przedstawić w piśmie z dnia 10 października 2000 r. swoje stanowisko w zakresie rozbieżności między nią a Komisją oraz przedstawić całość argumentów, które podniosła następnie przed Sądem.

339 W tych okolicznościach skarżąca nie może twierdzić, że jej prawo do obrony zostało naruszone w toku dochodzenia.

340 Należy również zauważyć, że skarżąca błędnie powołała art. 20 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym „[j]eżeli cło tymczasowe nie zostało nałożone, stronom umożliwia się wystąpienie z wnioskiem o ostateczne ujawnienie w terminie określonym przez Komisję”. Data wskazana w piśmie z dnia 21 września 2000 r. nie określała terminu na przedstawienie wniosku o ostateczne ujawnienie, lecz dotyczyła przedstawienia uwag.

341 W konsekwencji należy oddalić drugą część zarzutu czwartego.

3. *Trzecia część: w przedmiocie naruszenia art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego oraz art. 253 WE*

a) Argumenty stron

- 342 Skarżąca podnosi, że Rada naruszyła art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, nie doprowadzając do zakończenia postępowania antydumpingowego w terminie jednego roku. Ponadto brak uzasadnienia przekroczenia terminu w sektorze, w którym uprzednio przeprowadzono liczne postępowania, stanowi zdaniem skarżącej naruszenie art. 253 WE. Skarżąca powołuje się na orzecznictwo Sądu (ww. w pkt 167 wyrok w sprawie NTN Corporation i Koyo Seiko przeciwko Radzie, pkt 119–125 oraz wyrok Sądu z dnia 28 września 1995 r. w sprawie T-164/94 Ferchimex przeciwko Radzie, Rec. str. II-2681, pkt 166).
- 343 Skarżąca podnosi, że termin jednego roku stanowi ogólną regułę. Jeżeli nie jest możliwe zastosowanie się do tego terminu, dochodzenie powinno zostać zakończone w terminie piętnastu miesięcy. Obowiązek ten dotyczy w szczególności przypadków, w których wykazano, że zachowanie terminu jednego roku nie było możliwe.
- 344 Rada odrzuca argument skarżącej i twierdzi, że interpretacja ta pozostaje w sprzeczności z wyraźną treścią art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Na instytucjach wspólnotowych ciąży wyraźny obowiązek zakończenia dochodzenia w terminie piętnastu miesięcy.

b) Ocena Sądu

- 345 W pierwszej kolejności, gdy chodzi o powołane przez skarżącą orzecznictwo Sądu, w świetle którego dochodzenie antydumpingowe nie powinno przekraczać rozsądnego okresu, ocenianego na podstawie szczególnych okoliczności każdego przypadku (ww. w pkt 342 wyrok w sprawie Ferchimex przeciwko Radzie, pkt 166), należy przypomnieć, że orzecznictwo to dotyczyło art. 7 ust. 9 lit. a) poprzednio obowiązującego rozporządzenia podstawowego.

346 Należy zauważyć, że art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie jest zgodny z art. 7 ust. 9 lit. a) poprzednio obowiązującego rozporządzenia podstawowego, które było sformułowane w następujący sposób:

„Dochodzenie powinno zostać zakończone umorzeniem bądź zastosowaniem środków ostatecznych. Zakończenie dochodzenia powinno zwykle nastąpić w ciągu jednego roku od wszczęcia postępowania” [tłumaczenie nieoficjalne].

347 Artykuł 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego mający zastosowanie w niniejszej sprawie stanowi:

„Przy postępowaniach wszczętych na podstawie art. 5 ust. 9 dochodzenie zamyka się w ciągu jednego roku, jeżeli tylko jest to możliwe. W każdym przypadku dochodzenia te zamyka się w ciągu 15 miesięcy od daty wszczęcia, zgodnie z ustaleniami dokonanyymi na podstawie art. 8 [rozporządzenia podstawowego] dla zobowiązań lub art. 9 [rozporządzenia podstawowego] dla podjęcia działań ostatecznych”.

348 Zatem odmiennie niż przepis poprzednio obowiązujący, art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego zawiera termin instrukcyjny (termin roczny) jak również termin wiążący (termin piętnastomiesięczny). Z tych dwóch terminów wynika, że jeżeli instytucje wspólnotowe nie zakończą dochodzenia w terminie instrukcyjnym jednego roku, aby zadośćuczynić zasadom proceduralnym rozporządzenia podstawowego, wystarczające jest zakończenie go w terminie wiążącym piętnastu miesięcy, bez potrzeby badania czy okres przekraczający termin instrukcyjny, lecz pozostający w ramach terminu wiążącego jest rozsądny w świetle okoliczności sprawy. Należy zatem stwierdzić, że powołne przez skarżącą orzecznictwo nie ma zastosowania, gdy piętnastomiesięczny termin wiążący został zachowany.

349 Po drugie, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie postępowanie zostało wszczęte w dniu 16 września 1999 r. w trybie zawiadomienia opublikowanego tego samego dnia w Dzienniku Urzędowym i zakończone w dniu 27 listopada 2000 r. przyjęciem przez Radę zaskarżonego rozporządzenia. W konsekwencji dochodzenie nie zostało zakończone w terminie instrukcyjnym jednego roku. Jest jednakże oczywiste, że zostało ono zakończone znacznie przed upływem wiążącego terminu piętnastu miesięcy. Zatem nie można zarzucić instytucjom wspólnotowym, że naruszyły art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

350 Po trzecie, w niniejszych okolicznościach instytucje wspólnotowe nie były zobowiązane do przedstawienia powodów przekroczenia terminu instrukcyjnego jednego roku. Nie naruszyły zatem art. 253 WE.

351 W konsekwencji trzecia część zarzutu czwartego również musi zostać oddalona.

352 W świetle całości powyższych rozważań należy oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

353 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem pozwanej należy obciążyć ją kosztami pozwanej.

354 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu, Komisja, która przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Strona skarżąca poniesie własne koszty, jak również koszty pozwanej.**
- 3) **Interwenient pokrywa własne koszty.**

Tiili

Pirrung

Mengozzi

Meij

Vilaras

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 28 października 2004 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

V. Tiili

Spis treści

Ramy prawne	II - 3672
Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu	II - 3681
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 3684
Co do istoty sprawy	II - 3686
A – W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego	II - 3686
1. Wstęp	II - 3686
2. W przedmiocie struktury art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego	II - 3689
a) Argumenty stron	II - 3689
b) Ocena Sądu	II - 3690
3. W przedmiocie pierwszej przesłanki, przewidzianej w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego	II - 3693
a) W przedmiocie stosowania jednolitych cen	II - 3693
Argumenty stron	II - 3693
Ocena Sądu	II - 3695
b) W przedmiocie sprzedaży ze stratą	II - 3701
Argumenty stron	II - 3701
Ocena Sądu	II - 3704
c) W przedmiocie współczynnika sprzedaży na chiński rynek wewnętrzny w stosunku do wywozu	II - 3707
Argumenty stron	II - 3707
Ocena Sądu	II - 3708
d) Wnioski w przedmiocie pierwszej przesłanki, przewidzianej w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego	II - 3713
	II - 3791

B – W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 3 ust. 2, 3, 5 i 8 rozporządzenia podstawowego oraz oczywistym błędzie w ocenie przy ustalaniu szkody	II - 3714
1. Uwagi wstępne	II - 3714
2. Szósta część: w przedmiocie naruszenia art. 3 ust. 2 i 8 rozporządzenia podstawowego, dotyczącego oceny skutków przywozu po cenach dumpingowych w odniesieniu do wspólnotowej produkcji części produktu podobnego	II - 3716
a) Argumenty stron	II - 3716
b) Ocena Sądu	II - 3718
3. Pierwsza część: w przedmiocie naruszenia art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego	II - 3719
a) Argumenty stron	II - 3719
b) Ocena Sądu	II - 3721
4. Druga część: w przedmiocie uwzględnienia w analizie zmierzającej do ustalenia szkody przywozu, który nie był dokonywany po cenach dumpingowych	II - 3725
a) Argumenty stron	II - 3725
b) Ocena Sądu	II - 3728
5. Trzecia część: w przedmiocie ustalenia, w świetle którego przemysł wspólnotowy poniósł znaczną szkodę	II - 3734
a) Różnica między danymi wstępnymi i ostatecznymi	II - 3734
Argumenty stron	II - 3734
Ocena Sądu	II - 3735
b) Ocena pewnych wskaźników szkody	II - 3737
Argumenty stron	II - 3737
Ocena Sądu	II - 3739
— Cena sprzedaży produktu podobnego	II - 3740
— Rentowność i skutki wprowadzenia euro	II - 3742

SHANGHAI TERAOKA ELECTRONIC PRZECIWKO RADZIE

c)	Występowanie znacznej szkody i ocena okoliczności faktycznych	II - 3743
	Argumenty stron	II - 3743
	Ocena Sądu	II - 3744
d)	Początek i apogeum skutków wywołanych perspektywą wprowadzenia euro	II - 3744
	Argumenty stron	II - 3744
	Ocena Sądu	II - 3745
6.	Czwarta część: w przedmiocie oczywistego błędu instytucji wspólnotowych przy ocenie rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu	II - 3747
	a) Argumenty stron	II - 3747
	b) Ocena Sądu	II - 3748
7.	Piąta część: w przedmiocie naruszenia art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, związanego z uwzględnieniem danych Eurostatu	II - 3749
	a) Argumenty stron	II - 3749
	b) Ocena Sądu	II - 3751
C –	W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego	II - 3756
1.	Wstęp	II - 3756
2.	Pierwsza część: w przedmiocie rentowności	II - 3757
	a) Argumenty stron	II - 3757
	b) Ocena Sądu	II - 3758
3.	Druga część: w przedmiocie kierunków zmian cen sprzedaży	II - 3758
	a) Argumenty stron	II - 3758
	b) Ocena Sądu	II - 3760
4.	Trzecia część: w przedmiocie obliczenia podcięcia cenowego	II - 3762
	a) Argumenty stron	II - 3762
	b) Ocena Sądu	II - 3762
		II - 3793

5. Czwarta część: w przedmiocie udziału w rynku	II - 3763
a) Argumenty stron	II - 3763
b) Ocena Sądu	II - 3764
D – W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu zasad postępowania przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym	II - 3769
1. Część pierwsza: w przedmiocie naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego	II - 3769
a) Argumenty stron	II - 3769
b) Ocena Sądu	II - 3770
2. Część druga: w przedmiocie naruszenia art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego	II - 3781
a) Argumenty stron	II - 3781
b) Ocena Sądu	II - 3782
3. Trzecia część: w przedmiocie naruszenia art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego oraz art. 253 WE	II - 3787
a) Argumenty stron	II - 3787
b) Ocena Sądu	II - 3787